

ЕЛЕН Г. ВАЈТ

МИСЛИ
СА ГОРЕ БЛАГОСЛОВА

ЕЛЕН Г. ВАЈТ

МИСЛИ СА ГОРЕ БЛАГОСЛОВА

Елен Г. Вајт
МИСЛИ СА ГОРЕ БЛАГОСЛОВА

Наслов оријинала:
Thoughts from the Mount of Blessing
By Ellen G. White

Превод са енглеској језика:
Милан Шушљић

Лектура:
проф. Томислав Стефановић

За издавача:
мр Драган Пејовски

Дизајн корица:
Никола Нинков

Техничко уређење:
Естера Живановић

Издаје и штампа:
»ПРЕПОРОД«, Београд

Тираж: 3000

ISBN: 978-86-423-0260-7

CIP – Каталогизација у публикацији
Народна библиотека Србије, Београд

279. 13-472

ВАЈТ, Елен Г., 1827-1915

Мисли са горе благослова / Елен Г. Вајт ; [превод са енглеског језика Милан Шушљић]. – Београд : Препород, 2010 (Београд : Препород). – 201 стр. : 20 cm

Превод дела: Thoughts from the Mount of Blessing / Ellen G. White.
– Тираж 3000.

ISBN 978-86-423-0260-7

COBISS. SR – ID 168049932

САДРЖАЈ

Предговор	9
Предговор писца	11
На обронку Горе	13
Блаженства	19
Духовна природа Закона	57
Служба из правих побуда	89
Господња молитва	113
Не судити, већ помагати	135

ХРИСТОВИМ УЧЕНИЦИМА,

*које Учииељ и сада
йозива да Духовно
царсїво више цене
од земаљскоїа,
йосвећена је ова књиїа
у нади да ће им
њене сїранице још
јасније йриказаїи
славу Невидљивоїа.*

ПРЕДГОВОР

Од онога дана када се 1896. године први пут појавила, стотине хиљада примерака књиге МИСЛИ С ГОРЕ БЛАГОСЛОВА, на неколико десетина језика, нашло је своје читаоце.

Да би се исти текст у различитим издањима увек могао наћи на истој страници, на енглеском језику, с ауторовим допуштењем, оригиналном тексту додат је избор духовне поезије разних песника.

У овом издању од тих стихова задржано је само оно што је Елен Г. Вајт лично изабрала и уврстила у текст своје књиге.

Да бисмо читаоцима олакшали употребу књиге, изнад текста на свакој страници стављен је наслов књиге, односно поглавља, а на маргини са стране број странице у енглеском оригиналу.

Поуке које је Учитељ изрекао на Гори треба да наставе да просветљују, охрабрују и благосиљају човечанство, жеља је не само писца, Елен Г. Вајт, већ и свих оних којима је поверила бригу над својом духовном заоставштином.

Издавачи

ПРЕДГОВОР ПИСЦА

Проповед на Гори је небески благослов свету – глас потекао с Божјег престола. Она је упућена људском роду да му буде закон о дужностима и светлост с Неба, нада и утеха у очајању, радост и окрепљење у свим околностима и на свим животним стазама. Проповедник над проповедницима, највећи Учитељ, овде изговара речи којима Га је лично Отац надахнуо.

Блаженства су Христов поздрав, упућен не само онима који верују, већ целој људској породици. Изгледа као да је за тренутак заборавио да се не налази на Небу, већ на овом свету; и послужио се поздравом уобичајеним у свету светлости. Благослови су текли с Његових усана као животворна струја, која је изненада потекла из дуго запечаћеног врела.

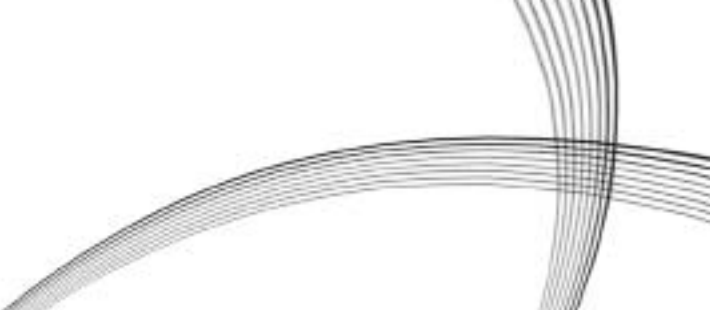
Христос нас не оставља у недоумици када су у питању карактерне особине које ће увек признавати и благосиљати. Он се од славољубивих миљеника овога света, окренуо онима које су они одбацили, проглашавајући благословенима све који приме Његово видело и живот. Он у своје заштитничко наручје позива сиромашне духом, кротке, смерне, жалосне, презрене и прогнане, говорећи: »Ходите к мени... и ја ћу вас одморити.« (Матеј 11,28)

Христос може да посматра беду овога света без иједне сенке туге што је створио човека. Он у људском срцу види више него само грех, више него само беду. У својој бескрајној мудрости и љубави, види човекове могућности и висине које може да досегне. Иако су људска бића злоупотребила благослове, које су примили и уништили своје од Бога дато достојанство, Он зна да ће Створитељ, ипак, бити прослављен њиховим искупљењем.

Речи, које је Христос изговорио с Горе благослова, сачуваће своју силу током свих времена. Свака мисао је драгуљ из ризнице истине. Начела, изнесена у овој проповеди, важе за сва времена и за све људе. Христос је божански силно изражавао своју веру и наду истичући једну по једну групу људи, благословених зато што су изградили праведан карактер. Живећи животом Животворца, вером у Њега, свако може достићи идеал описан Његовим речима.

Е. Г. В.

*НА ОБРОНКУ
ГОРЕ*

»А кад Он виде народ, попе се на гору, и седе, и приступише Му ученици Његови. И отворивши уста своја учаше их.«

(Матеј 5, 1.2)

Синови Израилјеви, више од четрнаест векова пре Исусовог 1
Рођења у Витлејему, окупљали су се у дивној Сихемској долини да с планина, које су се уздизале с обе њене стране, слушају гласове свештеника који су изрицали благослове и проклетства: »Благослов ако узаслушате заповести Господа Бога својега... а проклетство ако не узаслушате«. (5. Мојсијева 11, 27. 28) И тако је планина с које су речи благосиљања биле изговорене постала позната као Гора благослова. Међутим, на Гаризиму нису биле изговорене речи које ће постати благослов за грешни и јадни свет. Израил није остварио узвишени идеал који му је био постављен. Неко други, а не Исус Навин, морао је да поведе Божји народ у прави покој вере. Гаризим сада више није познат као Гора блаженства, већ као безимена гора поред Генизаретског језера с које је Исус изговорио речи благослова својим ученицима и мноштву.

Замислимо у машти тај приказ и покушајмо да се, седећи с ученицима на обронку Горе, унесемо у мисли и осећања који су испуњавали њихово срце. Када схватимо шта су Христове речи значиле онима који су их слушали, моћи ћемо да у њима назремо нову животност и лепоту и откријемо поуке које нам пружају.

Када је Спаситељ отпочео своју службу, широко прихваћена представа о Месији и Његовом делу потпуно је онеспособила народ да Га прихвати. Дух праве побожности изгубио се у традицији и церемонијама, док су пророчанства тумачена по нахођењу охолих срца прионулих за свет. Јевреји су очекивали Месију не као Спаситеља од греха, већ као великог војводу који ће све народе покорити власти Лава из племена Јудина. Узалуд их је Јован Крститељ, силом какву су имали стари пророци, силом која је потресала срце, позивао на покајање. Узалуд их је на Јордану упућивао на Исуса као на Божје Јагње, које ће узети на себе грехе света. Бог је настојао да њихове мисли управи Исајином пророчанству о Спаситељу који пати, али нису хтели да слушају.

Исус би их учинио својим представницима међу људима, да су се учитељи и вође у Израилу потчинили Његовој преображавајућој милости. У Јудеји је био најпре најављен долазак Божјег царства и упућен позив на покајање. Тиме што је из Храма у Јерусалиму изагнао оне који су га обесветили, Исус је објавио себе као Месију – Онога који ће очистити душе од прљавштине греха и учинити да Његов народ постане свети храм Господу. Међутим, јеврејске вође нису хтели да се понизе и прихвате смерног Учитеља из Назарета. Приликом друге посете Јерусалиму, био је изведен пред Синедрион, и ове достојанственике само је страх од народа спречио да не покушају да Му одузму живот. Зато је напустио Јудеју и отпочео своју службу у Галилеји.

Он је неколико месеци радио у Галилеји, пре него што је одржао проповед на Гори. Вест да »се приближи Царство небеско« (Матеј 4, 17), коју је објављивао по свој земљи, привукла је пажњу свих друштвених слојева и још више разгорела пламен њихових славољубивих нада. Слава новог Учитеља прешла је границе Палестине, и без обзира на понашање главара, проширило се мишљење да би то могао да буде Ослободилац коме су се надали. Мноштво је пратило Исуса на сваком кораку, а одушевљење народа све више је расло.

Дошло је време да и ученици, најближи Христови сарадници, почну непосредније да учествују у Његовом раду, да то велико мноштво, као овце без пастира, не би остало незбринуту. Појединци између тих ученика придружили су се Исусу још у почетку Његове

службе, и скоро сва дванаесторица били су међусобно блиско повезани као чланови Христове породице. Чак су и они, заведени рабинским учењем, заједно с осталима очекивали земаљско царство. Нису могли да схвате Исусове поступке. Били су збуњени и узнемирени због тога што се не труди да за своје Дело добије подршку свештеника и рабина, и што не предузима ништа да успостави своју власт као земаљски владар. Много је још морало да се ради с овим ученицима пре него што постану спремни да прихвате свету одговорност, која ће им бити поверена када се Исус буде вазнео на Небо. Ипак, одговорили су на позив Христове љубави, и, па иако су били спорога срца за веровање, Исус је у њима видео људе које ће моћи да обучи и припреми за своје велико Дело. Пошто су већ довољно дуго били с Њим да у извесној мери могу учврстити своју веру у божански карактер Његове мисије, а и народ је добио необорив доказ о Његовој моћи, био је припремљен пут за јавно излагање начела Његовог царства, што ће им помоћи да схвате Његову праву природу.

4

Исус је на брду крај Галилејског језера, усамљен провео целу ноћ у молитви за своје изабране. У зору их је позвао к себи, и изговарајући речи молитве и поуке, положио своје руке на њихове главе у знак благослова, одвајајући их тиме за еванђеоско дело. Затим се заједно с њима спустио на обалу језера, на којој се још од раног јутра окупљало мноштво људи.

Осим увек присутног мноштва из галилејских градова, присутни су били многи из Јудеје и из Јерусалима; из Переје и полумногобожачког Декаполиса; из Идумеје, јужно од Јудеје, из Тира и Сидона, феничанских градова на обали Средоземног мора. »Чувши шта Он чини«, они »дођоше да Га слушају и да се исцељују од својих болести; јер из Њега излажаше сила и исцељиваше их све.« (Марко 3, 8; Лука 6, 17–19)

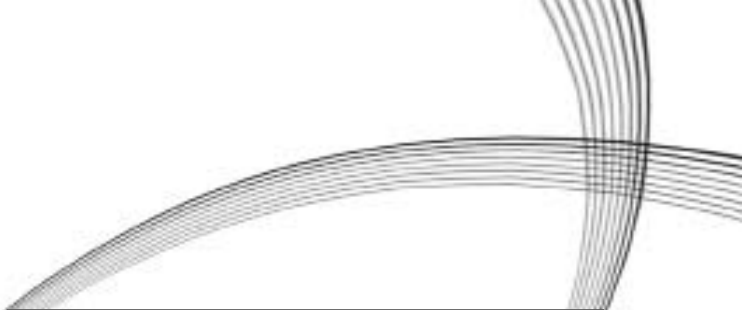
И онда, пошто на делу уске обале, докле је могао да допре Његов глас, није било довољно места ни да Га стојећи слушају сви који су желели да Га чују, Исус их је опет повео према обронку горе. Када су стигли на зараван, на којој је могло да се удобно смести ово велико мноштво, Он је сео на траву, а ученици и народ повели су се за Његовим примером.

Ученици су, осећајући да ће се догодити нешто изузетно, тискали око свог Учитеља. Догађаји тога јутра утврдили су их у уверењу да ће сада бити објављен неки проглас о царству, које ће Он, како су се искрено надали, ускоро успоставити. Мноштво је, такође, било испуњено ишчекивањем и зато се на свим лицима огледала дубока заинтересованост.

Док су седали на зеленој падини чекајући да божански Учитељ проговори, срца су им била испуњена мишљу о будућој слави. Међу окупљеним људима били су књижевници и фарисеји који су жељно очекивали дан у коме ће добити власт над омрзнутим Римљанима и присвојити богатства и сјај тог великог светског царства. Сиромашни земљорадници и рибари надали су се обећању да ће њихове сиромашне колибе, оскудна храна, тегобан живот и страх од немаштине бити замењени палатама пуним изобиља и данима пуним спокојства. Надали су се да ће им Христос уместо јединог грубог огртача, који им је дању служио као одећа а ноћу као покривач, дати раскошне и скупоцене хаљине које су припадале њиховим поробљивачима.

Сва срца дрхтала су у гордој нади да ће Израил пред свим народима ускоро бити слављен као Господњи изабраник, а Јерусалим уздигнут као престоница светског царства.

БЛАЖЕНСТВА

»И отворивши уста своја учаше их говорећи: Благо сиромашнима духом, јер је њихово Царство небеско.«

(Матеј 5, 2.3)

Као нешто страно и ново одјекнуле су ове речи у ушима незнађеног мноштва. Такво учење било је супротно свему што су досад чули од свештеника или рабина. У њему нису могли да пронађу ништа што би ласкало њиховом поносу или потхрањивало њихове славољубиве наде. Међутим, из тог новог Учитеља зрачила је снага која их је задивљавала. Његова присутност ширила је миомирис божанске љубави као што цвет шири свој мирис. Његове речи падале су »као дажд на покошену ливаду, као капље које порашају земљу«. (Псалам 72, 6) Сви су предосећали да је пред њима Онај који чита тајне душе, а који им, ипак, приступа с нежним саосећањем. Они су Му отварали своје срце и док су слушали, Свети Дух им је откривао део по део значења поуке коју човечанство свих векова треба да научи. 6

У Христово време верске вође у народу сматрали су да располажу великим духовним благом. Молитва коју је изговорио фарисеј: »Боже! Хвалим Те што ја нисам као остали људи« (Лука 18, 11), верно је изражавала осећања тог друштвеног слоја, а у великој мери и осећања целог народа. Али, у мноштву окупљеном око Исуса, било је појединаца који су осећали своје духовно сиромаштво. Када се у чудесном улову рибе открила Христова божанска сила, Петар је пао крај Спаситељевих ногу и узвикнуо: »Изиђи од мене, Господе! Ја сам човек грешан« (Лука 5, 8); тако 7

је и у мноштву сабраном на брду било људи који су, суочени с Његовом непорочношћу, осећали да су »несрећни, и невољни, и сиромашни, и слепи и голи« (Откривење 3, 17), па су чезнули за »благодању Божјом која спасава«. (Титу 2, 11) Христове речи поздрава у овим душама пробудиле су наду; увиделе су да Бог благосиља и њихов живот.

Исус је понудио чашу благослова онима који су мислили: »Богат сам и обогатио сам се и ништа не потребујем« (Откривење 3, 17), али они су презриво одбацили милостиви дар. Онај који себе сматра савршеним, који мисли да је довољно добар и задовољава се својим стањем, не чезне да постане учесник у Христовој милости и праведности. Гордост не осећа да јој је било шта потребно, и зато затвара срце за Христа и неизмерне благослове које је дошао да подари. У срцу такве особе нема места за Исуса. Они који су у сопственим очима богати и достојни уважавања, не траже у вери и не примају Божји благослов. Они осећају да су сити, а одлазе гладни. Помоћ коју Христос може да пружи цене они који знају да се сами никако не могу спасити нити сами учинити иједно добро дело. То су сиромашни духом за које Он каже да ће бити благословени.

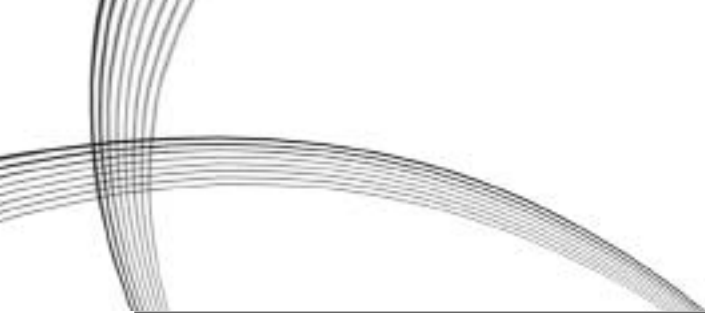
8 Онога коме прашта, Христос најпре води на покајање, а дело је Светога Духа да га увери да је грешан. Они чија је срца Божји Дух својим утицајем уверио, увиђају да у себи немају ништа добро. Они увиђају да је све што су икада чинили било прожето самољубљем и грехом. Слично презреном царинику стоје по страни, не усуђујући се чак ни поглед да управе небу, и изговарају: »Боже, милостив буди мени грешноме!« (Лука 18, 13) Такви добијају благослов. Покајник добија опроштај, јер је Христос »Јагње Божје које узео на се грехе света«. (Јован 1, 29) Божје обећање гласи: »Ако греси ваши буду као скерлет, постаће бели као снег; ако буду црвени као црвац, постаће као вуна.« »И даћу вам ново срце... и дух свој метнућу у вас.« (Исаија 1, 18; Језекиљ 36, 26. 27)

О сиромашнима духом Исус овако говори: »Њихово је Царство небеско.« То царство није, како су очекивали Христови слушаоци, пролазно и земаљско. Христос је људима отворио духовно царство своје љубави, милости и праведности. Озна-

ка Месијиног царства је сличност са Сином човечијим. Његови поданици су сиромашни духом, кротки, прогнани правде ради. Њима припада Небеско царство. И мада још није сасвим довршено, у њима је отпочело дело које ће их учинити достојним да добију део у »наследству светих у виделу«. (Колошанима 1, 12)

Сви који осећају велико сиромаштво своје душе и схватају да никаквог добра немају у себи, могу добити праведност и снагу гледањем у Исуса. Он каже: »Ходите к мени сви који сте уморни и натоварени.« (Матеј 11, 28) Он нас моли да своје сиромаштво заменимо богатством Његове милости. Ми нисмо достојни Божје љубави, али Христос, наш Јемац, достојан је ње и може да спасе све који долазе к Њему. Без обзира какво је било наше искуство из прошлости, без обзира на наше обесхрабрујуће тренутне околности, ако дођемо Исусу такви какви јесмо, слаби, беспомоћни и очајни, наш милостиви Спаситељ изаћи ће нам далеко у сусрет, загрлити нас рукама своје љубави и огрнути плаштем своје праведности. Он ће нас представити Оцу одевене у белу одећу сопственог карактера. Он се залаже за нас пред Богом говорећи: Ја сам заузео место овог грешника. Не гледај то залутало дете, већ гледај Мене. Колико год сотона гласно говорио против нас, оптужујући нас за грех и полагајући на нас право као на свој плен, Христова крв говори много снажније.

»И говориће: У Господу је правда и сила ... У Господу ће се оправдати и прославити све потомство Израиљево.« (Исаија 45, 24. 25)

»Благо онима који плачу, јер ће се
утешити.«

(Матхеј 5, 4)

9 **П**лач, који је овде поменут, представља искрено жаљење због
греха. Исус каже: „И кад Ја будем подигнут од земље, све ћу
привући к себи.« (Јован 12, 32) Када неко буде покренут да погле-
да Исуса подигнутог на крст, тада схвата сву грешност људског
рода. Он тада увиђа да је грех мучио и разапео Господа славе. Та-
да увиђа да је, иако вољен неупоредиво нежном љубављу, својим
животом стварао слику сталне незахвалности и бунтовништва.
Одрекао се свог најбољег Пријатеља и злоупотребио најдрагоце-
нији Дар Неба. Поново је лично разапиао Божјег Сина и про-
бадао окрвављено и прободено срце. Понор греха, огроман, мра-
чан и дубок, одваја га од Бога и он плаче сломљена срца.

10 Онај који овако плаче »утешиће се«. Бог нам открива нашу
кривицу да бисмо могли да нађемо уточиште у Христу, да се уз
Његову помоћ ослободимо робовања греху и радујемо у слобо-
ди коју имају Божји синови. У истинској скрушености можемо
доћи до подножја крста и ту оставити своје терете.

Спаситељеве речи објављују вест утехе и онима који трпе не-
воље или су некога изгубили. Наша туга не ниче из земље. Бог
„не мучи из срца својега ни цвели синова човечјих«. (Плач Јере-
мијин 3, 33) Кад Он дозволи да на нас наиђу искушења и нево-
ље, то нам је »на корист, да добијемо део од Његове светости«. (Јеврејима 12, 10) Ма колико искушење изгледа горко и тешко,

онај који га у вери, подноси, добиће благослов. Окрутан ударац, који односи земаљске радости, може да послужи као средство за управљање нашег погледа према Небу. Колико има људи који никада не би упознали Исуса да их патња није приволела да у Њему потраже утеху!

Бог се служи животним тешкоћама да би уклонио нечистоту и грубост из нашег карактера. Оне покрећу процес сечења, обликовања, клесања, глачања и улепшавања, а он задаје бол. Није лако бити притиснут брусилицом. Међутим, тако се камен припрема за место које треба да заузме у небеском храму. Учитељ не троши време и труд бавећи се неким безвредним материјалом. Он глача своје драгоцене камење, јер оно тако постаје вредно палате.

Господ ће помоћи свима који се уздају у Њега. Људи вере постићи ће драгоцене победе. Они ће научити драгоцене поуке. Стећи ће драгоцену искуства. 11

Наш небески Отац никада не заборавља оне које је опхрвала туга. Када се Давид пењао уз Маслинску гору „и идући плакаше, и покривене главе и бос иђаше« (2. Самуилова 15, 30), Господ га је са сажаљењем посматрао. Давид је био одевен у кострет (груба одећа од козје длаке), и савест га је оптуживала. Ти спољашњи знаци понизности сведочили су о његовој дубокој скрушености. Потресним и болним речима изнео је пред Бога своју невољу, а Господ није одбацио свога слугу. Давид никада није био тако драг срцу Бескрајне Љубави као тада када је, обузет грижом савести, бежао да спасе свој живот од непријатеља које је његов син подигао на побуну. Господ каже: »Ја које год љубим оне и карам и поучавам; постарај се, дакле, и покај се.« (Откривење 3, 19) Христос подиже скрушено срце и чисти ојађену душу, све док она не постане Његово пребивалиште.

Међутим, када наиђе невоља, колики су међу нама слични Јакову! Помислимо да је то непријатељева рука; у тами се слепо боримо, све док нам понестане снага и више не можемо наћи ни утехе ни избављења. Божански додир је у освет дана открио Јакову Онога с којим се борио – Анђела завета; он је беспомоћно

плачући пао на груди Бескрајне Љубави да прими благослов за којим је чезнула његова душа. И ми треба да научимо да су невоље благослов, да не презиремо Господње укорe нити да клонемо кад нас опомиње.

- 12 »Благо човеку кога Бог кара... Јер Он задаје ране, и завија; Он удара, и руке Његове исцељују. Из шест невоља избавиће те; ни у седмој неће те се зло дотаћи.« (Јован 5, 17–19) Христос прилази свакој рањеној души да је исцели. Живот пун болних губитака, жалости и патње може се разведрити драгоценим сазнањем о Његовој присутности.

Бог не жели да останемо притиснути немим болом, рањена и сломљена срца. Он жели да подигнемо поглед и гледамо Његово драго лице, пуно љубави. Узвишени Спаситељ стоји поред многих, чије су очи толико обневиделе од суза да нису у стању да Га препознају. Он чезне да прихвати наше руке и подстакне нас да у једноставној вери гледамо у Њега, дозвољавајући Му да нас води. Његово срце је отворено за наше дубоке жалости, наше туге, и наше невоље. Он нас љуби вечном љубављу и окружава нежном добротом. Срцем се увек можемо ослонити на Њега и непрекидно размишљати о Његовој нежној доброти и љубави. Он ће уздигнути душу изнад свакодневних туга и невоља, и дати јој мир.

Мислите на то, напаћена и болна децо, и радујте се у нади. »И вера је наша ова победа која победи свет.« (1. Јованова 5,4)

- 13 Блажени су и они који плачу заједно са Исусом, и осећају саучешће према свету због његових патњи и тугу због његових греха. У таквом плачу ниједна мисао није посвећена себи. Исус је био Човек бола, који је подносио душевне патње које ниједан језик не може описати. Његов дух био је растрзан и рањаван људским преступима. Усрдношћу, пуном самопожртвовности, трудио се да ублажи беду и јаде човечанства, а срце Му је обузимала неизмерна туга, док је посматрао мноштво које је одбијало да дође к Њему и добије живот. Сви Христови следбеници проћи ће кроз ово искуство. Пошто у себи носе Његову љубав, сарађиваће с Њим у раду на спасавању изгубљених. Учествоваће у Христовим патњама, али и у слави која ће се јавити. Пошто су с

Њим били једно у Његовом делу и испили заједно с Њим чашу бола, они ће учествовати и у Његовој радости.

Невоље су научиле Исуса да обавља утешитељску службу. У свакој људској тузи и Он је тужан; »јер у чему пострада и искушан би, у ономе може помоћи и онима који се искушавају.« (Исаија 63, 9; Јеврејима 2, 18) Свака душа која је ступила у заједницу Његових мука има предност да учествује у овој служби. »Јер како се страдања Христова умножавају на нама, тако се и утеха наша умножава кроз Христа.« (2. Коринћанима 1, 5) Господ ожалостњенима указује нарочиту милост и њеном силом омекшава срца и придобија душе. Његова љубав отвара пут рањеној и намученој души и постаје лековити мелем тужнима. »Отац милости и Бог сваке утехе, који нас утешава у свакој невољи нашој, да бисмо могли утешити оне који су у свакој невољи утехом којом нас саме Бог утешава.« (2. Коринћанима 1, 3. 4)

» Благо кроткима.«

(Матѿеј 5, 5)

14 **У** Блаженствима је објављена линија напредовања хришћанског искуства. Они који су осетили да им је Христос потребан, који су плакали због својих грехова и заједно с Христом прошли кроз школу патње, научиће се и кротости од божанског Учитеља.

Врлину кротког и благог подношења неправде нису ценили ни незнабошци, ни Јевреји. Изјаву надахнуту Светим Духом да је Мојсије најкроткији човек на Земљи, народ у то време није сматрао похвалом; она је најпре изазивала сажаљење или презир. Међутим, Исус проглашава кротост једним од најважнијих услова за улазак у своје Царство. Божанска лепота ове драгоцене врлине открила се у Његовом личном животу и карактеру.

Исус, сјајност Очеве славе, »није се отимао да се испореди с Богом; него је понизио сам себе узевши обличје слуге«. (Филибљанима 2, 6. 7) Пристао је да прође кроз најтежа животна искуства, корачајући међу синовима људским не као цар који захтева почаст, већ као Онај чији је животни позив да служи другима. У Његовом понашању није било ни трага лажне ревности или хладне строгости. Природа Искушитеља света била је узвишенија од анђеоске, а, ипак, су у Његовом божанском величанству биле сједињене кротост и понизност, којима је све привлачио к себи.

Исус се одрекао себе, и зато ниједним својим делом није истицао себе. У свему се покоравао вољи свога Оца. Када се Његова мисија на Земљи приближила крају, могао је да каже: »Ја Тебе прославиx на Земљи: посао сврших који си Ми дао да радим.« (Јован 17, 4) Он нас позива: »Научите се од Мене; јер сам Ја кратак и смеран у срцу.« »Ако ко хоће за Мном ићи, нека се одрече себе« (Матеј 11, 29; 16, 24); зато збацимо своје себичне интересе с престола и нека они више не владају нама. 15

Онај који прати Христово самоодрицање и Његову смерност у срцу, биће покренут да каже, као што је и Данило рекао, када је угледао Онога који је био сличан синовима човечијим: »И лепота ми се нагрди.« (Данило 10, 8) Самопоуздање и лично истицање, којима се хвалимо, открива нам се тада у свој својој одвратности, као знак робовања сотони. Човек, у складу са својом природом, увек се труди да се истакне и увек је спреман да се бори за првенство; али онај који учи од Исуса, одрекао се себе, охолости, жеље за првенством, и у његовој души влада мир. Свети Дух управља његовом личношћу. Тада више не тежимо за највишим местом. Не гајимо славољубиву тежњу да наметљивошћу или упорним истицањем скренемо пажњу на себе, већ схватамо да је крај ногу нашег Спаситеља највише место које можемо имати. Тада гледамо у Исуса и очекујемо да нас Његова рука поведе, послушкујемо Његов глас да нас упути. Апостол Павле је доживео такво искуство, и зато каже: »С Христом се разапех. А ја више не живим, него живи у мени Христос. А што сад живим у телу, живим вером Сина Божјега, којему омилех, и предаде себе за мене.« (Галатима 2, 19. 20)

Ако Христос постане сталан гост у нашој души, Божји мир који превазилази сваки ум, сачуваће наше срце и мисли у Христу Исусу. Спаситељев живот на Земљи, иако испуњен сукобима, био је живот мира. Иако су Га разјарени непријатељи стално прогонили, Он је говорио: »И Онај, који Ме посла, са Мном је. Не остави Отац Мене сама; јер Ја свагда чиним што је Њему угодно.« (Јован 8, 29) Никаква олуја људског или сотонског гнева није могла да поремети мир Његове савршене заједнице с Богом. Он нам у складу са тим каже: »Мир вам остављам, мир свој 16

дајем вам.« »Узмите јарам Мој на себе, и научите се од Мене; јер сам Ја кротак и смиран у срцу, и наћи ћете покој душама својим.« (Јован 14, 27; Матеј 11, 29) Носите са Мног јарам службе, на славу Богу и на уздицање човечанства, па ћете увидети да је јарам Мој благ и бреме Моје лако.

Самољубље уништава наш мир. Док наша себична природа живи у нама, ми смо стално спремни да је бранимо од понижења и увреде; али када смо постали мртви за то, и када је наш живот сакривен с Христом у Богу, тада нећемо примати к срцу занемаривање и потцењивање. Бићемо глуви за оговарање и слепи за поругу и увреду. »Љубав дуго трпи, милокрвна је; љубав не завиди; љубав се не велича, не надима се, не чини што не ваља, не тражи своје, не срди се, не мисли о злу, не радује се неправди, а радује се истини, све сноси, све верује, свему се нада, све трпи. Љубав никад не престаје.« (1. Коринћанима 13, 4–8)

Срећа која потиче из земаљских извора је променљива, као што су променљиве околности од којих зависи; Христов мир је сталан и трајан. Он не зависи од животних околности, од величине световних добара или броја земаљских пријатеља. Христос је Извор живе воде, а срећа која потиче од Њега никада неће изневерити.

Христова кротост, која постоји у дому, усрећиће све укућане; она не изазива свађу, не узвраћа љутито, већ стишава раздражену природу и зрачи благодат коју осећају сви који се налазе у кругу њеног утицаја. Сваку земаљску породицу, у којој се негује, она чини делом велике небеске породице.

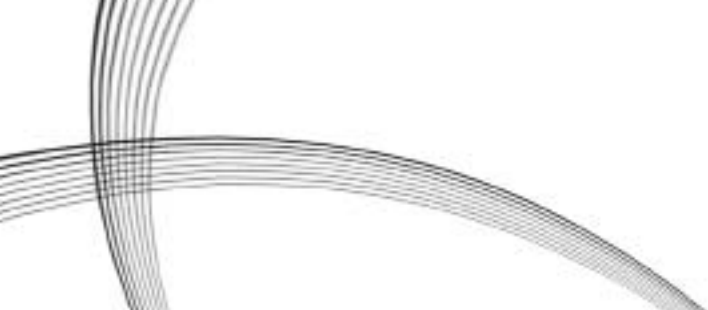
За нас би било много боље да страдамо због лажних оптужби, него да сами себи стварамо тешкоће освећујући се својим непријатељима. Дух мржње и освете потекао је од сотоне и може донети само зло ономе који га гаји. У смерности срца, кротости која је плод пребивања у Христу, крије се тајна благослова. »Украшава смерне спасавајући их.« (Псалам 149, 4)

Кротки »ће наследити земљу«. Жеља за уздицањем унела је грех у свет и због тога су наши прародитељи изгубили власт над овом лепом Земљом, својим царством. Христос је самоодрица-

њем искупио оно што је било изгубљено. Он каже да и ми треба да победимо као што је Он победио (Откривење 3, 21). Негујући понизност и самоодрицање, можемо постати Његови сунаследници када кротки буду »наследили земљу«. (Псалам 37, 11)

Земља, обећана кроткима, неће бити слична овој, замраченој сенком смрти и проклетства. »Али чекамо по обећању Његову ново небо и нову земљу, где правда живи.« »И више неће бити никакве проклетиње; и престо Божји и Јагњетов биће у њему; и слуге Његове послуживаће Га.« (2. Петрова 3, 13; Откривење 22, 3)

Тамо нема разочарања, нема бола, нема греха, нема никога ко ће рећи: болестан сам; тамо нема погребних поворки, нема плача, нема смрти, нема растанака, нема сломљених срца; тамо је Исус, тамо је мир. Тамо »неће бити гладни ни жедни, неће их бити врућина ни сунце; јер коме их је жао, Он ће их водити, и покрај извора водених проводиће их«. (Исаија 49, 10)

»Благо гладнима и жеднима правде,
јер ће се наситити.«

(Матеј 5, 6)

18 **П**раведност је светост, сличност Богу, а »Бог је Љубав«. (1. Јованова 4, 16) То је усклађеност с Божјим законом, »јер су све заповести Твоје праведне« (Псалом 119, 172), а љубав је »извршење закона« (Римљанима 13, 10). Праведност је љубав, а љубав је видело и живот Божји. Божја праведност је утеловљена у Христу. Примајући Њега, добијамо праведност.

Праведност се не стиче мучним напорима ни заморним радом, даровима или жртвом; она се бесплатно даје свакој души која је гладна и жедна праведности. »Ој, жедни који сте год, ходите на воду, и који немате новаца, ходите, купујте и једите... без новаца и без плате.« »И правда је њихова од Мене, вели Господ«, и: »Ово му је име којим ће се звати: ГОСПОД, ПРАВДА НАША«. (Исаија 55, 1; 54, 17; Јеремија 23, 6)

19 Ниједна људска сила ничим не може задовољити глад и жеђ душе. Али Исус каже: »Ево стојим на вратима и куцам: ако ко чује глас Мој и отвори врата, ући ћу к њему и вечераћу с њим, и он са Мном.« »Ја сам Хлеб живота: који Мени долази неће огладнети, и који Мене верује неће никад ожеднети.« (Откривење 3, 20; Јован 6, 35)

Као што нам је потребна храна да одржимо физичку снагу, тако нам је потребан Христос, Хлеб с Неба, да окрепи наш духовни живот

и да нам подари снаге за рад у Божјем делу. Као што тело непрестано прима хранљиве састојке, који одржавају живот и снагу, тако и душа мора одржавати непрекидну везу са Христом, покоравалући се Њему и ослањајући се потпуно на Њега.

Као што уморни путник у пустињи чезне за извором, и када га нађе, гаси своју неутаживу жеђ, тако ће хришћанин бити жедан чисте воде живота и добити је од Христа, који је њен Извор.

Када упознамо савршенство Спаситељевог карактера, зажељећемо да се потпуно преобразимо и обновимо по угледу на Његову непорочност. Што више дознајемо о Богу, то ће узвишенији бити наш идеал карактера, и усрднија наша чежња да одражавамо Божји лик. Када душа тежи за Богом, божанско се спаја с људским, а срце пуно чежње тада каже: »Да, у Богу се смири, душо моја; јер је у Њему над мој.« (Псалам 62, 5)

Ако сте свесни потребе коју има ваша душа, ако сте гладни и жедни праведности, то је доказ да је Христос у вашем срцу пробудио жељу да Га позовете да, изливањем Светог Духа, учини за вас оно што сами нисте у стању да учините за себе. Ми не морамо гасити своју жеђ на плитким потоцима; јер се управо изнад нас налази велики Извор, од чијих богатих вода можемо обилно пити ако се само мало успнемо стазом вере.

Божје речи су врело живота. Ако чезнете за тим живим изворима, ступићете, уз помоћ Светога Духа, у заједницу с Христом. Познате истине откриће вам своје нове стране, библијски текстови ће вам изненада, као да је муња бљеснула, засјати у новом значењу, видећете повезаност других истина с делом искупљења, и знаћете да вас Христос води, да је божански Учитељ поред вас. 20

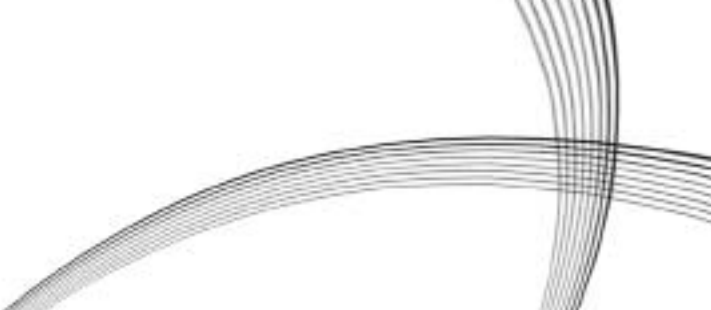
Исус је рекао: »Вода што ћу му Ја дати биће у њему извор воде која тече у живот вечни.« (Јован 4, 14) Док вам Свети Дух буде откривао истину, ви ћете сакупљати најдрагоценија искуства и чезнути да и другима говорите о утешним сазнањима која су вам била откривена. Када се будете нашли с њима, ви ћете им преносити нове мисли о Христовом карактеру и раду. Моћи ћете онима који Га љубе и онима који Га не љубе износити нова откривења о Његовој љубави пуној саосећања.

»Дајите и даће вам се« (Лука 6, 38); јер се о Божјој речи каже: »Изворе вртовима, студенче воде живе и која тече са Ливана!« (Песма над песмама 4, 15) Срце које је једном окусило Христову љубав стално чезне да је још боље окуси; док је делите, ви ћете је примати све богатије и обилније. Свако откривење Бога човеку повећава човекову способност да сазнаје и воли. Срце непрестано вапи: »Много ћемо ... бити кроза Њ спасени«, а Дух увек одговара: »Много ћемо се већма спасти у животу Његову!« (Римљанима 5, 9. 10) Наш Бог се радује да чини »изобилније све што

21 иштемо или мислимо«. (Ефесцима 3, 20) Исусу је Свети Дух био дат у пуној мери, када се одрекао себе да би спасао изгубљено човечанство. Он ће исто тако бити дарован и сваком Христовом следбенику када Му потпуно преда срце да постане Његово пребивалиште. Сам Господ нам налаже: »Него се још испуњавајте Духом« (Ефесцима 5, 18), јер је та заповест истовремено и обећање о испуњењу. Оцу је било угодно да се у Христа »усели сва пунина«, и »да будете испуњени у Њему«. (Колошанима 1, 19; 2, 10)

Као што пљускови освежавају земљу, тако и Бог излива обиле своје љубави. Он каже: »Облаци нека капљу правдом, нека се отвори земља и нека роди спасењем и заједно нека узрасте правда.« »Сиромаше и убоге, који траже воде а ње нема, којима се језик осушио од жеђи, њих ћу услишити Ја Господ, Ја Бог Израиљев нећу их оставити. Отворићу реке на висовима, и изворе усред долина, пустињу ћу обратити у језеро водено, и суху земљу у изворе водене.« (Исаија 45, 8; 41, 17. 18)

»И од пунине Његове ми сви узесмо благодат за благодаћу.« (Јован 1, 16)

»Благо милостивима, јер ће бити помиловани.«

(Матеј 5, 7)

Људско срце је по природи хладно, мрачно и без љубави; ако неко и покаже дух милосрђа и праштања, он то не чини сам од себе, већ под утицајем Божјег Духа који делује на срце. »Да имамо ми љубав... јер Он најпре показа љубав према нама.« (1. Јованова 4, 19)

Бог је извор сваке милости. Његово је име »Милостив и Жалостив«. (2. Мојсијева 34, 6) Он не поступа с нама онако како смо заслужили. Он не пита да ли смо достојни Његове љубави, већ нас обасипа обиљем љубави да би нас учинио достојним. Он није осветољубив. Он не жели да казни, већ да спасе. Чак и строгост коју испољава у свом провиђењу, то чини само ради спасења залуталих. Он жарко жели да ублажи људске патње и стави свој мелем на њихове ране. Истина је да Бог »не правда кривога« (2. Мојсијева 34, 7), али је зато вољан да опрости кривицу.

Они који су милостиви имају »део у Божјој природи« (2. Петрова 1,4), у њима се изражава Божја милостива љубав. Сви они чија су срца саосећањем повезана са срцем Бескрајне Љубави, трудиће се да се врате на прави пут, а не да осуде. Христов боравак у души је извор који никада не пресушује. Где Он настава, тамо се добротинства умножавају.

Када залутале, искушане и јадне жртве жеља и греха позову у помоћ, хришћанин се не пита: Да ли су достојне; већ: Шта могу

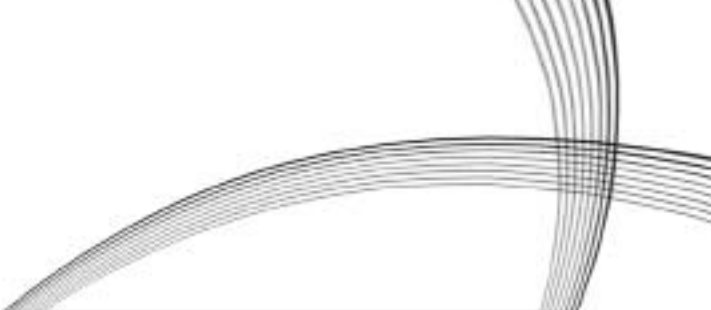
да учиним за њихово добро? У најбеднијим и најпониженијим он види душе за чије је спасење Христос умро, и ради којих је Бог својој деци поверио службу помирења.

23 Милостиви су они који имају сажаљења према сиромашнима, напаћенима и потлаченима. Јов каже: Избављао сам »сиромаша који виче, и сироту и који нема никога да му поможе; благослов онога који пропадалаше долажаше на ме, и удовици срце распевах; у правду се облачих и она ми беше одело, као плашт и као венац беше ми суд мој. Око бејаш слепцу и нога хрому. Отац бејаш убогима, и разбирах за распру за коју не знах«. (О Јову 29, 12–16)

Постоје многи за које је живот мучна борба; они осећају своје недостатке, несрећни су и без вере; сматрају да немају на чему да буду захвални. Љубазна реч, поглед испуњен саучешћем, разумевање, многима који се боре и који су усамљени били би као чаша хладне воде жедној души. Реч саучешћа, чин добротe, олакшаће терете који тако тешко притискају уморна плећа. Свака реч и свако дело несебичне добротe израз су Христове љубави према изгубљеном човечанству.

Милостиви »ће бити помиловани«. »Подашна рука бива богатија, и ко напаја, сам ће бити напојен.« (Приче 11, 25) Узвишени мир ужива сажаљива душа, и живот испуњен несебичном службом за добро других за њу је блажена награда. Свети Дух, који настава у души и утиче на живот, омекшаће тврда срца и пробудити саосећање и нежност. Оно што посејете, то ћете и пожњети. »Благо ономе који разуме ништега... Господ ће га сачувати и поживеће га; биће блажен на Земљи. Нећеш га дати на вољу непријатељима његовим. Господ ће га укрепити болна на одру.
24 Сасвим мењаш постељу његову у болести његовој. Ја вичем: Господе, смилуј се на ме... сагреших ти.« (Псалам 41, 1–4)

Онај који је посветио свој живот Богу у служби Његовој деци, повезан је с Оним који управља свим залихама у свемиру. Његов живот златним ланцем који чине непроменљива обећања повезан је с Божјим животом. Господ га неће изневерити у часу невоље и потребе. »А Бог мој да испуни сваку потребу вашу по богатству својему у слави, у Христу Исусу.« (Филипљанима 4, 19) У часу последње потребе, милостиви ће наћи уточиште у милости Спаситеља пуног сажаљења и биће примљени у вечне станове.

»Благо онима који су чистога срца,
јер ће Бога видети.«

(Матеј 5, 8)

Јевреји су строго пазили на одржавање обредне чистоће, па су 24
због тога и њихови прописи били претерано тешки. Њихове
мисли биле су обузете правилима, ограничењима и страхом од
спољашњег оскврњења, и зато нису ни примећивали мрљу коју
су себичност и злоба остављале на души.

Исус није споменуо ту обредну чистоћу као услов за улазак у
своје Царство, али је истицао потребу за чистотом срца. Мудрост
која је одозго »је најпре чиста«. (Јаков 3, 17) У Божји град неће
ући ништа што скрнави. Они који ће становати у њему, морају
још овде бити чистог срца. У животу онога који учи од Исуса све
више јачаће одвратност према недоследном понашању, недолеч- 25
ним речима и непристојним мислима. Када Христос настава у
срцу, мисли и понашање биће чисти и оплемењени.

Међутим, Исусове речи: »Благо онима који су чистога срца«
имају и дубље значење – не само чисти у смислу у коме свет по-
дразумева непорочност, слободни од онога што је чулно и нео-
каљани пожудом, него честити у намерама и побудама срца, сло-
бодни од охолости и самољубља, скромни, несебични, слични
детету.

Само се слични међусобно цене. Све док у свом животу не
прихватите начело пожртвовне љубави, која је начело Његовог

карактера, не можете упознати Бога. Срце које је сотона обмануо сматра Бога деспотским, немилосрдним бићем; себичност људи, па чак и самог сотоне, приписана је Створитељу пуном љубави. »А ти помисли«, каже Он, »да сам Ја као ти.« (Псалам 50, 21) Његово добронамерно старање и вођство сматра се исказивањем самовољне и осветољубиве природе. Исти однос постоји и према Библији, ризници блага Његове милости. Слава њених истина, које стоје високо као небо и допиру до вечности, није схваћена. За огромну већину људи Христос је »као корен из сухе земље«, они у Њему не виде лепоту ради које би Га »пожелели«. (Исаија 53, 2) Када је Исус био међу људима као откривење Бога човечанству, књижевници и фарисеји су Му говорили: »Не говоримо ли ми право да си ти Самарјанин, и да је ђаво у теби!« (Јован 8, 48) Чак су и Његови ученици били тако заслепљени себичношћу свога срца да су споро схватали Онога који је дошао да им открије Очеву љубав. Зато је Исус, иако је живео међу људима, ипак ходао сам. Само на Небу био је потпуно схваћен.

Када Христос у својој слави буде дошао, зли неће бити у стању да Га гледају. Светлост Његове присутности, која је живот онима који Га љубе, злима је смрт. За њих је очекивање Његовог доласка »страшно чекање суда и ревност огња који ће појести оне који се супроте“. (Јеврејима 10, 27) Када се буде појавио, такви ће тражити да се сакрију од лица Онога који је умро да их искупи.

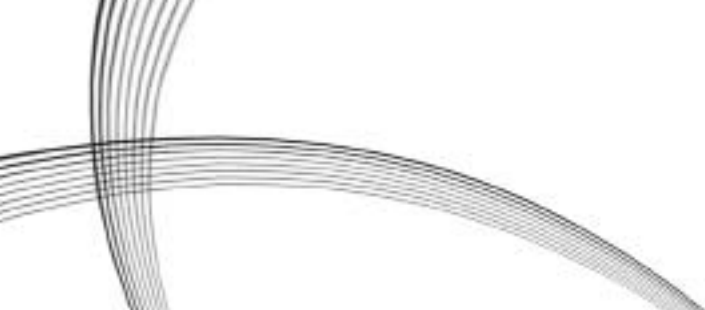
Међутим, људи чија су срца очишћена деловањем Светога Духа, који у њима борави, потпуно су се променили. Они могу да упознају Бога. Мојсије је био сакривен у »раселини каменој« (2. Мојсијева 33,22), када му се откривала Господња слава; тако ћемо и ми, сакривени у Христу моћи да гледамо Божју љубав.

»Ко љуби чисто срце, и чије су усне љубазне, њему је цар пријатељ.« (Приче Соломунове 22, 11) Ми Га већ сада, још овде, гледамо у вери. У свом свакодневном искуству, у делима Његовог провиђења запажамо Његову доброту и саучешће. Препознајемо Га у карактеру његовог Сина. Свети Дух уздиже истину о Богу и о Ономе кога је Он послао, и открива је нашем разуму и срцу. Они који су чистога срца виде Бога на нови и привлачнији начин као свог Искупителја, и док посматрају неокаљаност и

љупкост Његовог карактера, теже да одсјајују Његов лик. Они у Њему гледају Оца који чезне да загрли сина покајника и срца им се испуњавају неизрецивом радошћу и славом.

Они који су чистога срца виде Створитеља у делима Његове моћне руке, у лепоти свега што испуњава свемир. У Његовој писаној Речи читају јасније извештаје о откривању Његовог милосрђа, Његове доброте и Његове благодати. Истине сакривене од мудрих и разумних откривају се деци. Лепота и драгоценост истине, коју не опажају световно мудри, стално се откривају онима који имају искрену дечију чежњу да сазнају и испуне Божју вољу. Ми упознајемо истину, јер и сами добијамо део у божанској природи. 27

У раздобљу које им је Он одредио да проведу на овом свету, они који су чистога срца живе као да се налазе у стварној Божјој присутности. Они ће Га гледати лицем к лицу у будућем бесмртном стању као што га је Адам гледао док је ходао и разговарао с Богом у Едему. »Сад видимо као кроз стакло у загонетки, а онда ћемо лицем к лицу.« (1. Коринћанима 13, 12)

»Благо онима који мир граде, јер ће се синови Божји назвати.«

(Матеј 5, 9)

27 **Х**ристос је »Кнез мирни« (Исаија 9, 6), и Његова је мисија да **Х**и Земљи и Небу поврати мир који је грех нарушио. »Оправдавши се, дакле, вером, имамо мир с Богом кроз Господа својега Исуса Христа.« (Римљанима 5, 1) Ко год пристане да се одрекне греха и отвори своје срце Христовој љубави, постаје учесник у овом небеском миру.

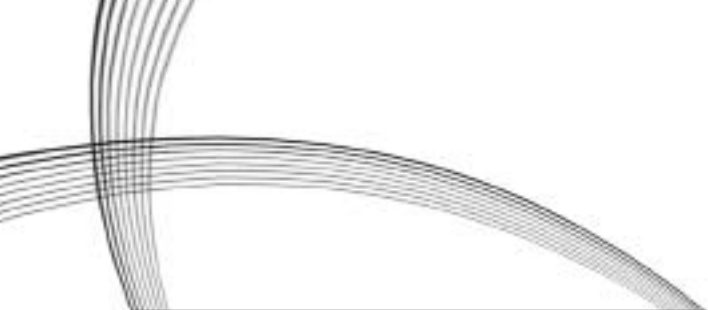
Нема другог темеља за ослонац миру осим овога. Христова благодат која је примљена у срце, сузбија свако непријатељство; она стишава сукобе, а душу испуњава љубављу. Онога ко је у миру с Богом и својим ближњима, нико не може учинити несрећним. У његовом срцу неће бити зависти; зла сумњичења ту немају места; мржња не може да постоји. Срце које је у складу с Богом испуњено је небеским миром и шири његов благословени утицај на све око себе. Дух мира као роса спуштаће се на срца уморна и измучена од световних сукоба.

Христови следбеници су послани у свет да однесу вест мира. Сваки онај који тихим, природним утицајем светог живота открива Христову љубав; сваки који речју или делом покреће другог да се одрекне греха и своје срце преда Богу, спада међу градитеље мира.

»Благо онима који мир граде, јер ће се синови Божји назвати.«
Дух мира је доказ њихове повезаности с Небом. Њих окружу-

је пријатна атмосфера коју ствара Христова личност. Миомирис њиховог живота и лепота њиховог карактера откривају свету да су постали деца Божја. Људи око њих увиђају да су били са Исусом. »Сваки који има љубав, од Бога је рођен.« »Ако ко нема Духа Христова, он није Његов«, али »који се владају по Духу Божјему, они су синови Божји«. (1. Јованова 4, 7; Римљанима 8, 9. 14)

»И остатак ће Јаковљев бити усред многих народа као роса од Господа и као ситан дажд по трави, која не чека човека нити се узда у синове човечије.« (Михеј 5, 7)

»Благо прогнанима правде ради,
јер је њихово Царство небеско.«

(Матеј 5, 10)

29 **И**сус у својим следбеницима не буди наду да ће стећи земаљску славу и богатство, да ће живети без невоља, већ им открива предности заједничког путовања са својим Учитељем стазама самоодрицања и понижења, зато што их свет не познаје.

Њему, који је дошао да искупи изгубљени свет, супротставиле су се уједињене снаге Божјих и човекових непријатеља. У немилосрдној завери, зли људи и зли анђели устали су против Кнеза мира. Иако су свака Његова реч и свако дело одисали божанском благодаћу, оно чиме се разликовао од света изазивало је најогорченије непријатељство. Покретао је најжешће противљење и мржњу због тога што није одобравао задовољавање злих склоности наше природе. То доживљавају сви они који хоће да живе побожно у Христу Исусу. Између праведности и греха, љубави и мржње, истине и лажи, постоји непомирљив сукоб. Када неко приказује Христову љубав и узвишеност светости, он одводи поданике сотониног царства, и кнез зла устаје да му се супротстави. Прогонство и понижење очекују све оне који су надахнути Христовим духом. Карактер прогонства се временом мења, али покретачка сила, дух који га надахњује, иста је као и она која је, почевши од Авељевих дана, непрестано убијала Господње изабранице.

Када људи настоје да успоставе склад с Богом, увиђају да вре- 30
ђање крста још није престало. »Поглавари и власти, и управитељи таме овога света« (Ефесцима 6,12), сврстали су се у бојне редове против свих оних који се поковавају небеском закону. Прогонства зато треба да доносе радост Христовим ученицима, уместо да изазивају жалост, јер им је то доказ да иду стопама свога Учитеља.

Иако Господ свом народу није обећао живот без искушења, обећао му је нешто много боље. Он је рекао: »И док трају дани твоји, трајаће снага твоја.« »Доста ти је моја благодат; јер се моја сила у слабости показује сасвим.« (5. Мојсијева 33, 25; 2. Коринћанима 12, 9) Ако сте позвани да Њега ради прођете кроз огњену пећ, Исус ће бити поред вас као што је био с тројицом верних у Вавилону. Они који љубе свога Искупитеља, радоваће се свакој прилици да с Њиме поделе понижење и срамоту. Љубав коју гаје према свом Господу чини слатким патње претрпљене Њега ради.

Сотона је у свим вековима прогонио припаднике Божјег народа. Мучио их је и убијао, али они су умирући побеђивали. Чврстином своје вере откривали су Онога који је јачи од сотоне. Сотона је могао да мучи и убије тело, али није могао да такне у живот који је био сакривен с Христом у Богу. Могао је да их затвори у тамничке зидине, али није могао да свеже дух. Они су гледали славу која ће доћи после таме и говорили: »Јер мислим да страдања садашњег времена нису ништа према слави која ће нам се јавити.« »Јер наша лака садашња брига доноси нам вечну и од свега претежнију славу.« (Римљанима 8, 18; 2. Коринћанима 4, 17)

У искушењима и прогонству, Божја слава, Божји карактер, от- 31
крива се у Његовим изабраницима. Верници Божје цркве, омрзнути и прогоњени од света, васпитавају се и уче послушности у Христовој школи. Они на Земљи ходе узаним стазама; прочишћавају се у пећи невоље. Они иду за Христом кроз болне сукобе, подnose одрицања и преживљавају горка разочарања, али их њихова болна искуства уче страхоти и беди греха и они га гледају с одвратношћу. Пошто учествују у Христовим патњама, одређени су да буду учесници и у Његовој слави. Пророку је у светом виђењу била показана славна победа Божјег народа. Он каже: »И видех као стаклено море смешано с огњем, и оне што победише...

где стоје на мору стакленоме и имају китаре Божје; и певаху песму Мојсија слуге Божјега, и песму Јагњетову, говорећи: велика су и дивна дела Твоја, Господе Боже, Сведржитељу, праведни су и истинити путови Твоји, Царе светих.« »Ово су који дођоше од невоље велике, и опраше хаљине своје и убелише хаљине своје у крви Јагњетовој. Зато су пред престолом Божјим, и служе Му дан и ноћ у цркви Његовој; и Онај што седи на престолу уселиће се у њих.« (Откривење 15, 2. 3; 7, 14. 15)

»Благо вама ако вас узасрамоте.«

(Матеј 5, 11)

Сотона се још од свога пада служи обманом. Као што је ши- 31
рио лажне представе о Богу, тако је преко својих слугу ши-
рио лажне представе и о Божјој деци. Спаситељ каже: »Ружења 32
оних који Тебе руже падају на ме.« (Псалам 69, 9) На сличан на-
чин она падају и на Његове ученике.

Нико од људи никада није био тако окрутно клеветан као Син Човечији. Подсмевали су Му се и ругали због Његове непоколебљиве послушности начелима светог Божјег закона. Мрзели су Га без разлога. Ипак, Он је смирено стајао пред својим непријатељима, изјављујући да је понижење део хришћанског наслеђа, саветујући својим следбеницима како да се суоче са стрелама пакости и позивајући их да не клону у прогонству.

Иако клевета може да нанесе штету добром гласу, она не може да упрља карактер. Он је у Божјој власти. Све док не пристанемо на грех, нема силе, ни људске ни сотонске, која би могла да окаља душу. Човек чије се срце ослања на Бога, у најболнијим искушењима и у најтежим околностима остаје непромењен исти као што је био и у благостању, када је изгледало да је окружен Божјом светлошћу и заштитом. Његове речи, његове побуде и његова дела могу бити погрешно приказивани и извртани, али он на то и не обраћа пажњу зато што се бори за нешто што је много важније. Слично Мојсију, све подноси »јер се држи Онога који се не ви-

ди, као да Га види« (Јеврејима 11, 27), не гледајући „на ово што се види, него на оно што се не види«. (2. Коринћанима 4, 18)

Христос познаје све што су људи погрешно схватили и погрешно представили. Његова деца могу да смогну снаге да смирено, стрпљиво и с поверењем чекају, без обзира колико су били клеветани и презирани; јер нема ничега тајног што се неће открити, а Бог ће онима који Њему указују част и сам указати част пред људима и анђелима.

33 »Ако вас узасрамоте и успрогоне«, каже Исус, »радујте се и веселите се.« Затим је указао својим слушаоцима на пророке који су говорили у име Господње као на »углед страдања«. (Јаков 5, 10) Авељ, први хришћанин међу Адамовим потомцима, умро је као мученик. Енох је ходао с Богом, а свет га није разумео. Ноју су се ругали као занесењаку, који уноси немир међу људе. »А други ругање и бој поднесоше, па још и окове и тамнице.« »А други бише побијени, не примивши избављења, да добију боље васкрсење.« (Јеврејима 11, 36. 35)

Изабране Божје гласнике ружили су и прогонили у свим вековима; и управо захваљујући њиховим невољама, сазнање о Богу проширило се на све стране. Сваки Христов ученик мора да ступи у исте редове и настави исто дело, знајући да непријатељи дела не могу учинити ништа против истине, већ само у прилог истини. Бог жели да истина постане свима позната и буде предмет испитивања и проучавања, чак и ако је презир људе на то навео. Људски ум мора бити уздрман; сваки сукоб, свака клевета, сваки напор да се ограничи слобода савести, представљају прилике које Бог користи да покрене умове који би се вероватно успавали.

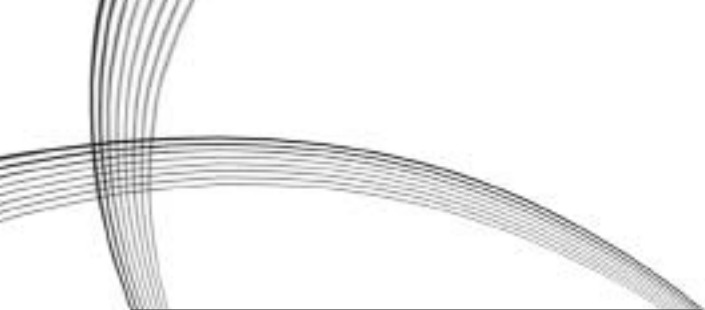
34 Колико пута је ово било потврђено у животу Божјих весника! Када су племениот и речитог Стефана, на подстицај из Синедриона, засули камењем, дело Јеванђеља није пропало. Небеска светлост која је славом обасјавала његово лице и божанска милост којом је одисала његова молитва изречена пред смрт, биле су као оштра стрела осведочења ревнском члану Синедриона који је ту стајао, и Савле, фарисеј прогонитељ, постао је изабрано оруђе да изнесе Христово име »пред незнабошце, и царе и синове Израилеве«. После много година Павле ће као старац писати из

своје тамнице у Риму: »Истина, једни из зависти и свађе... Христа проповедају... нечисто, мислећи да ће нанети жалост мојим око-вима... Шта дакле? Било како му драго, дволичењем или истином, Христос се проповеда.« (Филибљанима 1, 15. 16. 18) Павловим боравком у заточеништву Јеванђеље се проширило на све стране, па су душе придобијене за Христа биле и у самој цезаревој пала-ти. Упркос сотониним напорима да га уништи, семе Речи живого Бога »које не трухне«, »које остаје довека« (1. Петрова 1, 23), било је посејано у срца људи; понижењем и прогонством Божје деце Христово име је било уздигнуто, а душе спасене.

Велика је плата на Небу свима онима који и у прогонствима и понижењу сведоче за Христа. И док људи чезну за земаљским добрима, Исус таквима указује на небеску награду. Међутим, Он је не даје само у будућем животу; награђивање почиње овде. Господ се у старо време јавио Авраму и рекао: »Ја сам ти штит и плата је твоја врло велика.« (1. Мојсијева 15, 1) То је награда свима који иду за Христом. Успоставити склад с Господом Емануилом – Оним у коме је »све благо премудрости и разума сакривено«, у коме настава »свака пунина Божанства телесно« (Колошанима 2, 3. 9), упознати Њега, имати Њега, док се срце све више отвара да прими Његове особине; упознати Његову љубав и моћ, имати неисказано богатство Христово, схватати све више »шта је ширина и дужина и дубина и висина, и познати претежнију од разума љубав Христову, да се испуните сваком пунином Божјом« (Ефесцима 3, 18. 19) – »то је наследство слуга Господњих и правда њихова од Мене, вели Господ«. (Исаија 54, 17)

35

Ова радост испуњавала је срце Павла и Силе док су се око поноћи, у тамници у Филиби, молили и певали хвалу Богу. Христос је и на таквом месту био поред њих, а светлост Његове присутности растерала је таму славом небеских дворова. Павле, који је гледајући ширење Јеванђеља заборављао своје окове, пише из Рима: »И зато се радујем, а и радоваћу се.« (Филибљанима 1, 18) Исте речи које је Христос изговорио на Гори, поново одзвањају и у Павловој посланици упућеној цркви у Филиби, усред прогонстава која су их задесила: »Радујте се свагда у Господу, и опет велим: радујте се.« (Филибљанима 4, 4)

»**В**и сте со земљи.«

(Матеј 5, 13)

35 **С**о је на цени зато што има својство да чува и одржава; када своју децу назива сољу, Бог жели да им каже да им је даровао своју милост с циљем да постану оруђа за спасавање других. Бог је пред целим светом изабрао себи народ не само да би могао да их усвоји као своје синове и кћери, већ да би свет преко њих могао да прими спасоносну благодат (Титу 2, 11). Бог је изабрао Аврама да буде не само Божји нарочити пријатељ, већ и оруђе које објављује нарочите предности које је Господ желео да омогући народима. Исус је у својој последњој молитви за ученике, непосредно пре распећа, овако рекао: »Ја посвећујем себе за њих, да и они буду освећени истином.« (Јован 17, 19) На сличан начин хришћани, који су очишћени истином, располагаће спасоносним својствима, која ће сачувати свет од потпуног моралног изопачења.

Со мора бити измешана с материјом којој је додата; она мора да продре у њу и да је прожме, да би је могла сачувати. Исто тако, лични додир и дружење с људима учиниће да спасоносна сила Јеванђеља допре до њих. Људи се не спасавају као група, већ као појединци. Сила је у личном утицају. Морамо се приближити онима којима желимо да помогнемо.

Укусом соли представљена је животна снага једног хришћанина – Исусова љубав у срцу, Христова праведност која прожи-

ма живот. Христова љубав је незадржива и продорна. Ако постоји у нама, она ће се изливати и на друге, којима се морамо толико приближити да њихова срца могу бити загрејана нашим несебичним настојањем и љубављу. Искрени верници шире животворну енергију, која продире и улива нову моралну снагу, душама за које раде. Сила Светога Духа, а не људска снага, обавља ово дело преображавања.

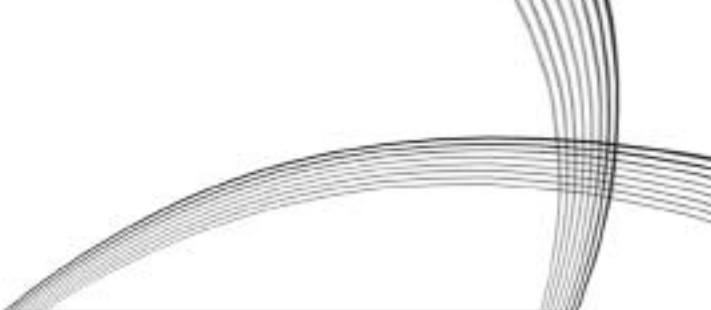
Исус додаје и озбиљну опомену: »Ако со обљутаваи, чиме ће се осолити? Она већ неће бити ни за што, осим да се проспе напоље и да је људи погазе.« (Матеј 5,13)

Док је слушао Христове речи, народ је могао да види белу со како светлуца на стазама, где је била бачена зато што је изгубила укус и постала неупотребљива. Овим примером је тачно приказано стање фарисеја и деловање њихове религије у друштву. Тиме је представљен и живот сваке душе, од које је одступила сила Божје милости, душе која је постала хладна и изгубила Христа. Без обзира какву веру исповеда, она је бљутава и непријатна и анђелима и људима. Таквима Христос каже: »О, да си студен или врућ! Тако, будући млак, и ниси ни студен ни врућ, избљуваћу те из уста својих.« (Откривење 3, 15. 16)

Наш утицај неће се осећати у овом неверничком свету ако немамо живе вере у Христа као личног Спаситеља. Другима не можемо дати оно што сами немамо. Наш утицај уздизаће људски род и доносити му благослове само у оној мери у којој смо се и сами посветили и предали Христу. Тамо где нема делотворне службе, искрене љубави и стварног искуства, тамо нема ни снаге за помоћ, нема повезаности са Небом, нити има Христовог »укуса« у животу. Све док Свети Дух не може да нас употреби као своја оруђа да свету пренесе истину која је у Исусу, слични смо соли која је изгубила свој укус и постала потпуно безвредна. Ако нам недостају Христове врлине, сведочимо свету да истина коју исповедамо нема силе да нас посвети; и тако, докле досеже наш утицај, онемогућавамо деловање Божје речи. »Ако језике човечије и анђеоске говорим а љубави немам, онда сам као звоно које звони, или прапорац који звечи. И ако имам пророштво и знам све тајне и сва знања, и ако имам сву веру да и горе премештам,

- 38 а љубави немам, ништа сам. И ако раздам све имање своје, и ако предам тело своје да се сажеже, а љубави немам, ништа ми не помаже.« (1. Коринћанима 13, 1–3)

Љубав ће се изливати на друге када испуњава срце, не зато што нам они чине услуге, већ зато што нас љубав покреће на дело. Љубав мења карактер, управља побудама, сузбија непријатељства и оплемењује осећања. Та љубав је безгранична као свемир, и усклађена је с анђеоском. Када је негована у срцу, она улепшава цео живот и на све стране излива свој благослов. Једино нас она, и само она, може учинити да будемо со земљи.

»Ви сте видело свету.«

(*Matej 5, 14*)

Да би поуке биле занимљиве, и да би привукао пажњу својих 38
слушалаца, Исус је често употребљавао примере из природе
која их је окружавала. Народ се окупио још у рано јутро. Сјајно
сунце, уздижући се све више на плавом своду, разгонило је сен-
ке које су се скривале по долинама и уским пролазима између
брегова. Руменило на источној страни неба још није избледело.
Земља је била обасјана сјајним сунчевим зрацима; с мирне по-
вршине језера одбијала се златаста светлост, док су се ружича-
сти јутарњи облаци огледали у њој. Сваки пупољак, сваки цвет и 39
свака олистала гранчица блистали су од капљица росе. Природа
се смешила благослову новог дана, а птице на дрвећу умилно су
певале. Спаситељ је погледао људе испред себе, затим Сунце које
се рађало, и онда рекао својим ученицима: »Ви сте видело све-
ту.« Као што Сунце иде напред својим путем љубави, разгонећи
сенке ноћи и будећи свет у живот, тако и Христови следбеници
треба да иду напред у својој мисији, ширећи небеску светлост
онима који се налазе у тами заблуде и греха.

У блиставом сјају јутра, по околним брежуљцима све јасније
су се могли видети градови и села, који су својом привлачношћу
употпуњавали слику. Указујући на њих, Христос је рекао: »Не
може се град сакрити кад на гори стоји.« А затим је додао: »Нити

се ужиже свећа и меће под суд, него на свећњак, те светли свима који су у кући.« Међу Христовим слушаоцима било је највише земљорадника и рибара чија су се сиротињска боравишта састојала од само једне просторије, у којој је једина светиљка са свог постоља светлела свима у кући. Исус каже да тако треба: »Да се светли ваше видело пред људима, да виде ваша добра дела, и славе Оца нашега који је на небесима.« (Матеј 5,14-16)

Грешног човека никада није обасјавала нити ће га икада обасјавати нека друга светлост осим оне која се шири од Христа. Исус, Спаситељ, једино је Видело које може да разагна таму која притиска свет огрезао у греху. О Христу стоји записано: »У њој (Речи) беше живот, и живот беше видело људима.« (Јован 1, 4) Ученици су примањем Његовог живота могли да постану носиоци видела. Христов живот у души, Његова љубав откривена у карактеру, учиниће их виделом свету.

Људски род нема сопствену светлост. Без Христа смо као незапаљена свећа, слични Месецу који је своје лице окренуо од Сунца; ми немамо ни један једини зрак светлости којим бисмо могли расветлити таму овога света. Међутим, када се окренемо према Сунцу правде, када приђемо Христу, цела душа постаје озарена сјајем Божје присутности.

Христови следбеници треба да буду више од само неког светла међу људима. Они су видело свету. Исус поручује свима који призивају Његово име: Ви сте себе дали Мени, а Ја сам вас као своје представнике дао свету. Као што је Отац послао Њега у свет, тако, каже Он, „и Ја њих послах у свет«. (Јован 17, 18) Као што је Христос био пролаз за откривање Оца, тако и ми морамо послати канали за откривање Христа. Иако је наш Спаситељ велики Извор блиставе светлости, не заборави, о хришћанине, да се Он открива преко човека. Божји благослови се изливају преко људских оруђа. Христос је дошао на свет као Син Човечији. Када се људска природа сједини с божанском, човечанство мора бити покренуто. Христова црква и сваки појединачни ученик великог Учитеља представљају од Неба одређени пролаз за откривање Бога људима. Анђели славе чекају да преко вас пренесу небеску светлост и силу душама које се налазе на ивици пропасти. Да ли ће људско

оруђе пропустити да изврши дело које му је одређено? О, тада би у тој мери свету био ускраћен обећани утицај Светог Духа!

Међутим, Христос није заповедио својим ученицима: »Потрудите се да ваше видело светли«, већ је казао: »Пустите нека светли.« Ако Христос настава у срцу, тада је немогуће сакрити светлост Његове присутности. Ако они који говоре да су Христови следбеници нису видели свету, то је зато што их је животодавна сила напустила; ако не могу да светле никаквом светлошћу, то је зато што су изгубили сваку везу с Извором светлости.

У свим временима »Дух Христов« (1. Петрова 1, 11) чинио је верну Божју децу виделом људима њиховог нараштаја. Јосиф је био носилац видеда у Египту. Својом непорочношћу, добротом и детињском љубављу представљао је Христа усред идолопоклонничког народа. Док су Израиљци путовали из Египта у Обећану земљу, људи чиста срца међу њима били су видели околним народима. Бог се преко њих откривао свету. Преко Данила и његових другова у Вавилону и преко Мардохеја у Персији, блистави зраци видеда сијали су усред таме царских дворова. Тако су и Христови ученици, као носиоци видеда, постављени на путу према Небу; Очева милост и доброта преко њих откривају се свету обавијеном тамом погрешних схватања о Богу. Када виде њихова добра дела, људи ће бити покренути да славе Оца који је на небесима; који је на свемирском престољу као Бог чији је карактер достојан хвале и опонашања. Божанска љубав која пламти у срцу, хришћанска уравнотеженост која се показује у животу – све то је слично брзом погледу у Небо, који је омогућен човеку из света да би могао да се диви савршенству Неба.

Тако је људима омогућено да верују у »љубав коју Бог има к нама«. (1. Јованова 4, 16) На тај начин чисте се и преображавају срца која су некада била грешна и изопачена и постају без мане »пред славом« Божјом »у радости«. (Јуда 24)

Спаситељеве речи: »Ви сте видели свету« показују нам да је својим следбеницима поверио службу у целом свету. У Христово време себичност, охолост и предрасуде подигли су чврст и висок зид раздвајања између постављених чувара светих пророчанстава и свих осталих народа на Земљиној кугли. Међутим,

Спаситељ је дошао да све то измени. Речи које су људи слушали с Његових усана потпуно су се разликовале од свега што су до тада слушали од свештеника и рабина. Христос руши зид раздвајања, самољубља, националних предрасуда и пропевања љубав према свим припадницима људске породице. Он уздиже људе из уског круга у који их је затворила њихова себичност; Он уклања све територијалне границе и вештачки створене разлике у друштву. Не прави никакве разлике између суседа и странаца, пријатеља и непријатеља. Он нас учи да сваку душу, којој је потребна помоћ, сматрамо својим ближњим, а цео свет својим пољем рада.

Као што сунчеви зраци продиру до најудаљенијих кутака Земљине кугле, тако по Божјој наредби и еванђеоска светлост треба да допре до сваке душе на Земљи. Када би Христова црква испуњавала план нашег Господа, светлост би обасјала све оне који се налазе у тами и у долини сена смртнога. Када би се верници Цркве, уместо да се заједно настањују, избегавајући одговорност и ношење крста, разишли по свим земљама, кад би дозволили да преко њих заблеста Христова светлост и кад би радили као што је Он радио на спасавању душа, ово »Јеванђеље о Царству« брзо би било објављено целом свету.

Тако ће Божја намера да себи изабере народ, почев од Аврама у месопотамским долинама, па све до нас у нашим данима, доживети остварење. Он каже: »Благословићу те ... и ти ћеш бити благослов.« (1. Мојсијева 12, 2) Речи које је Христос упутио преко пророка јеванђелисте и које су само поновљене у Беседи на Гори, односе се на нас у овом последњем нараштају: »Устани, светли се, јер дође светлост твоја, и слава Господња обасја те!« (Исаија 60, 1) Ако је твој дух обасјала Господња слава, ако си и ти већ посматрао лепоту Онога који је »Заставник између десет тисућа«, Онога који је »сав љубак«, ако је твоја душа била озарена присутношћу Његове славе, онда су и теби упућене ове Учитељеве речи. Да ли си са Христом стајао на Гори преображења? Доле у равници налазе се душе које је сотона заробио; оне чекају да их реч вере и молитве ослободи.

Наша дужност није да само посматрамо Христову славу, него и да говоримо о Његовим врлинама. Исаија није само посматрао

Христову славу, него је и говорио о Њему. Док је Давид размишљао, ватра је пламтела, и онда је проговорио својим језиком. Док је размишљао о чудесној Божјој љубави, није могао да не говори о свему што је видео и осетио. Ко вером може да посматра чудесни план откупљења, славу јединородног Божјег Сина, а да не говори о томе? Ко може да размишља о недокучивој љубави која се приликом Христове смрти открила на голготском крсту, да не погинемо већ да имамо вечни живот – ко може то гледати и не наћи речи којима би величао Спаситељево славу? 44

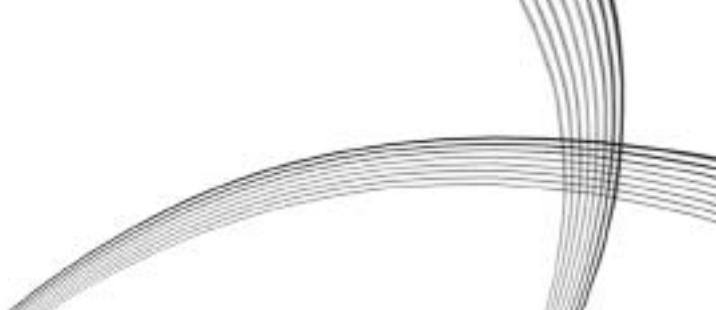
»У цркви Његовој све говори о слави Његовој.« (Псалам 29, 9) Љупки песник Израилев, док Га слави уз харфу, каже: »О високој слави Твојега Величанства, и о дивним делима Твојим размишљам. Приповедаће силу чудеса Твојих, и ја ћу Величанство Твоје казивати.« (Псалам 145, 5. 6)

Крст с Голготе треба високо да буде уздигнут пред људима тако да обузме њихов ум и да се њихове мисли њиме баве. Тада ће сам Бог испунити божанском силом све духовне способности. Тада ће све силе бити усредсређене на прави рад за Учитеља. Посленици ће као жива оруђа, одређени да обасјају Земљу, осветлети свет зрацима видела.

Христос радосно прима свако људско оруђе које хоће да Му се преда. Он спаја људско са божанским да би свету могао да објави тајну Утеловљене Љубави. Причајте о томе, молите се за то, певајте о томе; свуда објављујте вест о Његовој слави и журите и даље према небеским висинама.

Стрпљиво подношење невоља, примање благослова са захвалношћу, храбро одолевање искушењима, свакодневно испољавање духа кротости, доброте, милосрђа и љубави, све су то извори светлости којом блиста прави карактер, насупрот таме себичног срца у коме никада није заблистала светлост живота.

ДУХОВНА
ПРИРОДА ЗАКОНА

»Нисам дошао да покварим, него да испуним.«

(Матеј 5, 17)

Христос је, усред грмљавине и огња, лично објавио Закон на 45
Синајској гори. Божја слава, слична огњу који сажиже, по-
чивала је на њеном врху, а планина се тресла од Господње присут-
ности. Чете Израилеве, паднувши ничице на земљу, слушале су са
страхопоштовањем свете законске прописе. Колико се од тога раз-
ликовао приказ на Гори благослова! Под летњим небом, у тишини
коју је једино нарушавала песма птица, Исус је објашњавао начела
свога Царства. Ипак, Онај који је тога дана говорио народу јези-
ком љубави, откривао му је начела Закона који је био објављен
на Синају.

Приликом објављивања Закона било је неопходно да Израил,
искварен дугим робовањем у Египту, стекне прави утисак о Божјој
сили и величанству; ипак тада му се Бог једнако открио и као Бог
љубави.

»Господ изиђе са Синаја,
И показа им се са Сира;
Засја с горе фаранске,
И дође с мноштвом тисућа светаца,
А у десници Му закон огњени за њих.
Доиста љуби народе;

Сви су свети Његови у руци Твојој;
И они се слеглоше к ногама Твојим
Да приме речи Твоје.»

(5. Мојсијева 33, 2. 3)

46 Бог је открио Мојсију своју славу узвишеним речима које су биле сачуване као наследство векова: »Господ, Господ, Бог милостив, жалостив, спор на гнев и обилан милосрђем и истином, који чува милост тисућама, прашта безакоња и неправде и грехе.« (2. Мојсијева 34, 6. 7)

Закон дат на Синају био је проглашавање начела љубави, откривање небеског Закона Земљи. Био је стављен у руку Посредника – изговорен гласом Онога чијом силом срца људи могу бити усклађена с Његовим начелима. Бог је открио сврху закона када се Израилу обратио речима: »Бићете ми свети људи.« (2. Мојсијева 22,31)

Међутим, Израилци нису схватили духовну природу Закона, па је њихова такозвана послушност често била само поштовање форми и церемонија уместо покоривања срца врховној власти љубави. Пошто је Исус у свом карактеру и делу откривао људима свете, благодатне и очинске Божје особине и указивао на безвредност церемонијалне послушности, јеврејске вође нису Га примили, нити разумели Његове речи. Мислили су да се Он олако односи према захтевима Закона; а када им је изнео управо оне истине које су суштина њихове од Бога одређене службе, они су Га, гледајући само на форму, оптужили да обара Закон.

47 Христове речи, иако изговорене смирено, биле су прожете озбиљношћу и снагом која је потресала срца људи. Они су узалуд очекивали да чују понављање бживотних традиција и претераних рабинских захтева. Његово учење их је запањило »јер их учаше као онај који власт има, а не као књижевници«. (Матеј 7, 29) Фарисеји су уочили огромну разлику између свог и Христовог начина поучавања. Увидели су да величанственост, неокаљаност и лепота истине, својим дубоким и нежним утицајем, све више осваја многа срца. Спаситељева божанска љубав и не-

жност привлачиле су људска срца к Њему. Рабини су схватили да је Он својим учењем поништио сав смисао поука које су давали народу. Он је рушио зид раздвајања који је толико ласкао њиховом поносу и искључивости; плашили су се да ће Он, ако Му се то дозволи, потпуно одвојити народ од њих. Следили су Га зато, испуњени одлучним непријатељством, надајући се да ће им се пружити нека прилика да Га омрзну мноштву и тако омогуће Синедриону да постигне Његову осуду и смрт.

Уходе су на Гори, пажљиво пратили Исуса; и док је Он износио начела праведности, фарисеји су ширили гласине да је Његово учење у супротности са прописима које је Бог дао на Синају. Спаситељ није изговорио ниједну реч која би могла да пољуља поверење у веровања и уредбе које су биле дате преко Мојсија; јер је сваки зрак божанске светлости, који је велики израилски вођа пренео народу, био примљен од Христа. Док су многи у срцу помишљали да је дошао да укине Закон, Исус је, речима које се не могу погрешно разумети, износио своје становиште према божанским прописима. »Не мислите«, казао је Он, »да сам Ја дошао да покварим закон или пророке.«

48

Сам Створитељ људи, Онај који је дао Закон, изјављује да није дошао с намером да укине његове прописе. Све што постоји у природи, од сићушног делића у сунчевом зраку, до светова у висини, подложно је закону. Од послушности тим законима зависе ред и склад у свету природе. Исто тако, постоје велика начела праведности која управљају животом свих разумних бића, и од прилагођавања тим начелима зависи добробит свемира. Божји закон је постојао и пре него што је Земља била створена. Анђели се управљају према његовим начелима, а да би и Земља била у складу с Небом, и људи морају слушати божанске прописе. Христос је у Едему упознао човека са законским прописима, у време кад »певаху заједно звезде јутарње и сви синови Божји кликоваху«. (О Јову 38, 7) Христова мисија на Земљи није покварила Закон, већ да својом милошћу врати људе послушности његовим одредбама.

Љубљени ученик, који је на Гори слушао Христове речи, пишући много касније под утицајем Светога Духа, говори о Закону

као о сталној обавези. Он каже: »Грех је безакоње« и »који чини грех и безакоње чини.« (1. Јованова 3, 4) Он објашњава да је Закон о коме говори »заповест стара коју имасте од почетка«. (1. Јованова 2, 7) Он говори о Закону који је већ постојао приликом стварања и само био поновљен на Синају.

49 Говорећи о Закону, Исус је рекао: »Нисам дошао да покварим, него да испуним.« (Матеј 5,17) Он је овде употребио реч »испуним« у истом смислу као и онда када је Јовану Крститељу објавио своју намеру да »испуни сваку правду« (Матеј 3, 15); то јест да испуни меру законских захтева, да пружи пример савршене усклађености с Божјом вољом.

Његова мисија је била да »учини закон великим и славним«. (Исаија 42, 21) Он је био одређен да открије духовну природу Закона, да изнесе његова далекосежна начела и објасни његову вечну обавезност.

Божанском лепотом свога карактера, Христос, кога и најплеменитији и најнежнији међу људима само бледо одражавају, о коме је Соломун надахнут Духом писао да је као »Заставник између десет тисућа... и сав је љубак« (Песма над песмама 5, 10-16); о коме је Давид, гледајући Га у пророчкој визији, казао: »Ти си најлепши између синова људских« (Псалам 45, 2); Исус, јасна слика Очеве личности, сјај Његове славе; пожртвовни Спаситељ, на свом путу љубави по овом свету био је живи приказ карактера Божјег закона. Његов живот је открио да је небеска љубав, начело које нас чини сличним Христу, темељ Закона вечне праведности.

»Докле небо и Земља стоји«, каже Исус, »неће нестати ни најмањег слова или једне титле из закона док се све не изврши.« (Матеј 5,18) Својом послушношћу Закону, Христос је потврдио његов непроменљиви карактер и доказао да сваки Адамов син и свака Адамова кћи могу бити Његовом милошћу савршено послушни Закону. Он је на Гори изјавио да из Закона неће нестати ни најмање титле, док се не испуни све – све што је повезано с људским родом, све што је у вези с планом спасења. Он не учи да

50 ће Закон бити икада укинут, већ наш поглед управља на крајњу границу људског видика и уверава нас да ће Закон задржати свој

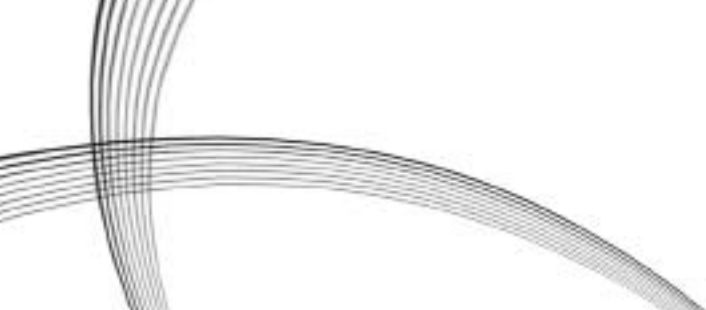
ауторитет, све док не стигнемо до те границе, и то чини зато да нико не би могао да помисли да Његова мисија укида законске прописе. Све док постоји небо и Земља, важиће и света начела Божјег закона. Његова праведност стајаће као »горе Божје« (Псалам 36, 6) и бити извор благослова из кога се разливају потоци да освеже земљу.

Пошто је Господњи закон савршен и зато непроменљив, немогуће је да грешни људи, сами по себи, задовоље мерила његових захтева. Зато је Исус и дошао као наш Искупитељ. Његова је мисија била да, чинећи људе судеоницима у божанској природи, усклади их с начелима закона Неба. Када се одрекнемо својих грехова и примимо Христа за свога Спаситеља, уздигемо Закон. Апостол Павле пита: »Кваримо ли, дакле, закон вером? Боже сачувај! него га још утврђујемо.« (Римљанима 3, 31)

Обећање новог завета гласи: »Даћу законе своје у срца њихова, и у мислима њиховим написаћу их.« (Јеврејима 10, 16) Иако је систем симбола, који је указивао на Христа као на Божје Јагње, које ће понети грехе света, требало да престане Христовом смрћу, начела праведности садржана у Десет заповести непроменљива су као и вечни престо. Ниједна заповест није била укинута, ниједно словце или титла промењена. Ова начела, која су у Рају била објављена човеку као велики закон живота, постојаће неизмењена и у обновљеном Рају. Када Едем буде поново процветао на Земљи, Божји закон љубави поштоваће сви који живе под Сунцем.

51

»Довека је, Господе, реч Твоја утврђена на небесима.« »Верне су све заповести Његове; тврде су за вавек века, основане на истини и правди.« »Одавна знам за откривења Твоја, да си их поставио заваек.« (Псалам 119, 89; 111,7. 8; 119, 152)

»Ако ко поквари једну од ових најмањих заповести и научи тако људе, најмањи назваће се у Царству небескоме.«

(Матеј 5, 19)

51 **Т**о значи да таквоме тамо неће ни бити места. Онај који намерно крши једну заповест, не држи у духу и истини, ни једну. »Јер који сав закон одржи, а сагреша у једноме, крив је за све.« (Јаков 2, 10)

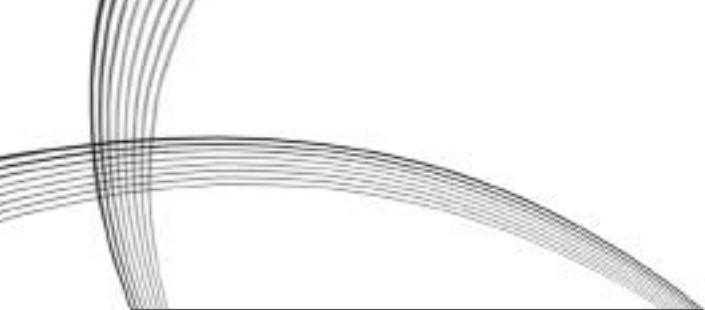
Грех није у величини дела непослушности, већ и у најмањем одступању од објављене Божје воље, јер показује да везе између душе и греха још нису раскинуте. Срце служи двојицу господара. Тиме се, у ствари, оно одриче Бога и буни против закона Његове владавине.

Када би људима било допуштено да занемаре Господње захтеве и да сами себи прописују правила о дужности, тада би постојало мноштво различитих мерила која би задовољавала различите умове, и власт би била одузета из Господњих руку. Људска воља би постала врховна, а узвишена и света Божја воља, Његова намера љубави према Његовим створењима, била би потцењена и презрена.

Када год људи бирају сопствени пут, доводе себе у сукоб са Богом. За њих неће бити места у Небеском царству зато што рагују против темељних начела Неба. Не поштујући Божју вољу, они стају на страну сотоне, непријатеља Бога и људи. Човек ће живети не од једне речи, не од многих речи, већ од сваке речи коју је Бог изговорио. Не можемо бити сигурни ако одбацимо макар једну реч, без обзира колико нам изгледала безначајна. Нема ниједне заповести

у Закону која не служи за човеково добро и срећу у овом животу и у ономе који ће доћи. Послушност Божјем закону је ограда која штити човека са свих страна и чува га од зла. Ко само на једном месту руши ту ограду коју је Бог подигао, уништава њену моћ да га штити, јер је отворио пролаз кроз који непријатељ може ући да пустоши и разара.

Усуђујући се да прекрше Божју вољу само у једној тачки, наши прародитељи су отворили уставе кроз које је зло продрло у свет. Свако ко буде следио њихов пример, пожњеће сличне последице. Божја љубав је темељ сваке одредбе Његовог закона, и онај који одступа од заповести, ствара сопствену несрећу и пропаст.

» Ако не буде већа правда ваша него књижевника и фарисеја, нећете ући у Царство небеско.«

(Матеј 5, 20)

53 **К**њижевници и фарисеји су не само Исуса, већ и Његове ученике проглашавали грешницима због непоштовања рабинских обреда и обичаја. ученике су често збуњивали и узнемиравали прекори и оптужбе потекли од оних, које су навикли да поштују као верске учитеље. Исус је разоткрио обману. Он је изјавио да праведност, којој су фарисеји придавали изузетну вредност, нема значаја. Јеврејски народ је себе сматрао посебним, верним народом, који ужива у Божјој наклоности, али, Христос је показао да је њихова религија лишена спасоносне вере. Сва њихова лицемерна побожност, њихове људске измишљотине и церемоније, па чак и хвалисаво испуњавање формалних законских захтева, нису их могли учинити светима. Они нису били чистога срца, нису били племенити, ни по карактеру слични Христу.

Религија, заснована на оправдању делима, не може довести душу у сагласност с Богом. Строга и крута фарисејска правоверност, без скрушености, нежности и љубави, била је само камен спотицања за грешника. Они су били слични соли која је изгубила укус; у њиховом утицају није било силе која би свет сачувала од покварености. Једина права вера је она која »кроз љубав ради« (Галатима 5, 6) да очисти душу. Она, слично квасцу, преображава карактер.

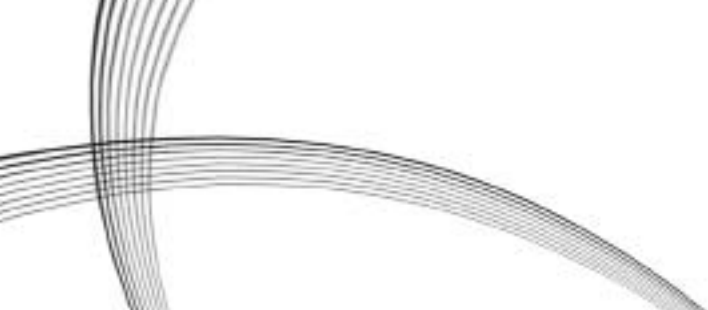
54 Јевреји су све то већ могли да науче из учења пророка. Вековима раније, вапај душе за измирењем с Богом, нашао је свој

глас и одговор у речима пророка Михеја: »Са чим ћу доћи пред Господа да се поклоним Богу Вишњему? Хоћу ли доћи преда Њ са жртвама паљеницама? С теоцима од године? Хоће ли Господу бити миле тисуће овнова? Десетине тисућа потока уља? ... Показао ти је, човече, шта је добро; и шта Господ иште од тебе осим да чиниш што је право и да љубиш милост и да ходиш смерно с Богом својим?« (Михеј 6, 6–8)

Пророк Осија је следећим речима открио суштину фарисејства: »Израиљ је празна лоза винова, оставља род за се.« (Осија 10, 1) Тврдећи да служе Богу, Јевреји су у ствари служили себи. Њихова праведност била је плод њихових напора да држе Закон у складу са својим замислима и у сопствену корист. Отуда она и није могла да буде боља од њих самих. У ствари, у свом настојању да сами себе учине светима, покушавали су да чисто изваде из нечистог. Божји закон је свет као што је и Он свет, савршен као што је Он савршен. Он људима открива Божју праведност. Човек сам по себи није у стању да одржи овај Закон; његова природа је искварена, унакажена и потпуно различита од Божјег карактера. Дела себичног срца су »као нечисто што, и сва наша правда као нечиста хаљина«. (Исаија 64, 6)

Иако је Закон свет, Јевреји нису могли да стекну праведност својим напорима да одрже Закон. Христови ученици, ако желе да уђу у Небеско царство, морају стећи другачију врсту праведности од фарисејске. Бог им је у свом Сину открио савршену праведност Закона. Да су своја срца потпуно отворили да приме Христа, живот од Бога, Његова љубав, наставао би тада у њима, преображавајући их у Његово обличје; тако би, захваљујући драговољном Божјем дару, могли добити праведност коју Закон захтева. Међутим, фарисеји су одбацили Христа; »не познајући правде Божије и гледајући да своју правду утврде« (Римљанима 10, 3), нису се могли покорити Божјој праведности.

Исус је наставио да својим слушаоцима објашњава шта значи држати Божје заповести – да је то изградња Христовог карактера у њима. Јер се у Њему Бог свакодневно откривао пред њима.

» Сваки који се гневи на брата својега... биће крив суду.«

(Матеј 5, 22)

55 **Г**оспод је рекао преко Мојсија: »Немој мрзети на брата својега у срцу својем... Не буди осветљив, и не носи срдње на синове народа својега; него љуби ближњега својега као себе самога.« (3. Мојсијева 19, 17. 18) Истине које је Христос износио нису се разликовале од оних које су проповедали пророци, али их је затамнила тврдоћа срца и љубав према греху.

56 Спаситељеве речи откриле су Његовим слушаоцима чињеницу да су они, осуђујући друге као преступнике, и сами били исто толико криви, јер су гајили злобу и мржњу.

На другој страни језера, супротно од места на коме су се окупиле, простирала се Васанска земља, пуст предео, чији су дивљи кланци и шумовита брда дуго били омиљено скровиште разбојника и преступника сваке врсте. Народу су још биле у свежем сећању вести о пљачкама и убиствима почињеним у тој опколини и многи од њих ревносно су оптуживали те злочинце. У исто време и сами су били напрасити и свадљиви; гајили су најогорченију мржњу према својим угњетачима, Римљанима, и узимали себи слободу да мрзе и презиру све остале народе, па чак и своје сународнике ако у свему нису подржавали њихово мишљење. У свему томе и они су били преступници Закона који каже: »Не убиј!«

Дух мржње и освете потекао је од сотоне и навео га да убије Божјег Сина. Ко год гаји злобу или нељубазност, гаји исти дух, чији је плод смрт. У осветољубивој помисли скрива се зло дело,

као што се у семену скрива биљка. »Сваки који мрзи на брата својега крвник је људски; и знате да ниједан крвник људски нема у себи вечнога живота.« (1. Јованова 3, 15)

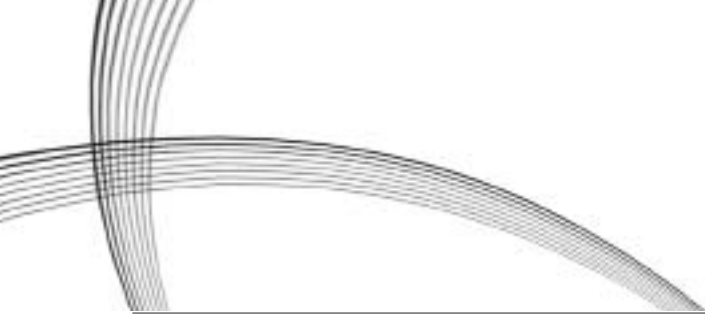
»Ако ли ко рече брату својем: рака! (безвредни човече) биће крив скупштини.« Дарујући свога Сина за наше искупљење, Бог је показао колико високо цени сваку људску душу и зато не дозвољава никоме да презриво говори о другоме. Ми ћемо видети мане и слабости на онима који су око нас, али Бог сваку душу сматра својом својином – она је његова стварањем, а двоструко 57
више искупљењем драгоценом Христовом крвљу. Сви су створени по Његовом обличју, и зато се чак и према онима који су најдубље пали, мора поступати с поштовањем и нежношћу. Бићемо одговорни пред Богом чак и за једну једину реч презира упућену души за коју је Христос положио свој живот.

»Јер ко тебе повишује? Шта ли имаш што ниси примио? Ако си примио, што се хвалиш као да ниси примио?« »Ко си ти који судиш туђему слози? Он својему господару стоји или пада.« (1. Коринћанима 4, 7; Римљанима 14, 4)

»А ко рече: будало! биће крив паклу (гехени) огњеном.« (Матеј 5,22) У Старом завету реч »луд« употребљавана је да означи отпадника или онога који се предао безбожности. Исус каже да сваки који осуди свога брата као отпадника или безбожника, показује да и сам заслужује исту осуду.

Христос, када се око Мојсијевог тела препирао са сотоном, »није смео проклета суда да изговори«. (Јуда 9) Да је то учинио, ступио би на сотонино тле, јер је осуђивање оружје злога. Он је у Писму назван »опадач браће наше« (Откривење 12, 10). Исус није хтео да употреби ниједно сотонино оружје. Супротставио му се само речима: »Господ нека ти запрети.« (Јуда 9)

Он нам је у овоме пример. Када дођемо у сукоб с Христовим непријатељима, не смемо у говору узвраћати истом мером, нити казати ишта што би личило на увредљиву осуду. Онај који је одређен да говори у Божје име не сме да изговори речи које чак ни Величанство Неба није употребило, када се препирало са сотоном. Ми морамо Богу препустити дело суђења и осуђивања. 58

»Помири се с братом својим.«

(Матеј 5, 24)

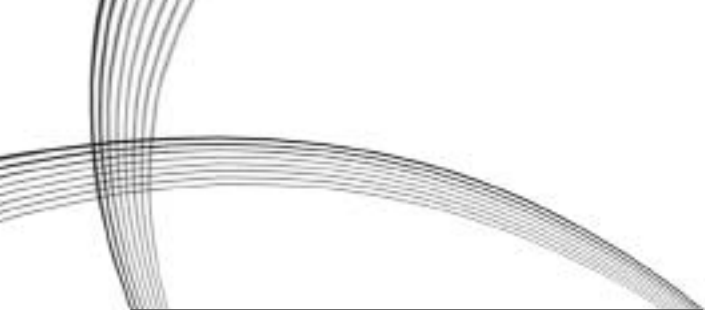
58 **Б**ожја љубав је нешто више него једноставно уздржавање од злих дела; она је позитивно и делотворно начело, живи извор који стално тече на благослов другима. Ако је Христова љубав у нама, тада нећемо гајити мржњу према ближњима, већ ће се трудити да им на сваки начин покажемо љубав.

Исус каже: »Зато, дакле, ако принесеш дар свој к олтару, и онде се опоменеш да брат твој има нешто на те, остави онде дар свој пред олтаром, и иди пре те се помири с братом својим, па онда дођи и принеси дар свој.« (Матеј 5,23.24) Принесена жртва била је израз вере да ће приносилац у Христу постати учесник у Божјој милости и љубави. Међутим, изражавати веру у Божју љубав која прашта, а у исти мах гајити безосећајан дух, права је глупост.

Када неко, ко тврди да служи Богу, наноси неправду своме брату или га вређа, он му тиме лажно приказује Божји карактер, па зато мора да призна зло, мора да га прогласи грехом ако жели да буде у складу са Богом. Можда нам је тај брат нанео већу неправду него ми њему, али то не умањује нашу одговорност. Ако се, долазећи пред Бога, сетимо да неко има нешто на нас, морамо
59 оставити свој молитвени дар, дар захвалности или добровољни дар, и поћи брату с којим смо у несугласици, признати понизно свој грех и затражити опроштење.

Ако смо на било који начин преварили или повредили свога брата, то морамо поправити. Ако смо не знајући лажно сведочили, ако смо нетачно пренели његове речи, ако смо на било који начин умањили његов утицај, треба да одемо онима с којима смо разговарали о њему и повучемо све своје увредљиве, погрешне изјаве.

Када се неспоразуми међу браћом не би откривали другима, када бисмо их искрено, у духу хришћанске љубави, међусобно решавали, колико би зла било спречено! Колико би коренова горчине, којима су многи укаљани, било уништено; како би Христови следбеници присно и нежно могли бити сједињени у Његовој љубави!

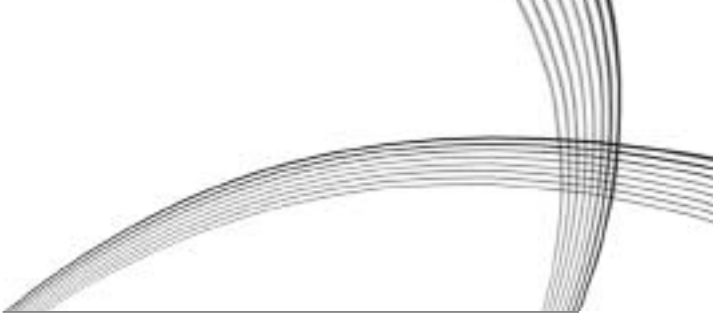

» Сваки који погледа на жену са жељом, већ је учинио прељубу у срцу својему.«

(Матеј 5, 28)

59 Јевреји су били поносни на своју моралност и с гнушањем су гледали на неморалне незнабожачке обичаје. Присутност римских чиновника, које је царска власт довела у Палестину, непрестано је вређала народна осећања, јер су са тим странцима, као поплава, стигли незнабожачки обичаји, разврат и разузданост. У Капернауму римски чиновници често су се појављивали на прославама и шеталиштима са својим накићеним милосницама, а звуци оргијања често су нарушавали тишину језера, док су њихови луксузни бродићи клизили мирном површином воде. Народ је очекивао да Исус строго осуди ове људе, али колико је било њихово изненађење, када су чули речи које су разоткриле зло у њиховом сопственом срцу!

Када се размишљање о злу воли и негује, макар и тајно, то показује, каже Исус, да у срцу још влада грех. Душа је још обузета горчином и налази се у оковима безакоња. Онај који ужива у порочним призорима и који допушта себи злу мисао, пожудан поглед, моћи ће да у јавном греху и његовом терету срама и тешког бола, види праву природу зла које је скривао у одајама душе. Тренутак искушења, у коме се некоме догодило да падне у тежак грех, није створио зло које се открило, него је само убрзао или учинио видљивим оно што је било сакривено и успавано у срцу. Човек је »као и мисли душе његове«; јер из срца »излази живот«. Приче 23, 7 (Бакотић); 4, 23)

»И ако те десна рука твоја сабла-
жњава, одсеци је и баци од себе.«

(Матеј 5, 30)

Човек је спреман да прежали и десну руку, да би спречио да се болест прошири на тело и уништи живот. Колико би морао бити спремнији да се одрекне онога што угрожава живот душе!

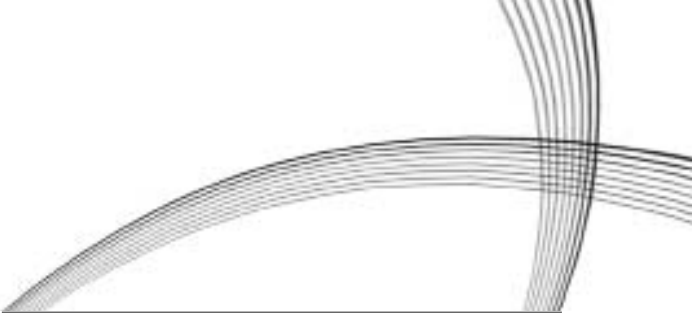
Душе које је сотона унизио и заробио морају бити испкупљене Јеванђељем, да би и оне могле учествовати у славној слободи Божјих синова. Божја намера није да нас ослободи патње, која је неминовна последица греха, већ да нас спасе и од греха. Изопачена и изобличена душа мора да се очисти и преобрази да би могла да буде одевена у красоту »Господа Бога нашега«, »једнака обличју Сина његова«. »Што око не виде, и ухо не чу, и у срце човеку не дође, оно уготови Бог онима који га љубе.« (Псалам 90, 17; Римљанима 8, 29; 1. Коринћанима 2, 9) Само ће вечност моћи да открије какву ће славну судбину имати људи у којима је обновљено Божје обличје.

Ако желимо да достигнемо тај узвишени идеал, све што доприноси спотицању душе, мора бити жртвовано. Грех се служи нашом вољом да би нас задржао у својој власти. Потчињавање воље приказано је вађењем ока или одсецањем руке. Нама се често чини да покораване воље Богу, значи пристајање да кроз живот прођемо унакажени или осакаћени. Али је боље за тебе, каже Христос, да будеш унакажен, рањен, осакаћен, ако тако можеш да уђеш у живот. У ствари оно што сматраш пропашћу води те највећем благослову.

Бог је Извор живота и ми можемо имати живот само ако смо у заједници с Њим. Одвојени од Бога, можемо постојати само кратко време, али то није живот. „А која живи у сладостима, жива је умрла.« (1. Тимотију 5, 6) Бог нам може подарити живот једино ако своју вољу потчинимо Његовој. Једино ако покорављујући себе Њему примимо живот од Њега, биће нам могуће, каже Исус, да савладамо оне сакривене грехе на које Он указује. Ви их можете сахранити у свом срцу и сакрити од људских очију, али како ћете опстати у Божјој присутности? Ако се уздате у себе, одбијајући да своју вољу покорите Богу, изабрали сте смрт. За грех, ма где се налазио, Бог је огањ који сажиже. Ако изаберете грех, одбијете да се одвојите од њега, Божја присутност, која сажиже грех, сажећи ће и вас.

Ако желите да се предате Богу, то захтева жртву: али то је жртвовање нижега ради вишега, земаљскога ради духовнога, пропадљивога ради вечнога. Бог није одредио да наша воља буде уништена, јер можемо да постигнемо оно што Он жели да постигнемо само ако се њоме служимо. Наша воља мора да се покори Њему, да бисмо је могли опет примити, пречишћену и оплемењену, и тако присно повезану са божанском, да Он преко нас може изливати потоке своје љубави и силе. Без обзира колико горко и болно ово покорављење може изгледати самовољном и тврдоглавом срцу, ипак је то за тебе »боље«.

Све док није осакаћен и беспомоћан пао на груди Анђела завета, Јаков није упознао победу несавладиве вере, нити стекао име кнез Божји. И онда, када »храмаше на стегно своје« (1. Мојсијева 32, 31), Исавова наоружана чета устукнула је пред њим, а фараон, поносни наследник царске лозе, приклонио је главу да од њега затражи благослов. Тако је и Поглавар нашег спасења постао савршен »страдањем« (Јеврејима 2, 10), а деца вере »ојачаше од немоћи« и »растераше војске туђе«. (Јеврејима 11, 34) Тако и »хроми ће разграбити плен« (Исаија 33, 23), а слаби постати »као Давид«, и »дом Давидов... као анђео Господњи«. (Захарија 12, 8)

»Може ли човек пустити жену своју?«

(Матеј 19, 3)

Међу Јеврејима било је дозвољено да човек отпусти своју жену због безначајне увреде, и жена је онда имала право да се поново уда. Такав обичај стварао је велике несреће и грех. Исус је у проповеди на Гори јасно изјавио да се брачна веза не може раскинути, осим у случају неверности брачном завету. »Сваки«, каже Он, »који пусти жену своју, осим за прељубу, наводи је те чини прељубу; и који пуштеницу узме прељубу чини.« (Матеј 5,32) 63

Када су Га фарисеји касније питали о законитости развода, Исус је подсетио своје слушаоце на установу брака, утемељену приликом стварања. »Мојсије је вама допустио по тврђи вашег срца«, казао је Он, »пуштати своје жене; а испочетка није било тако.« (Матеј 19, 8) Подсетио их је на блажене дане у Едему, када је Бог изјавио да све »добро беше веома«. Брак и Субота, две установе створене на славу Богу и благослов човечанству, потичу одатле. Када је Створитељ брачним заветом сјединио руке светог пара говорећи да »ће оставити човек оца својега и матер своју, и прилепиће се к жени својој, и биће двоје једно« (1. Мојсијева 2, 24), прогласио је закон о браку за сву Адамову децу до краја времена. То што је вечни Отац лично прогласио добрим био је закон који је требало да људима донесе најужвишенији благослов и омогући највиши развитак. 64

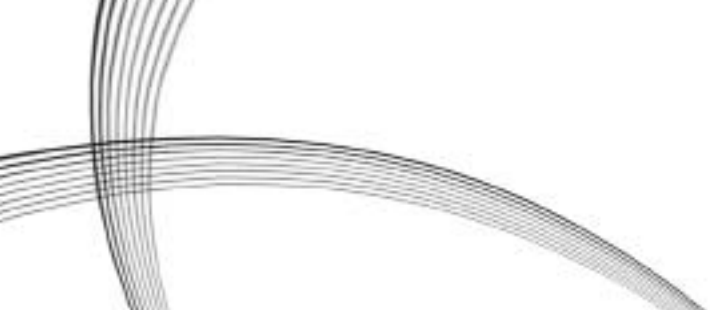
Као што је изопачио и сваки други Божји добри дар поверен човечанству, грех је изопачио и брак; а задатак Јеванђеља је да поврати његову првобитну неокаљаност и лепоту. И у Старом и у Новом завету брачном везом симболично се приказује нежно и свето јединство које постоји између Христа и Његовог народа, спасених, које је Он откупио по цену Голготе. »Не бој се«, каже Он, »јер ти је муж Творац твој, име Му је Господ над војскама, и Избавитељ ти је Светац Израиљев.« »Обратите се, синови одметници, вели Господ, јер сам Ја муж ваш.« (Исаија 54, 4.5; Јеремија 3, 14) У Песми над песмама чујемо невестин глас који говори: »Мој је драги мој, и ја сам његова.« А Он, који је за њу »Заставник између десет тисућа«, говори својој избраници: »Сва си лепа, драга моја, и нема недостатка на теби.« (Песма над песмама 2, 16; 5, 10; 4, 7)

Касније је апостол Павле, пишући хришћанима у Ефесу, изјавио да је Господ поставио мужа да буде глава жени, да јој буде заштитник, веза у дому која сједињује све чланове породице, као што је и Христос глава Цркви и Спаситељ симболичног тела. Зато он каже: »Но као што Црква слуша Христа тако и жене своје мужеве у свему. Мужеви! љубите своје жене као што и Христос љуби Цркву, и себе предаде за њу, да је освети очистивши је купањем воденим у речи; да је метне преда се славну Цркву, која нема мане ни мрштине, или таквога чега, него да буде света и без мане. Тако су дужни мужеви љубити своје жене.« (Ефесцима 5, 24–28)

Христова благодат, и само она, може учинити да ова установа буде оно што је Бог одредио да буде – средство благослова и уздизања људског рода. Тако ће земаљске породице, својим јединством, миром и љубављу, моћи да представљају небеску породицу.

Сада, као и у Христове дане, стање у друштву на жалостан начин представља небески идеал о овој светој вези. Па ипак, чак и онима који су окусили само горчину и разочарење тамо где су очекивали пријатељство и радост, Христово Јеванђеље нуди утеху. Стрпљење и благодат, које његов Дух може да усади, засладиће горку судбину. Срце у коме настава Христос, биће тако испу-

њено, тако задовољено Његовом љубављу, да неће бити обузето жељом да побуди симпатију према себи и привуче пажњу на себе. Када се душа покори Богу, Његова мудрост учиниће оно што људска мудрост није успела. Откривањем Његове благодати, срца која су некада била равнодушна или отуђена, могу се повезати везама, чвршћим и трајнијим од сваке земаљске – златним везама љубави која ће одолети свим искушењима.

»Не куните се никако.«

(Матеј 5, 34)

66 **Р**азлог за ову заповест је следећи: не смемо се заклињати »ни Небом, јер је престо Божји; ни Земљом, јер је подножје ногама Његовим; ни Јерусалимом, јер је град великога Цара. Ни главом својом не куни се, јер не можеш ни длаке једне беле или црне учинити«. (Матеј 5,34-36)

Све потиче од Бога. Ми немамо ништа што нисмо примили и, још више од тога, немамо ништа што није за нас купљено Христовом крвљу. Све што имамо долази нам с печатом крста, купљено крвљу која је драгоценија од свега, јер је то живот Бога. Зато ништа од свега што имамо немамо право да понудимо као своје у залог да ћемо испунити своју реч.

Јевреји су схватили да трећа заповест забрањује узимање Божјег имена у несвете сврхе; међутим, мислили су да се осталим заклетвама могу слободно служити. Давање заклетве било је уобичајено међу њима. Иако им је Мојсије забранио да се лажно заклињу, они су пронашли многе начине да се ослободе обавезе прихваћене заклетвом. Нису се бојали да се упусте у оно што је заиста било стварно светогрђе, нити су се устручавали од кривоклетства све док је било прикривено вештим заобилажењем Закона.

Исус је осудио њихове навике изјављујући да је обичај давања заклетве преступ Божје заповести. Ипак, наш Спаситељ није

забрањено употребу заклетве на суду, којом се Бог свечано призива за сведока да је оно што је речено истина и само истина. Сам Исус, на свом суђењу пред Синедрионом, није одбио да посведочи под заклетвом. Првосвештеник му је казао: »Заклињем те живим Богом да нам кажеш јеси ли ти Христос Син Божји.« Исус је одговорио: »Ти каза«. (Матеј 26, 63. 64) Да је Христос у Беседи на Гори забрањено и судску заклетву, Он би приликом свог суђења прекорио првосвештеника и на тај начин, за добро својих следбеника, поткрепио своје учење. 67

Много је оних који се не боје да преваре своје ближње, али су научени и од Божјег Духа осведочени да је страшно лагати пред својим Створитељем. Када су под заклетвом, тада осећају да не сведоче само пред људима, већ и пред Богом; и да, ако лажно сведоче, то чине пред Оним који чита срце и зна праву истину. Свест о страшним казнама које такав грех повлачи утиче на њих да га не чине.

Међутим, ако ико може тачно да сведочи под заклетвом, онда је то хришћанин. Он стално живи као у Божјој присутности, знајући да је свака мисао видљива очима Онога са којим је повезан, и када је позван да то учини на законит начин, право је да позове Бога за Сведока да је оно што говори истина, и само истина.

Исус је наставио да излаже начело које би заклетву учинило непотребном. Он учи да права истина мора бити закон говора. »Нека буде ваша реч: да, да; не, не; а што је више од овога, ода зла је.« (Матеј 5,37)

Ове речи осуђују све бесмислене изреке и узречице које су на граници пристојности. Оне осуђују заводничке похвале, избегавање истине, ласкаве фразе, претеривања, трговачке обмане, све што је заиста уобичајено у друштву и пословном свету. Оне уче да се нико, ко се труди да себе представи другачијим него што јесте, или чије речи не изражавају стварна осећања његовог срца, не може назвати истинољубивим. 68

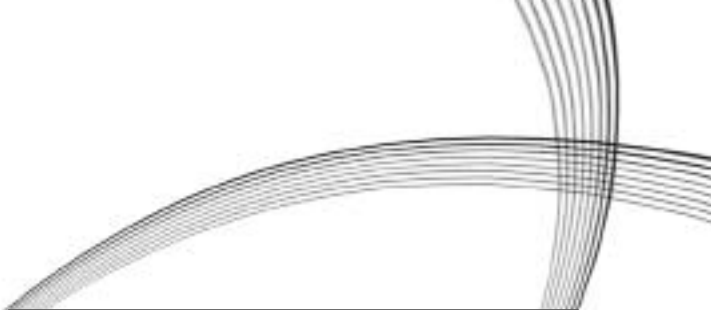
Када би ове Христове речи биле поштоване, престало би изражавање злонамерних сумњи и нељубазних критика, јер ко може бити сигуран да тумачећи поступке и побуде других говори праву истину? Колико пута понос, страст или лично расположење

жење утичу на оцену коју дајемо! Један поглед, једна реч, чак и наглашавање речи могу навести на погрешан закључак. Чак и чињенице могу бити тако изречене да наводе на погрешан утисак. А „што је више од« истине, »ода зла је«.

Све што хришћани чине мора бити јасно као сунчева светлост. Истина је од Бога; лаж, у сваком од својих безбројних облика, потиче од сотоне; ко год, на било који начин, скреће с правог пута истине, сам себе препушта сили злог. Ипак, није једноставно ни лако рећи праву истину. Ми не можемо говорити истину ако не знамо истину; колико пута унапред створено мишљење, предрасуде, недовољно знање, погрешне процене, спречавају правилно разумевање проблема које морамо да решавамо. Ми не можемо да говоримо истину, ако нашим разумом стално не управља Онај који је сам Истина.

69 Христос нам преко апостола Павла налаже: »Реч ваша да бива свагда у благодати.« »Никаква рђава реч да не излази из уста ваших, него само што је добро за напредовање вере, да да благодат онима који слушају.« (Колошанима 4, 6; Ефесцима 4, 29) У светлости ових текстова може се уочити да Христове речи на Гори осуђују подругљиве, празне и неморалне разговоре; оне захтевају да наше речи не буду само истините него и чисте.

Они који су учили од Христа неће пристајати »на безродна дела таме«. (Ефесцима 5, 11) У говору као и у животу, они ће бити једноставни, непосредни и искрени; јер се припремају за заједницу са светима у чијим се устима „не нађе превара«. (Откривење 14, 5)

»Ја вам кажем да се не браните ода
зла, него ако те ко удари по десноме
образу, обрни му и други.«

(Матеј 5, 39)

Сусрети са римским војницима били су Јеврејима стални по- 69
вод за огорчење. Војни одреди били су распоређени по ра-
зним местима у Јудеји и Галилеји, а њихова присутност подсећа-
ла је народ на сопствено национално понижење. С горчином у
души слушали су продорне звуке трубе и посматрали чете како
се окупљају око римске заставе и клањају се, одајући почаст том
симболу римске моћи. Сукоби између народа и војника били су
чести и то је распламсавало мржњу људи. Када би неки римски
чиновник журио са својом војничком пратњом из једног у друго 70
место, често је хватао јеврејске сељаке, који су радили у пољу, и
приморавао их да узбрдо носе терете, или обављају неку другу
неопходну службу. То је било у складу с римским законом и оби-
чајима, а супротстављање таквим захтевима изазивало је поруге
и окрутност. Тежња за збацивањем римског јарма бивала је из
дана у дан све јача у срцу народа. Дух побуне нарочито је био
снажан међу смелим Галилејцима, према којима је грубо посту-
пано. Капернаум, погранични град, био је седиште римског гар-
низона, па је за време Исусовог проповедања поглед на војничке
чете будио у срцима Његових слушалаца горке мисли о пониже-
њу Израиља. Народ је жељно гледао у Христа, надајући се да је
Он Онај који треба да скрши понос Рима.

Исус је с тугом посматрао намрштена лица пред собом. Запажао је дух освете, који је већ утиснуо свој зао печат на њима, и знао с коликим огорчењем народ чезне да силом сатре своје тлачитеље. Испуњен тугом, Он их позива: »А ја вам кажем да се не браните ода зла, него ако те ко удари по десном образу, обрати му и други.«

Ове су речи представљале су понављање онога што је и Стари завет учио. Истина је да је правило »око за око, зуб за зуб« (3. Мојсијева 24, 20), било наведено у законима датим преко Мојсија, али то је био грађански пропис. Нико није имао права да се сам свети, јер је Господ изговорио речи: »Не говори: Вратићу зло!« »Не говори: Како је он мени учинио, тако ћу ја њему учинити.« »Кад падне непријатељ твој, немој се радовати.« »Ако је глдан ненавидник твој, нахрани га хлеба, и ако је жедан, напој га воде.« (Приче Соломунове 20, 22; 24, 29. 17; 25, 21.22)

Цео Исусов живот на Земљи био је приказ овог начела. Наш Спаситељ је напустио свој небески дом управо зато да би својим непријатељима донео хлеб живота. На све клевете и прогонства, која су Га у стопу пратила од колевке до гроба, Он је одговарао само љубављу која прашта. Преко пророка Исаије Он овако каже: »Леђа своја подметах онима који ме бијаху и образе онима који ме чупаху; не заклоних лица својега од руга ни од запљувања.« »Мучен би и злостављен, али не отвори уста својих; као јагње на заклање вођен би и као овца нема пред оним који је стриже не отвори уста својих.« (Исаија 50, 6; 53, 7) Са крста на Голготи, вековима одјекује Његова молитва за своје крвнике и вест наде разбојнику на самрти.

Отац је увек био уз Христа, и Њега је задесило само оно што је Бескрајна Љубав допустила за благослов свету. У томе је био извор Његове а и наше утехе. Онај који је испуњен Христовим Духом, пребива у Христу. Ударац намењен њему, пада на Спаситеља који га са свих страна штити својом присутношћу. Све што доживљава потиче од Христа. Он нема потребе да се брани од зла, јер је Христос његова одбрана. Ништа га не може дотакнути ако то Господ не допусти, а »све« што Бог допусти, »онима који љубе Бога... иде на добро«. (Римљанима 8, 28)

»Који хоће да се суди с тобом и кошуљу твоју да узме, подај му и хаљину. И ако те потера ко један сахат, иди с њиме два!« (Матеј 5, 40. 41) 72

Исус је наложио својим ученицима да, уместо противљења захтевима власти, учине чак и више него што се од њих тражи. И, колико год је то могуће, они треба да испуне сваку обавезу, чак и онда када надмашује захтеве закона земље. Закон, дат преко Мојсија, налагао је веома пажљив однос према сиромашнима. Када би сиромаш дао своју хаљину у залог или као покриће за дуг, зајмодавцу није било допуштено да уђе у његов стан да би је узео; морао је да сачека на улици док му се залог не донесе. И залог се, без обзира на околности, о заласку Сунца морао вратити сопственику (5. Мојсијева 24, 10–13). У Христово доба мало пажње било је поклањано овим милостивим уредбама; али Исус је учио своје ученике да се покоре одлуци суда, чак и када она тражи више од онога што прописује Мојсијев закон. Чак, ако неко захтева и део њихове одеће, морају се покорити. И више од тога, они морају дати свом зајмодавцу оно што му припада, дајући му, ако је потребно, чак и више него што му је суд одобрио да узме. »Који хоће да се суди с тобом, и кошуљу твоју узме«, каже Он, »подај му и хаљину.« Ако те ко потера један сахат, иди с њиме два.“

Исус је додао: »Који иште у тебе, подај му; и који хоће да му узајмиш, не одреци му.«⁸ Преко Мојсија била је пружена иста поука: »Немој да ти се стврдне срце твоје и да стиснеш руку своју брату својему сиромашу. Него отвори руку своју и позајми му радо колико му год треба у потреби његовој.« (5. Мојсијева 15, 7. 8) Овај текст објашњава значење Спаситељевих речи. Христос нас не учи да дајемо милостињу, свима који траже, не правећи разлике, већ каже: »Позајми му радо колико му год затреба у потреби његовој«, а боље је да то буде дар него зајам; јер треба да позајмљујемо »не надајући се ничему«. (Лука 6, 35) 73

»Ко даје себе са својим даром, храни тројицу: себе, свог гладног суседа, и Мене.«

»Љубите непријатеље своје.«

(Матеј 5, 44)

73 **С**паситељева поука: »Не браните се ода зла« била је осветољубивим Јеврејима тврда беседа, и зато су међу собом гунђали против ње. Међутим, Исус даје још одлучнију изјаву:

»Чули сте да је казано: Љуби ближњег својег, и мрзи на непријатеља својег. А ја вам кажем: Љубите непријатеље своје, благосиљајте оне који вас куну, чините добро онима који на вас мрзе и молите се Богу за оне који вас гоне; да будете синови Оца својег који је на небесима.« (Матеј 5, 43-45)

Ово је био прави дух Закона, који су рабини погрешно тумачили као хладну и круту збирку претераних захтева. Сматрали су себе бољима од осталих људи и мислили да као рођени Израиљци имају право на нарочиту Божју наклоност; али Исус им је
74 указао на дух праштања из љубави као доказ да су њихове побуде узвишеније од побуда цариника и грешника, које су презирали.

Указао је својим слушаоцима на Владара свемира, под новим именом »наш Отац«. Настојао је да схвате да Божје срце нежно чезне за њима. Учио их је да се Бог брине о свакој изгубљеној души; и да као што »отац жали синове, тако Господ жали оне који га се боје«. (Псалам 103, 13) Ниједна религија, осим библијске, свету никада није пружила такву представу о Богу. Многобоштво учи да је врховно биће пре извор страха него љубави – ћудљиво

божанство које се мора умилостивити жртвама, а не Отац који на своју децу излива дарове своје љубави. Чак је и израиљски народ постао толико слеп за драгоцену пророчку учења о Богу, да је ово откривење Његове очинске љубави било и за њих као нешто сасвим ново, као нови дар свету.

Јевреји су сматрали да Бог љуби оне који Му служе, по њиховом мишљењу, оне који испуњавају захтеве рабина, а да на сав остали свет излива свој гнев и своје проклетство. Али, Исус је рекао да то није тако; цели свет, и зле и добре, обасјава сунчева светлост Његове љубави. Овој истини требало је да вас научи и сама природа; јер Бог »заповеда своје Сунцу, те обасјава и зле и добре, и даје дажд праведнима и неправеднима«. (Матеј 5,45)

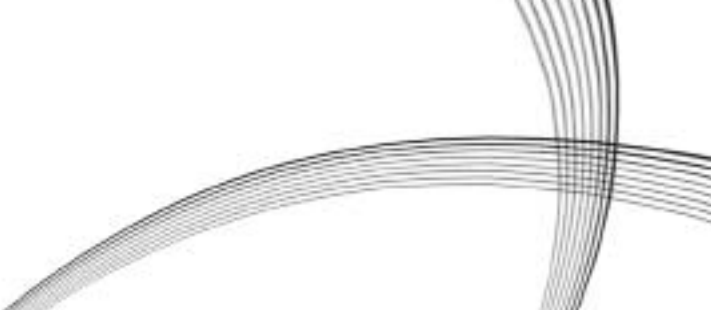
Земља из године у годину рађа обиљем и наставља свој пут око Сунца, али то не чини силом која се налази у њој. Божја рука управља планетама и одржава их у свемиру на њиховим тачно утврђеним стазама. Његовом силом редовно се смењују лето и зима, сетва и жетва, дан и ноћ. Његовом речју буја биље, појављује се лишће и цвета цвеће. Сваки добри дар који имамо, сваки сунчев зрак, сваки пљусак кише, сваки залог хране, сваки тренутак живота, све је то дар љубави.

75

Док смо још били без љубави и имали непријатан карактер, »мрски ... и мрзећи један на другога«, наш небески Отац смиловао се на нас. »А кад се показа благодат и човекољубље Спаса нашега Бога, не за дела праведна која ми учинисмо, него по својој милости спасе нас.« (Титу 3, 3–5) Ако примимо Његову љубав, и ми ћемо, на сличан начин, постати љубазни и нежни не само према онима који нам се допадају, него и према најгорима, залуталима и грешнима.

Божја деца су они који имају удела у Његовој природи. Ни земаљски положај, ни рођење, ни националност, ни верске предности не доказују да смо чланови Божје породице; већ то чини љубав, љубав која обухвата цело човечанство. Чак ће и грешници, чија срца нису потпуно затворена за деловање Божјег Духа, узвратити на љубазност; иако ће можда на мржњу узвратити

мржњом, они ће на љубав одговорити љубављу. Међутим, само Божји Дух и на мржњу узвраћа љубављу. Бити љубазан према незахвалнима и злима, чинити добро, не очекујући ништа заузврат, то су знаци припадности небеској владарској породици, сигуран знак којим деца Највишега откривају свој високи положај.

»Будите ви, дакле, савршени, као што је савршен Отац ваш небески.«

(Матеј 5, 48)

Реч »дакле« упућује на закључак у складу са оним што је раније речено. Исус је својим слушаоцима описивао неисцрпну Божју милост и љубав и зато их је позвао да буду савршени. Зато што је ваш небески Отац »благ и неблагодарнима и злима« (Лука 6, 35), зато што се сагнуо да вас уздигне, дакле, каже Исус, ви можете постати слични Њему по карактеру и стајати без мане и пред људима и пред анђелима. 76

Услови за вечни живот по благодати, потпуно су исти као у Едему – савршена праведност, склад са Богом, савршена усаглашеност с начелима Његовог закона. Исти идеал карактера који је приказан у Старом завету, приказан је и у Новом. Тај идеал није такав да га ми не бисмо могли постићи. У свакој заповести или налогу који Бог даје, налази се обећање, најпоузданије обећање, које се крије у заповести. Бог се побринуо да можемо постати слични Њему, и Он ће то и постићи са свима онима који својом изопаченом вољом не омету деловање Његове благодати.

Бог нас је љубио неизрецивом љубављу, а наша се љубав према Њему буди кад донекле схватимо дужину, ширину, висину и дубину те љубави која надмашује сваки ум. Откривајући привлачну Христову лепоту, упознавајући Његову љубав показану према нама, док смо још били грешници, тврдо срце омекшава и постаје кротко, а грешник се преображава и постаје дете Неба. Бог не употре- 77

бљава насилне мере; љубав је средство којим се служи да одагна грех из срца. Њоме охолост претвара у понизност, а непријатељство и неверовање у љубав и веру.

Јевреји су се свим силама трудили да достигну савршенство сопственим напорима, али нису успели. Христос им је већ објаснио да их њихова праведност никада неће одвести у Небеско царство. Сада им указује на природу праведности коју морају имати сви они који ће ући у Небо. Он је у целој Беседи на Гори, описивао њене родове, а сада им у једној реченици указује на њен извор и њену природу: будите савршени као што је Бог савршен. Закон је само копија Божјег карактера. У свом небеском Оцу гледајте савршени приказ начела која су темељ Његове владавине.

Бог је љубав. И као што Сунце шаље зраке светлости, тако се и љубав, светлост и радост шире од њега према свим Његовим створењима. У Његовој природи је да даје. Његов живот је изливање несебичне љубави.

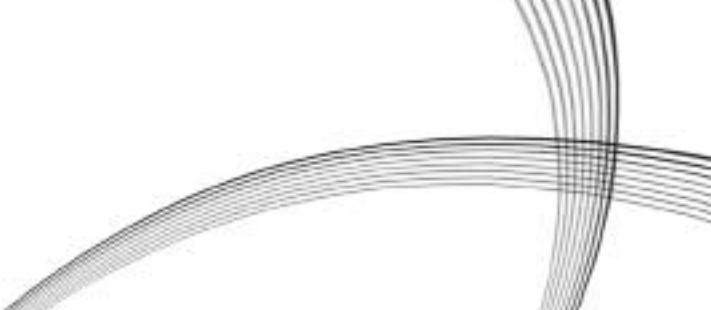
»Његова је слава у добру Његове деце; Његова радост у нежном очинству.«

Он нам каже да будемо савршени као што је Он, на исти начин. У свом малом кругу морамо бити средиште светлости и благослова, као што је Он то у свемиру. Ми ништа немамо у себи, али светлост Његове љубави пада на нас и ми треба да одражавамо њен сјај. Захваљујући доброту коју нам Он позајмљује, можемо бити савршени у свом кругу као што је Бог савршен у свом.

Исус је казао: Будите савршени као што је савршен Отац ваш.

78 Ако сте Божја деца, онда имате удела у Његовој природи и морате Му бити слични. Свако дете живи животом добијеним од оца. Ако сте Божја деца, рођена његовим Духом, живите животом који сте добили од Бога. У Христу борави »свака пунина Божанства телесно« (Колошанима 2, 9); Исусов живот се показао »на смртноме телу нашему«. (2. Коринћанима 4, 11) Тај живот изградиће у вама исти карактер и чинити иста дела каква је чинио и преко њега. Тако ћете бити у складу са сваким прописом из Његовог закона; јер »закон је Господњи савршен, крепи душу«. (Псалам 19, 7) Уз помоћ љубави »правда закона« испуниће се »у нама који не живимо по телу него по Духу«. (Римљанима 8, 4)

СЛУЖБА ИЗ
ПРАВИХ ПОБУДА

»Пазите да правду своју не чините пред људима, да вас они виде.«

(Матеј 6, 1)

Христове речи на Гори биле су израз онога што је Он без речи 79
учио својим животом, али што људи нису уочили. Нису могли да схвате зашто се Он, иако има тако велику моћ, не служи њоме да себи прибави оно што су они сматрали највишим добром. Њихов дух, побуде и методе били су супротни Његовим. Док су се представљали као ревнитељи за част Закона, сопствена слава био је прави циљ коме су тежили; зато се Христос трудио да им предочи да је самољубив човек преступник Закона.

Међутим, начела која су фарисеји уздизали, карактеристична су за људски род у свим вековима. Дух фарисејства својствен је људској природи; и као што је Спаситељ показао супротност између свога духа и својих метода и рабинског духа и метода, те се речи могу на исти начин применити на људе свих времена.

У Христове дане фарисеји су се непрестано трудили да задобију наклоност Неба да би осигурали земаљску част и благостање, које су сматрали наградом за врлину. Истовремено су се пред народом разметали делима милосрђа, да би привукли његову пажњу и стекли углед због своје светости.

Исус их је укорио због разметања, изјављујући да Бог не при- 80
знаје такву службу и да су им ласкања и дивљење народа, за којим су толико чезнули, једина награда коју ће икада примити.

»А ти кад дајеш милостињу«, рекао је Он, »да не зна левица твоја шта чини десница твоја. Тако да буде милостиња твоја тајна; и Отац твој који види тајно, платиће теби јавно.« (Матеј 6,3.4)

Овим речима Исус није казао да дела добротинства увек морају остати тајна. Апостол Павле, пишући под утицајем Светога Духа, није затајио племениту пожртвовност македонских хришћана, већ је говорио о благодати којом их је Христос препородио, па су се тако и други испунили истим духом. Он исто тако пише и цркви у Коринту и каже: »Ваша ревност подстакну многе«. (2. Коринћанима 9, 2)

Христове речи јасно откривају Његову мисао да дела милосрђа не смемо чинити да би нас људи хвалили и поштовали. Права побожност никада не наводи на разметање. Они који чезну за речима похвале и ласкања и хране се њима као послastiцом, хришћани су само по имену.

Својим добрим делима, Христови следбеници не славе себе, већ Онога чијом су благодаћу и силом то учинили. Свако добро дело учињено је под утицајем Светога Духа, а Дух је дат да прослави, не примаоца, него Дародавца. Када Христова светлост обасјава душу, са усана се изливају речи којима се одаје слава и захвалност Богу. Ваше молитве, ваше испуњавање дужности, 81 ваша добротинства, ваше самоодрицање неће бити предмет ваших мисли или разговора. Исус ће бити величан, »ја« ће нестати, а Христос ће постати све у свему.

Ми треба да дајемо искрена срца, не зато да бисмо се разметали својим добрим делима, већ из сажаљења и љубави према напаћенима. Искреност у намери, истинска доброта срца, јесте побуда коју Небо цени. Душа која је искрена у својој љубави, која се предаје Богу свим срцем, много је драгоценија у Божјим очима од златне шипке из Офира.

Ми не смемо мислити о награди, већ о служби; доброта показана у таквом духу, неће остати без награде. »Отац твој који види тајно, платиће теби јавно.« Иако је сам Бог у ствари та велика Награда у којој су обједињене све остале, душа ће Га примити и радовати Му се само када Му постане слична по карактеру. Само се слични

могу међусобно ценити. Ако себе предамо Богу да бисмо служили човечанству, тада Он себе даје нама.

Ко год допусти да кроз његово срце и живот тече река Божјих благослова према другима, и сам ће бити богато награђен. Обронци и равнице, којима протичу планински потоци на путу према мору, тиме ништа не губе. Оно што дају, стоструко им се враћа. Поток који жуборећи тече својим путем, оставља за собом дар бујног зеленила и плодности. На његовим обалама трава се јаче зелени, дрвеће је бујније, а цвеће богатије. Када земља лежи гола и спаљена од летње жеге, трака зеленила обележава речни ток; а равница, која је отворила своје груди да понесе благо планина према мору, одевена је свежином и лепотом, као сведок награде коју Божја благодат дарује свима који драговољно постају канали преко којих се она излива на свет. 82

Такав благослов примају они који су милостиви према сиромашнима. Пророк Исаија каже: »Није ли да преламаш хлеб свој гладноме, и сиромаше прогнане да уведеш у кућу? Кад видиш гола, да га оденеш, и да се не кријеш од свога тела. Тада ће синуги видело твоје као зора, и здравље ће твоје брзо процвати... Јер ће те Господ водити вазда, и ситиће душу твоју на суши.« (Исаија 58, 7–11)

Дело милости је извор двоструких благослова. Док онај који даје невољнима служи им на благослов, он је и сам благословен у још већој мери. Христова благодат у души развија особине карактера које су супротне себичности – особине које ће очистити, оплемени и обогатити живот. Добра дела учињена у тајности, чврсто ће повезати срца и још их ближе довести срцу Онога од кога потиче свака племенита побуа. Мале пажње, мала дела љубави и пожртвовности којима живот тако неприметно зрачи као што се мирис неприметно шири из цвећа, чине велики део животних благослова и среће. На крају биће установљено да се самоодрицање за добро и срећу других, иако се на овом свету мало цени и не препоручује, на Небу признаје као знак нашег јединства с Њим – Царем славе, који је био богат, а нас ради осиромашео. 83

Дела милости могу бити учињена у тајности, али се утицај таквих дела на карактер онога који их је учинио не може сакрити. Када као Христови следбеници будемо радили целим срцем, срце ће бити тесно повезано с Богом; када Божји Дух буде деловао на наш дух, у души ће настати свети склад као одговор на божански додир.

Онај који зарађене таленте даје онима који су мудро искористили поверене дарове, с радошћу прима службу припадника свог верног народа у Лубљеноме, чијом су је благодаћу и силом обавили. Они који су настојали да развију и усаврше хришћански карактер, усавршавајући своје способности добрим делима, пожњеће у будућем свету оно што су сејали. Дело, започето на Земљи, биће завршено у оном узвишенијем и светијем животу, који ће вечно трајати.

»Кад се молиш Богу, не буди као лицемери.«

(Матеј 6, 5)

Фарисеји су имали часове одређене за молитву; када би се, 83 како се то често догађало, у назначено време нашли изван куће, заустављали би се ма где то било – можда на улици или тржници, усред ужурбаног мноштва – и ту гласно понављали своје уобичајене молитве. Такво мољење, обављано једино ради самохвалисања, изазвало је Исусов строги укор. Ипак, Он није 84 потцењивао јавне молитве, јер се и сам, заједно са својим ученицима, молио у присутности мноштва. Међутим, Он учи да личну молитву не треба јавно износити. Наше молбе на богослужењу у клети треба да стигну само до уха Бога који их слуша. Ниједно радознало ухо не треба да чује садржину таквих молитава.

»А ти кад се молиш, уђи у клет своју!« Имајте одређено место за тајну молитву. Исус је бирао нарочита места за разговор с Богом, а тако и ми треба да чинимо. Нама је потребно да се често повучемо на неко место, без обзира колико било скромно, где можемо бити сами са Богом.

»Помоли се Оцу својему који је у тајности!« (Матеј 6,6) С децијим поверењем можемо у Исусово име доћи пред Бога. Ниједан човек није нам потребан као посредник. Преко Исуса можемо отворити своје срце Богу као Ономе који нас познаје и воли.

На усамљеном месту за молитву, на коме нас може видети само Божје око и чути само Његово ухо, можемо изливати све своје најскривеније жеље и чежње Оцу, пуном неизмерног сажаљења, и док

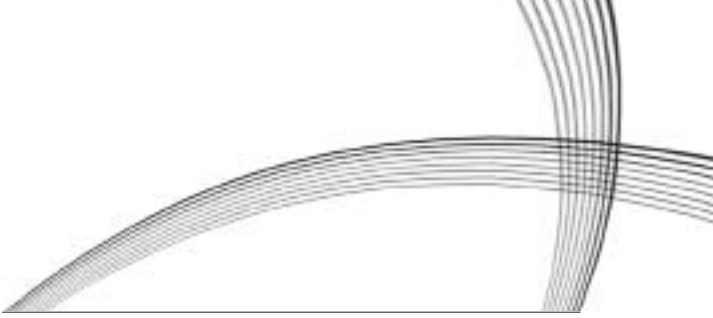
душа у миру и спокојству чека, онај глас који никада није пропустио да одговори вапају невољника, проговориће и нашим срцима.

85 »Јер је Господ милостив и смилује се.« (Јаков 5, 11) Он у неуморној љубави очекује да чује признање залуталих и прихвати њихово покајање. Он тражи неки знак захвалности од нас, као што мајка очекује осмех признања свог вољеног детета. Он би хтео да схватимо како Његово срце озбиљно и нежно чезне за нама. Он нас позива да своје невоље поверимо Његовом саучешћу, наше туге Његовој љубави, наше ране Његовом лечењу, нашу слабост Његовој снази, нашу празнину Његовој пунини. Још нико, ко је дошао к Њему, није се разочарао. »Који у Њега гледају про-светљују се, и лица се њихова неће постидети.« (Псалам 34, 5)

Они који се у својој кети обраћају Богу, износећи Господу своје потребе и тражећи помоћ, неће се узалуд молити. »Отац твој који види тајно, платиће теби јавно.« Ако Христос свакога дана буде с нама, осетићемо да нас окружава сила невидљивог света; гледањем у Исуса, преобразићемо се у Његово обличје. Посматрањем се мењамо. Карактер постаје нежан, углађен и оплемењен за Небеско царство. Сигурна последица наших разговора и заједнице с Господом биће напредовање у побожности, чистоти и ревности. Постајаћемо све разборитији у својим молитвама. Ми примамо божанско васпитање, које се показује у животу пуном марљивости и ревности.

Душа која се обраћа Богу свакодневном, усрдном молитвом тражећи помоћ, подршку и снагу, имаће племените тежње, јасно схватање истине и дужности, узвишене побуде за рад, и стално ће бити гладна и жедна праведности. Одржавањем везе са Богом, постајемо способни да на оне с којима се дружимо преносимо светлост, мир и ведрину који владају у нашем срцу. Снага коју смо стекли молећи се Богу, сједињена с истрајним напорима да поста-немо промишљенији и брижљивији, припрема нас за свакодневне дужности и одржава спокојство духа у свим околностима.

Ако се приближимо Богу, Он ће у наша уста ставити речи којима ћемо сведочити о Њему и славити Његово име. Он ће нас учити мелодијама анђеоских песама и захвалности небеском Оцу. Сваки поступак у нашем животу откриваће светлост и љубав Спаситеља који борави у нама. Спољне невоље не могу да угрозе живот који је живом вером ослоњен на Сина Божјега.

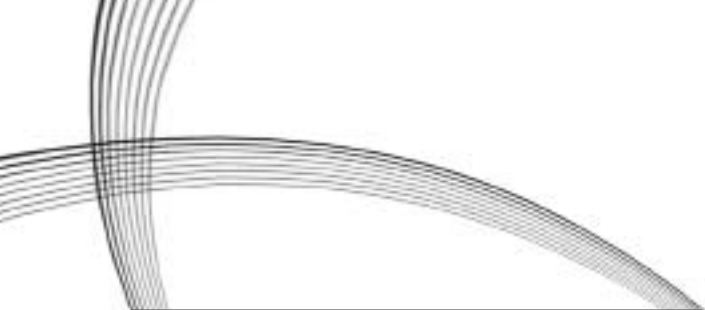

»Кад се молите, не говорите много као незнабошци.«

(Матеј 6, 7)

Незнабошци су сматрали да се молитвом може заслужити 86
опроштење греха. Мислили су, што је молитва дужа, то је заслуга већа. Када би могли постати свети сопственим напорима, тада би имали у себи нешто у чему би могли да уживају, неку основу за хвалисање. Овакав појам о молитви је разрада учења о самоиспаштању, које је уграђено у темеље свих система лажних религија. Фарисеји су прихватили овај незнабожачки појам о молитви; он није нестао ни у наше време, чак и међу онима који себе сматрају хришћанима. Понављање устаљених, уобичајених фраза, док срце и не осећа потребу за Богом, исто је што и »говорити много« као што чине незнабошци.

Молитва није испаштање за грех; она сама по себи није ни вредност ни заслуга. Све китњасте речи којима располажемо ни су равне једној светој жељи. Најречитије молитве су само празне речи ако не изражавају права осећања срца. Међутим, када молитва потиче из искреног срца, када изражава једноставне потребе душе, као да молимо неког земаљског пријатеља за услугу, 87
очекујући да нам је учини – то је молитва вере. Бог не жели наше церемонијалне изразе поштовања, али неизречени вапај срца, које је скрушено и сломљено осећањем сопственог греха и крајње слабости, налази свој пут до Оца сваке милости.

»Кад постите, не будите жалосни као лицемери.«

(Матеј 6, 16)

87 **П**ост који подржава Божја реч је нешто више од форме. Он се не састоји само у одбијању хране, у ношењу кострети, у посипању главе пепелом. Онај који пости и стварно жали због греха, никада се тиме неће разметати.

Циљ поста, на који нас Бог позива, није да мучи тело због греха душе, него да нам помогне да схватимо страшну природу греха, да понизимо срце пред Богом и примимо Његов милостиви опроштај. Његова заповест Израиљу је гласила: »Раздерите срца своја а не хаљине своје, и обратите се ка Господу Богу својему.« (Јоило 2, 13)

Нећемо имати никакве користи ако чинимо дело за окајавање греха или себи ласкамо да ћемо сопственим делима заслужити или купити наследство међу светима. Када су Христу поставили питање: »Шта ћемо чинити да радимо дела Божја«, Он је одговорио: »Ово је дело Божје да верујете Онога кога Он посла.« (Јован 6, 28. 29) Покајање је окретање од себе ка Христу; а када примимо Христа тако, да вером може да живи свој живот у нама, тада ће се видети и добра дела.

88 Исус каже: »А ти кад постиш, намажи главу своју, и лице своје умиј, да те не виде људи где постиш, него Отац твој који је у тајности.« (Матеј 6, 17. 18) Све што се чини Богу на славу, треба да

се чини радосно, а не жалосно и туробно. У Христовој религији не постоји ништа суморно. Ако хришћани својим туробним изгледом остављају утисак као да су се разочарали у свога Господа, они тада лажно представљају Његов карактер и стављају доказе у уста Његових непријатеља. Иако, можда речима кажу да им је Бог Отац, својом суморношћу и тугом пружају овом свету слику сирочади. Христос жели да службу Њему учинимо привлачном, каква она и јесте. Откријмо своја самоодрицања и тајна кушања срца Спаситељу, пуном саучешћа. Оставимо терете у подножју крста и продужимо својим путем радујући се у љубави Онога који је први љубио нас. Људи можда никада неће сазнати шта се у тајности догађало између душе и Бога, али ће последице деловања Духа на срце постати видљиве свима, јер Онај »који види тајно, платиће теби јавно«.

»Не сабирајте себи блага на земљи.«

(Матеј 6, 19)

88 **Б**лаго, сабрано на Земљи, није трајно; лупежи проваљују и краду, мољци и рђа кваре; ватра и олује односе ваш иметак. А »где је ваше благо, онде ће бити и срце ваше«. (Матеј 6,20.21) Благо сабрано на Земљи обузеће ум до те мере да у њему неће бити места за оно што је небеско.

89 Љубав према новцу била је владајућа страст међу Јеврејима тога доба. Световност је присвојила место које Бог и религија треба да имају у души, а тако је и сада. Похлепна жудња за богатством, својим утицајем толико очарава и опчињава људе, да се њихова племенитост изопачује, а човекољубље квари све док не постану изгубљени. Служба сотони је пуна брига, неприлика и заморног рада, јер благо, које људи с муком сакупљају на Земљи, траје само неко време.

Исус је казао: »Него сабирајте себи благо на Небу, где ни мољац ни рђа не кваре, и где лупежи не поткопавају и не краду. Јер где је ваше благо, онде ће бити и срце ваше.« (Матеј 6,20.21)

Налог гласи: »Сабирајте себи благо на Небу!« У нашем је личном интересу да себи осигурамо небеско благо. Једино је оно, од свега што имамо, заиста наше. Благо сабрано на Небу није пропадљиво. Ни ватра ни вода не могу га уништити, лупеж га не може отети, мољац или рђа не могу га покварити, јер га сам Бог чува.

Благо које Христос сматра драгоценијим од сваког другог је »богатство славе наследства његова у светима«. (Ефесцима 1, 18)

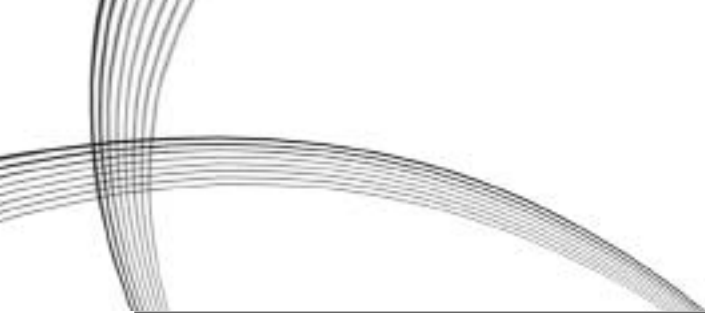
Христови ученици су названи Његовим драгуљима, Његовим драгоценим и посебним благом. Он каже да ће они бити »као драго камење у венцу круни«. »Учинићу да ће човек више вредети него злато чисто, више него злато офирско.« (Захарија 9, 16; Исаија 13, 12) Христос, велико Средиште из кога зрачи сва слава, види у свом народу, очишћеном и усавршеном, награду за све своје патње, своја понижења и своју љубав, види допуну своје славе.

Нама је дозвољено да се сјединимо с Њим у великом делу испуњења и да с Њим делимо богатства која је Он стекао својом смрћу и патњом. Апостол Павле је писао хришћанима у Солуну: »Ко је наш над или радост, или венац славе? Нисте ли и ви пред Господом нашим Исусом Христом о Његовом доласку? Јер сте ви наша слава и радост.« (1. Солуњанима 2, 19. 20) То је благо за које нам Христос налаже да се трудимо. Карактер је велика жетва живота. Свака реч или дело, које Христовом благодаћу у самој души буде разгорело жељу да досегне небеско; и сваки напор усмерен обликовању карактера сличног Христовом, значи сабирање блага на Небу. 90

Тамо где је благо, биће и срце. Када настојимо да другима чинимо добро, тада чинимо добро и самима себи. Онај који жртвује новац или време за ширење Јеванђеља улаже свој интерес и молитве у дело и за душе које ће њиме бити обраћене; његова осећања посвећена су ближњима, а он је подстакнут на већу оданост Богу, да би постао оспособљен да им учини и највеће добро.

Када буде дошао последњи дан, када земаљско благо буде пропало, онај који је сабирао благо на Небу, угледаће оно што је стицало својим животом. Ако сада пазимо на Христове речи, тада ћемо, у тренутку када се будемо окупили око великог белог престола, угледати душе спасене нашим трудом и сазнати да су оне спасле друге, а ове опет друге – велико мноштво доведено је тако у луку мира, да ту положи своје круне пред Исусове ноге и хвали Га кроз бескрајне векове вечности. С каквом ће радошћу Христов сарадник посматрати те испуњене који учествују у Искупитељевој слави! Како ће Небо бити драгоценено онима који су били верни у раду за спасавање душа! 91

»Ако, дакле, васкрснусте с Христом, тражите оно што је горе, где Христос седи с десне стране Богу.« (Колошанима 3, 1)

»Ако, дакле, буде око твоје здраво,
све ће тело твоје светло бити.«

(Матеј 6, 22)

91 **З**драве намере, свесрдна преданост Богу, јесте услов на који указују Спаситељеве речи. Будите искрени и непоколебљиви у свом настојању да упознате истину, и да јој се покорите без обзира на цену, па ћете примити божанско просветљење. Права побожност почиње тамо где престаје свако погађање с грехом. Тада ће и наше срце проговорити заједно с апостолом Павлом: »Што је остраг заборављам, а за оним што је напред сежем се, и трчим к белези, к дару горњег звања Божјег у Христу Исусу.« »Јер све држим за штету према преважноме познању Христа Исуса Господа својег, којега ради све оставих, и држим све да су трице, само да Христа добијем.« (Филипљанима 3, 13. 14. 8)

Међутим, ако је око заслепљено самољубљем, постоји само тама. »Ако ли око твоје кварно буде, све ће тело твоје тамно бити!« (Матеј 6,23) Управо је ова ужасна тама обавијала Јевреје у њиховом упорном неверству, и спречавала их да цене карактер и мисију Онога који је дошао да их избави од њихових грехова.

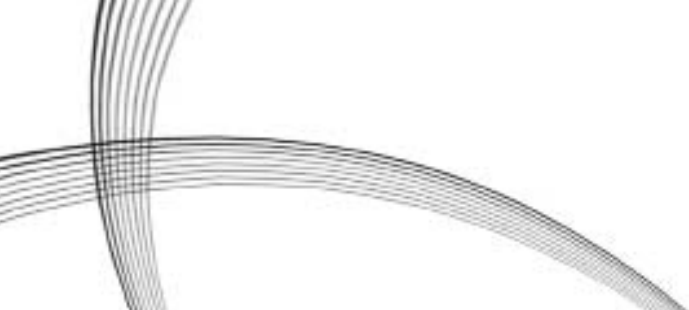
92 Попуштање искушењу почиње у оном тренутку када дозволите разуму да се колеба, да буде непостојан у свом поуздању у Бога. Ако не одлучимо да се потпуно предамо Богу, ми смо у тами. Када било шта задржимо за себе, остављамо отворена врата, кроз која сотона може да уђе и да нас заводи својим кушањима.

Он зна, ако успе да замрачи нашу визију толико да око вере не може видети Бога, да за грех више неће бити никакве препреке.

Када било која грешна жеља узме маха, то показује да је душа преварена. Свако попуштање тој жељи јача непријатељство душе према Богу. Док корачамо стазом коју је сотона изабрао, окружени смо сенкама зла, а сваки следећи корак води у још дубљу таму и повећава заслепљеност срца.

Исти закон влада у духовном свету као и у свету природе. Онај који живи у мраку, изгубиће на крају моћ да види. Такав је окружен тамом мрачнијом од поноћне; њему ни најблиставији зраци подневног Сунца не доносе видела. Он »у тами ходи, и не зна куда иде, јер му тама заслепи очи«. (1. Јованова 2, 11) Зато што упорно гаји зло и тврдоглаво одбија позиве божанске љубави, грешник губи љубав према добру, тежњу за Богом, па и саму способност да прима небеску светлост. Позив милости и даље је пун љубави, светлост блиста исто тако јасно, као када му је први пут засјала у души; али глас допире до глувих ушију, светлост пада на заслепљене очи.

Бог никада не оставља ниједну душу и не препушта је њеним сопственим путевима, све док постоји и најмања нада за њено спасење. »Човек се одвраћа од Бога, а не Бог од њега.« Наш небески Отац упућује нам своје позиве, опомене и уверавања у своју милост све док постоје прилике и предности. Одговорност почива на грешнику. Одупирући се Божјем Духу данас, он припрема пут да се поново, још већом силом, супротстави светлости кад буде засјала. Тако прелази из једног раздобља отпора у други, док на крају светлост не изгуби сваки утицај, а он потпуно престане да одговара на позиве Божјег Духа. И тако »видело што је у теби« постаје тама. Па чак и сама истина коју смо познавали, постаје тако изопачена да повећава заслепљеност душе.

»Нико не може два господара
служити.«

(Матеј 6, 24)

93 Христос није рекао да човек неће штети или да неће смети да служи два господара, већ да неће моћи. Божји интереси и интереси мамона немају никакве заједнице ни сродности. Управо тамо где савест опомиње хришћанина да се уздржи, одрекне себе, застане, ту телесан човек прелази границу и попушта својим себичним склоностима. С једне стране границе стоји Христос пожртвовни следбеник; а с друге стране љубитељ света, који угађа својим склоностима, поводи се за модом, понаша се лакомислено и срља у забрањена задовољства. На ту страну границе хришћанин не може да пређе.

94 Нико не може да заузме неутрално становиште; не постоји средња група људи која не воли Бога, али не служи ни непријатељу праведности. Христос треба да живи у људским оруђима, да се служи њиховим даровима и користи њихове способности. Њихова воља мора бити потчињена Његовој; они морају деловати у Његовом Духу. Тада они више и не живе, него у њима живи Христос. Онај који себе потпуно не преда Богу, налази се под управом друге силе, слуша други глас чији су савети сасвим другачије природе. Половична служба поставља људско оруђе на непријатељеву страну и чини га успешним савезником чета таме. Када људи, који тврде да су Христови борци, ступе на стра-

ну сотониног савеза и помажу тој страни, доказују да су Христови непријатељи. Они су изневерили свето поверење. Постали су спона између сотоне и правих бораца и тако се преко тих оруђа непријатељ стално труди да заведе срце Христових ратника.

Најснажније упориште порока на овом свету није развратан живот поквареног грешника, или презреног пропалице; то је живот који изгледа беспрекоран, частан и племенит, али у коме се гаји један грех, попушта једном пороку. За душу која се у тајности бори против неког великог искушења и дрхти на самој ивици понора, такав пример је један од најснажнијих подстицаја на грех. Онај који је обдарен најузвишенијим схватањима о животу, истини и части, а ипак намерно преступа један пропис светог Божјег закона, изопачује све племените дарове које је примио од њега и претвара их у мамац на грех. Генијалност, таленат, саосећајност, чак и великодушно и љубазно поступање могу постати сотонина замка да и друге душе гурне у понор пропасти за овај, али и будући живот. 95

»Не љубите света ни што је на свету. Ако ко љуби свет, нема љубави Очине у њему. Јер све што је на свету, телесна жеља, и жеља очију, и понос живота, није од Оца, него је од овога света.« (1. Јованова 2, 15. 16)

»Не брините се.«

(Матеј 6, 25)

95 **О**нај који нам је подарио живот, зна да нам је за његово одржавање потребна храна. Онај који је створио тело, не заборава да нам је потребна одећа. Неће ли Онај који је дао већи дар, дати и оно што је потребно да га употпуни?

Исус је својим слушаоцима показао птице које су, неоптерећене брижним мислима, весело певале своје хвалоспеве, и за чије се потребе, иако »не сеју, нити жњу«, велики Отац ипак брине. А затим их је упитао: »Нисте ли ви много претежнији од њих?«

»Он се брине о сваком врапцу који пада,
Он зна сваку понижену душу;
Јер Он је с нама свуда,
Бележи сваку горку сузу која се слива.
Он неће никада, никада, никада
Заборавити душу која Му се икада поверила.«

96 **П**адине и равнице били су посути цвећем. Показујући на цвеће у росној свежини јутра, Исус је рекао: »Погледајте на љиљане у пољу како расту.« Вешта људска рука може насликати складне обрине и нежне преливе боја биља и цвећа, али чији додир може подарити живот једном једином цвету или влати траве? Сваки цветић поред пута дугује своје постојање истој Сили која је по-

ставила и звездане светове на висини. У свему створеном куца животно било великог Божјег срца. Његова рука одева пољско цвеће раскошније од најраскошнијих хаљина које су икада красиле земаљске владаре. »А кад траву по пољу, која данас јест а сутра се у пећ баца, Бог тако одева; а камоли вас, малOVERНИ!» (Матеј 6,30)

Онај који је створио цвеће и дао врапцу његову песму, каже: »Погледајте на љиљане«, »Погледајте на птице«! Лепоте природе могу вас научити много више о Божјој мудрости него научници. Бог је на латицама љиљана написао поруку за тебе, писану језиком који ће твоје срце моћи да чита тек када напусти неповерење, себичност и бригу која разједа. Зашто нам је Бог дао распевање птице и љупко цвеће да разведри и развесели нашу животну стазу, ако не из превелике љубави очинског срца? Све што нам је потребно за одржавање живота имали бисмо и без цвећа и птица; али Богу није било довољно да нам пружи само оно што нам је неопходно за опстанак. Он је испунио земљу, ваздух и небо одсјајем лепоте, да би нам показао да с љубављу мисли о нама. Лепота свега створенога је само зрак сјаја Његове славе. Ако је применио тако неограничену умешност на делима у природи да би нас усрећио и обрадовао, зар можемо сумњати да ће нам Он дати сваки благослов који нам је потребан? 97

»Погледајте на љиљане!« Сваки цвет, док своје латице отвара сунчевим зрацима, покорава се истим великим законима који управљају звездама; и како је једноставан, и леп, и слadak његов живот! Бог преко цвећа жели да обрати нашу пажњу на привлачност карактера који је сличан Христовом. Онај који је подарио такву лепоту цвећу, много више жели да душу украси лепотом Христовог карактера.

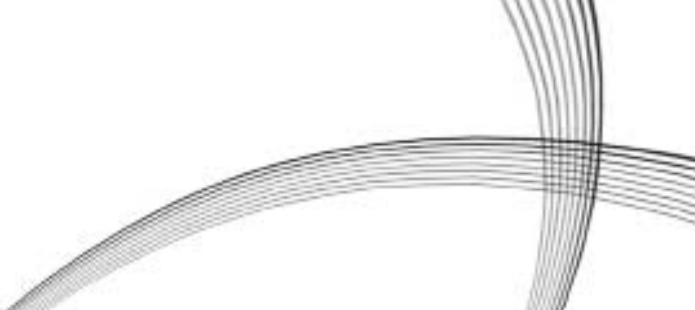
Погледајте, каже Исус, како расту љиљани; како се, када никну из хладне, мрачне земље или муља речног корита, развијају у биљке пуне лепоте и мириса! Ко би могао да помисли у какав се леп цвет може развити груба, смеђа луковица љиљана? Али, када се живот од Бога, сакривен у њој, на Његов позив развије уз кишу и сунце, људи се диве гледајући славу и лепоту. Тако исто и живот од Бога развиће се у свакој људској души, која прихвата службу

Његове благодати, која се обилно, као киша и сунце, спушта својим благословом на све. Божја реч је сила која ствара цвеће, а та иста реч развиће у нама врлине његовог Духа.

Божји закон је закон љубави. Он нас је окружио лепотом да би нас поучио да нисмо дошли на Земљу да само истражујемо за себе, да копамо и градимо, да напорно радимо и предемо, већ да Христовом љубављу учинимо живот ведрим, радосним и лепим – да, слично цвећу, улепшамо живот других службом љубави.

98 Очеви и мајке, нека се ваша деца поуче од цвећа! Поведите их у врт, поље и под лиснато дрвеће и учите их да у природи читају поруке Божје љубави. Када размишљате о Њему, повежите Га с птицом, цветом и дрветом. Помозите деци да у свему пријатном и лепом виде изразе Божје љубави усмерене њима. Препоручите им своју религију с њене пријатне стране. Нека закон добротe управља вашим уснама.

Поучите децу да, захваљујући великој Божјој љубави, и њихова природа може бити измењена и усклађена с божанском. Учите их да Он жели да њихов живот учини тако лепим као што је цвеће лепо. Учите их, док беру љупке цветове, да је Онај који је створио цвеће, још много лепши од њих. Тако ће се нежне лозе њиховог срца привити око Њега. Онај који је »сав ...љубак« постаће њихов свакодневни Сапутник и породични Пријатељ, и њихов живот преобразиће се у обличје Његове чистоте.

»Него иштите најпре царства
Божјега.«

(Матеј 6, 33)

Народ који је слушао Христове речи, још увек је жељно оче- 98
кивао да на неки начин буде проглашено земаљско царство.
Док им је Исус отварао небеске ризнице, мисли многих биле су
потпуно заокупљене питањем: Како ће веза с њим поправити
могућности нашег напредовања у свету? Исус им је показао да су
слични околним незнабожачким народима, јер највећу пажњу 99
поклањају ономе што је земаљско, понашају се као да нема Бога,
који се нежно брине о својим створањима.

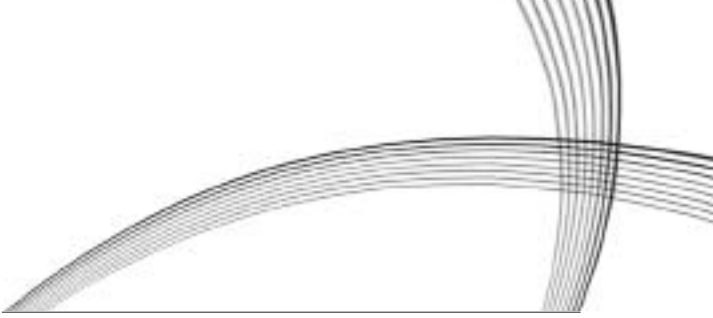
»Ово све«, каже Исус, »ишту и незнабошци овога света.« »А
зна и Отац ваш небески да вама треба све ово. Него иштите нај-
пре царства Божјега, и правде његове, и ово ће вам се све до-
дати.« (Лука 12, 30; Матеј 6, 32. 33) Дошао сам да вам отворим
врата царства љубави, праведности и мира. Отворите своје срце
да примите ово Царство, и нека вам служба њему буде преча од
свега. Иако је природа тога Царства духовна, немојте се плаши-
ти да ће вам зато потребе овоземаљског живота остати незадо-
вољене. Ако се посветите Божјој служби, Онај који има сву власт
на Небу и на Земљи, постараће се за ваше потребе.

Исус нас не ослобађа улагања неопходних напора, али нас учи
да нам Он мора бити Први, Последњи и Најбољи у свему. Не
смето се упуштати у оне послове, бавити се оним занимањем,

тражити она задовољства, која би ометала изражавање Његове праведности преко нашег карактера и живота. Све што чинимо, треба да буде учињено од срца, као Господу.

Исус је, док је живео на овој Земљи, одредио праву вредност целокупном животу тиме што је уздигао Божју част пред људи-ма и све покорио вољи свога Оца. Ако Га прихватимо да буде наш Узор, Он нам обећава да ће нам се »додати« све што нам је неопходно у овом животу. Сиромаштво или богатство, болест или здравље, једноставност или мудрост – на све је мислио када нам је обећао своју благодат.

100 Вечна Божја рука испружена је над душом која Му се обраћа за помоћ, без обзира на немоћ те душе. Драгоцени украси брежуљака нестаће, али душа која живи за Бога наставаће с Њим. »И свет пролази и жеља његова; а који твори вољу Божју остаје довека.« (1. Јованова 2, 17) Божји град отвориће своја златна врата да прими онога који је, док је био на Земљи, усред губитака и недаћа, научио да се обраћа Богу за вођство и мудрост, за утеху и наду. Анђели ће му својим песмама пожелети добродошлицу, а дрво живота рађаће за њега свој род. »Ако ће се и горе помакнути и хумови се поколебати, опет милост Моја неће се одмакнути од тебе, и завет мира Мојега неће се поколебати, вели Господ, који ти је милостив.« (Исаија 54, 10)

»Не брините се, дакле, за сутра...
доста је сваком дану зла свога.«

(Матеј 6, 34)

Ако сте се предали Богу да обављате Његово дело, тада се не 100
морате бринути за сутра. Онај чије сте слуге, зна крај још
од самог почетка. Догађаји сутрашњег дана, сакривени од вашег
погледа, откривени су очима Свемоћнога.

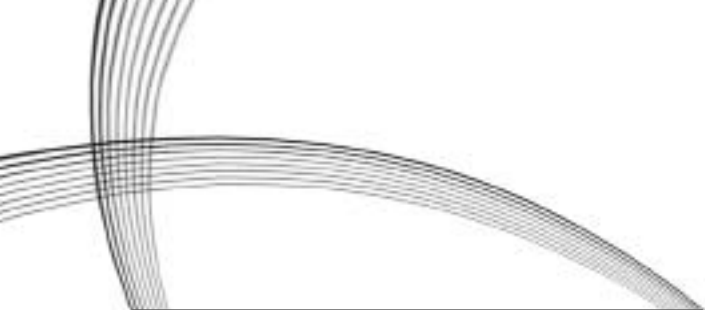
Када преузмемо у своје руке управљање пословима који су
нам поверени, и, када ослањајући се на своју мудрост, желимо да
успемо, преузимамо терет који нам Бог није дао и покушавамо да
га носимо без Његове помоћи. Ми тако преузимамо одговорност
која припада Богу, и тако у ствари, заузимамо Његово место. Та-
да с правом можемо бити забринути и очекивати опасности и 101
губитке, који ће нас они сигурно задесити. Међутим, ако стварно
верујемо да нас Бог љуби и да нам жели добро, тада ћемо преста-
ти да се бринемо за будућност. Поуздаћемо се у Бога као што се
дете узда у вољеног родитеља. У томе ће престати наше бриге и
невоље, јер се наша воља потпуно сјединила с Божјом вољом.

Христос нам није обећао да ће нам помоћи да данас носимо
сутрашње терете. Он је рекао: »Доста ти је Моја благодат« (2.
Коринћанима 12, 9); али, као и мана у пустињи, Његова благодат
излива се свакога дана за потребе тога дана. Као и Израилеве
чете за време свог путничког живота, и ми можемо, из јутра у
јутро, налазити небески хлеб за задовољење потреба тога дана.

Нама припада само један једини дан, и зато у току тога дана треба да живимо за Бога. За тај један дан, треба да предамо у Христове руке, у свечану службу, све своје намере и планове, пребацујући све своје бриге на Њега, јер се Он брине за нас. »Јер Ја знам мисли које мислим за вас, говори Господ, мисли добре а не зле, да вам дам последак какав чекате.« »Ако се повратите и будете мирни, избавићете се; у миру и уздању биће сила ваша.« (Јеремија 29, 11; Исаија 30, 15)

Ако будемо тражили Господа и ако свакога дана будемо доживљавали обраћење, ако према свом личном духовном избору будемо слободни и радосни у Богу; ако се радосна срца будемо одазвали Његовом милостивом позиву да понесемо Христов јарам – јарам послушности и службе, утихнуће сва наша приговарања, биће уклоњене све наше тешкоће, биће решени сви замршени проблеми, с којима се сада суочавамо.

ГОСПОДЊА МОЛИТВА

»**О**вако, дакле, молите се ви.«

(Матеј 6, 9)

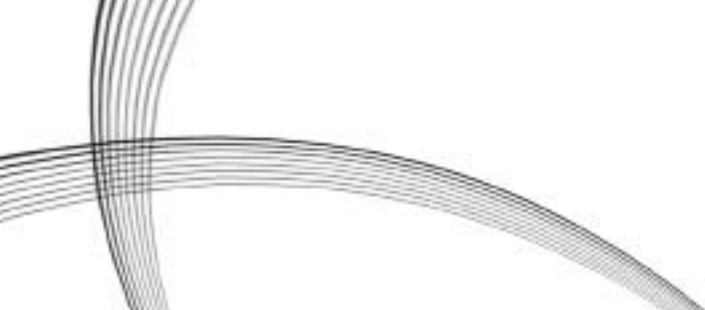
102 **Н**аш Спаситељ је два пута објавио Господњу молитву, први пут мноштву у Беседи на Гори, и поново, неколико месеци касније, само ученицима. Ученици су кратко били одвојени од свога Господа, и када су се вратили, нашли су Га заузетог разговором са Богом. Он је наставио да се гласно моли, као да није примећивао њихову присутност. Спаситељево лице зрачило је небеским сјајем. Све је говорило да се налази у самој присутности Невидљивога, док је из Његових речи избијала жива сила онога који разговара са Богом.

Док су Га слушали, срца ученика била су дубоко дирнута. Приметили су да Он често у самоћи проводи дуге часове разговарајући са својим Оцем. Дани су Му пролазили у служби мноштву које се тискало око Њега, и разоткривању недоследног рабинског мудровања, па Га је тај непрекидни рад често толико исцрпљивао да су се Његова мајка, браћа, па чак и сами ученици, прибојавали да ће Га то стајати живота. Али, када би се враћао после часова проведених у молитви, којима је завршавао напорни дан, они су запажали израз смирености на Његовом лицу, а Његова присутност зрачила је свежином. Он је управо после тих часова проведених с Богом, свакога јутра полазио да људима однесе небеску светлост. Ученици су схватили да постоји веза између

часова проведених на молитви и силе Његових речи и дела. Сада, док 103
су слушали Његову молитву, срца су им се пунила страхопоштова-
њем и смерношћу. Када је завршио молитву, они су ускликнули све-
сни своје дубоке потребе: »Господе! научи нас молити се Богу!«
(Лука 11, 1)

Исус им није открио неки нови облик молитве. Он је само поно-
вио оно чему их је раније већ учио, као да је тиме хтео да им каже:
Морате схватити оно што сам вам већ открио! У томе се крије
дубоки смисао у који још нисте проникнули!

Спаситељ нас, међутим, није ограничио да употребљавамо са-
мо те речи. Познавајући потребе човечанства, Он износи свој лични
узор молитве, речи тако једноставне да их може прихватити и ма-
ло дете, а ипак тако садржајне да њихово значење неће никада моћи
да потпуно докуче ни највећи умови. Он нас учи да дођемо Богу
са својим даром захвалности, да Му изнесемо своје потребе, да Му
признамо своје грехе, и затражимо Његову милост, ослањајући се на
Његово обећање.

»Када се молите Богу, говорите:
Оче наш.«

(Лука 11, 2)

103 **И**сус нас учи да Његовог Оца називамо својим Оцем. Он се не стиђи назвати нас својом браћом (Јеврејима 2, 11). Спаситељево срце је тако спремно и тако жељно да нам, као члановима божанске породице, пожели добродошлицу, да већ у прве речи, којима треба да се служимо када приступамо Богу, ставља доказ нашег сродства с Богом: »Оче наш«.

104 То је објављивање дивне истине, тако пуне охрабрења и утехе, да нас Бог љуби као што љуби свога Сина. То је Исус рекао у својој последњој молитви за своје ученике: »Ти си имао љубав к њима као и к Мени што си љубав имао.« (Јован 17, 23)

Свет који је сотона сматрао својим и којим је господарио као окрутни тиранин, Божји Син је једним великим подвигом окружио својом љубављу и поново повезао с Господњим престоном. Херувими, серафими и безбројно мноштво свих безгрешних светова клицали су хвалоспеве Богу и Јагњету када је ова победа била осигурана. Радовали су се што је пронађен пут за спасење палог рода и што ће Земља бити откупљена од проклетства греха. Колико би више требало да се радују они који су предмет ове чудесне љубави!

Како онда можемо сумњати, бити у неизвесности и осећати се као сирочад? За добро оних који су преступили Закон, Исус је

узео људску природу; постао је сличан нама да бисмо могли имати вечни мир и сигурност. Ми имамо Заступника на Небу, и ко год Га прими за свог Спаситеља, неће бити остављен да сам као сироче носи терет својих грехова.

»Љубазни! Сад смо деца Божја.« »А кад смо деца, и наследници смо: наследници, дакле, Божији, а сунаследници Христови: јер с Њиме страдамо да се с Њиме и прославимо.« „И још се не показује шта ћемо бити; него знамо да кад се покаже, бићемо као и Он, јер ћемо Га видети као што јест.« (1. Јованова 3, 2; Римљанима 8, 17)

Први корак у приступању Богу је упознати љубав коју Он има према нама и веровати у њу (1. Јованова 4, 16); јер нас привлачна сила Његове љубави наводи да дођемо к Њему. 105

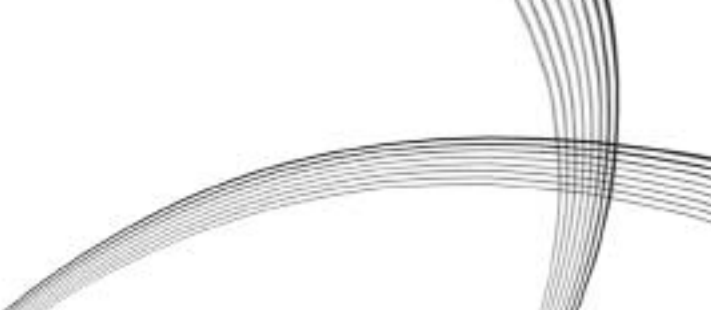
Прихватање Божје љубави покреће одбацивање себичности. Називајући Бога својим Оцем, признајемо да су сва Његова деца наша браћа. Ми смо сви делићи великог ткива човечанства, сви смо чланови једне породице. У својим молитвама треба да се, осим за себе, молимо и за своје ближње. Нико се не моли правилно, ако тражи благослов само за себе.

Бесконачни Бог, каже Исус, пружа нам предност да Му се приближимо називајући Га Оцем. Покушајмо да схватимо шта је све тиме обухваћено. Ниједан земаљски родитељ није се никад тако озбиљно залагао за своје залутало дете као што се Онај, који нас је створио, залаже за преступника. Ниједна људска љубав није упућивала тако нежне позиве непокајаноме. Бог станује у сваком људском боравишту; Он чује сваку изговорену реч, слуша сваку принесену молитву, осећа тугу и разочарење сваке душе и посматра како се понашамо према оцу, мајци, сестри, пријатељу и суседу. Он нам помаже у нашим невољама, и Његова љубав, благодат и милосрђе непрестано се изливају да задовоље наше потребе.

Али, ако Бога називамо својим Оцем, признаваћемо себе као Његову децу коју треба да води Његова мудрост и која Му морају бити послушна у свему, знајући да је Његова љубав непроменљива. У свом животу ми ћемо се управљати према Његовом плану. Као Божјој деци, Његова част, Његов карактер, Његова породица и Његово

дело, биће нам важнији од свега. Бићемо радосни да признамо и поштујемо свој однос према свом Оцу и према сваком члану Његове породице. Радоваћемо се да дамо свој допринос ма како скроман, 106 Његовој слави и благостању својих сродника.

»Који си на небесима.« Онај кога по Христовој заповести треба да сматрамо својим Оцем, налази се »на небесима« и »твори све што хоће«. Под његовом заштитом можемо сигурно почивати и рећи: »Кад ме је страх, ја се у Тебе уздам.« (Псалам 115, 3; 56, 3)

»Да се свети име твоје.«

(Матеј 6, 9)

Светити Господње име значи са страхопоштовањем изговарати речи које се односе на Врховно Биће. »Име је његово свето, и ваља му се клањати.« (Псалам 111, 9) Никада и ни на који начин не смемо олако изговарати титуле и имена Божанства. У молитви ступамо у пријемну дворану Највишега; пред Њега морамо изаћи са светим страхопоштовањем. Анђели заклањају своја лица у Његовој присутности. Херувими и блистави и свети серафими приступају Његовом престољу са светим поштовањем. Са колико тек страхопоштовања ми, смртна и грешна бића, треба да излазимо пред Господа, свога Створитеља!

Међутим, светити име Господње значи много више од овога. Ми можемо, као и Јевреји у Христове дане, показивати највеће поштовање према Богу, а ипак стално вређати Његово име. »По имену Господ« је »милостив, жалостив, спор на гнев и обилан милосрђем и истином... прашта безакоња и неправде и грехе«. (2. Мојсијева 34, 5–7) О Христовој цркви је записано: »Зваће се: Господ правда наша.« (Јеремија 33, 16) То име даје се сваком Христовом следбенику. Оно је наслеђе Божјег детета. Породица се назива по оцу. Пророк Јеремија се у време болне тескобе и муке Израилеве молио: »Господе, и име је твоје призвано на нас; немој нас оставити.« (Јеремија 14, 9)

107 То име уздижу анђели на Небу и становници безгрешних света. Када се молимо: »Да се свети име Твоје«, ми тада тражимо да се оно прославља у овом свету, да се прославља у нама. Бог нас је пред људима и анђелима признао за своју децу; молимо се да не обесветимо то »добро име којим сте се назвали«. (Јаков 2, 7) Бог вас шаље у свет као своје представнике. Сваким поступком у животу, треба да објављујемо Божје име. Ова молба захтева од нас да имамо Његов карактер. Ми не можемо светити Његово име, ми Га не можемо представљати свету, све док својим животом и карактером не представимо живот и Божји карактер. Ово можемо постићи само прихватањем Христове благодати и праведности.

»Да дође Царство Твоје.«

(Матеј 6, 10)

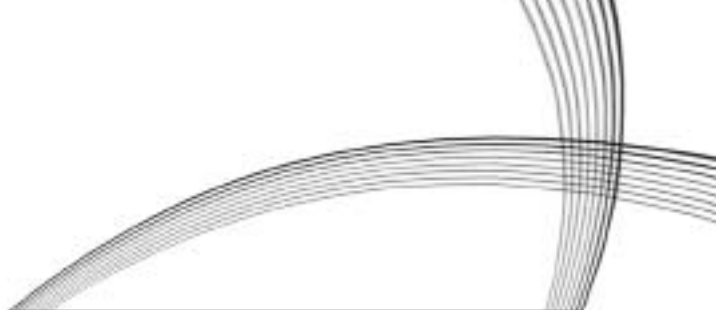
Бог је наш Отац, који нас воли и брине се за нас као о својој деци; Он је и велики Цар свемира. Интереси Његовог Царства су и наши интереси, и зато смо дужни да радимо на Његовој изградњи. 107

Христови ученици очекивали су скори долазак Царства Његове славе, али их је Исус овом молитвом поучио да Царство тада неће бити успостављено. Они треба да се моле за Његов долазак као за догађај који ће се одиграти у будућности. Међутим, у овој молби крило се и обећање. Иако за време свог живота неће угледати долазак тога Царства, чињеница да им је Исус наложио да се за њега моле је доказ да ће оно, када то Бог буде одредио, поуздано доћи. 108

Царство Божје благодати сада се оснива тако што се срца, докле испуњена грехом и побуном, из дана у дан покоравају врховној управи Његове љубави. Међутим, потпуно успостављање Царства Његове славе оствариће се тек приликом Другог Христовог доласка на овај свет. »А царство и власт и величанство царско под свим небом даће се народу светаца Вишњег.« (Данило 7, 27) Они ће наследити царство припремљено за њих »од постања света« (Матеј 25, 34), а Христос ће преузети своју узвишену власт и завладати.

Небеска врата поново ће се отворити и наш Спаситељ доћи с десет хиљада пута десет хиљада и хиљадама хиљада светих, као Цар над царевима и Господар над господарима. Господ Емануило »биће Цар над свом Земљом, у онај дан биће Господ један и име Његово једно«. »Скинија Божја« биће међу људима, »и живеће с њима, и они ће бити народ Његов, и сам Бог биће с њима Бог њихов«. (Захарија 14, 9; Откривење 21, 3)

109 Али, пре Доласка, казао је Исус, »проповедиће се ово Јеванђеље о царству по свему свету за сведочанство свим народима«. (Матеј 24, 14) Његово царство неће доћи све док се Добра вест о Његовој благодати не разнесе по свим крајевима Земље. Ако се, дакле, предамо Богу и ако придобијемо друге душе за Њега, ми убрзавамо долазак Његовог царства. Једино се они који себе посвећују Његовој служби да отварају очи слепима, да обраћају људе »од таме к виделу и од области сотонине к Богу, да приме опроштење греха и достојање међу освећенима« (Дела 26, 18), говорећи: »Ево мене, пошљи мене« (Исаија 6, 8) – једино се они искрено моле: »Да дође Царство Твоје.«

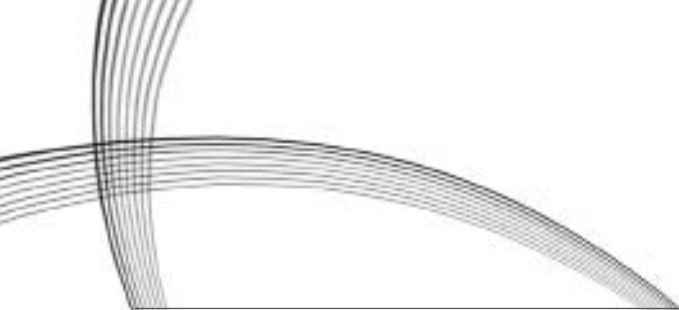
»Да буде воља Твоја и на Земљи као на Небу.«

(Матеј 6, 10)

Божја воља изражена је у прописима Његовог светог закона, а 109
начела овог Закона су небеска начела. Небески анђели не постижу никакво узвишеније знање него што је познавање Божје воље, а испуњавање Његове воље је најузвишенија служба којој могу посветити своје способности.

Међутим, служба се на Небу не обавља да би се удовољило Закону. Када се сотона побунио против Господњег закона, мисао да постоји Закон била је за анђеле изненадно суочавање с чињеницом о којој до тог тренутка нису размишљали. Анђели своју службу не обављају као слуге, већ као синови. Између њих и њиховог Створитеља постоји савршено јединство. Послушност за њих није терет. Љубав према Богу чини њихову службу радосном. Тако и у свакој души, у којој борави Христос, Нада славе, поново одјекују Његове речи: »Хоћу чинити вољу Твоју, Боже мој, и закон је Твој Мени у срцу.« (Псалам 40, 8)

Молба »да буде воља Твоја и на Земљи као на Небу« јесте мо- 110
литва да се владавина зла на овој Земљи оконча, да се грех заувек уништи и да се успостави Царство праведности. Тада ће на Земљи, као што је то на Небу, бити испуњене све добре жеље Божје доброте (2. Солуњанима 1, 11).

»Хлеб наш потребни дај нам данас.«

(Матеј 6, 11)

110 **П**рви део молитве којој нас је Исус научио, односи се на Божје Име, царство и вољу – да се свети Његово име, да се оснује Његово царство и да се испуни Његова воља. Ако нам је служба Богу постала најважнија, можемо с поверењем тражити да Бог задовољи и наше личне потребе. Ако смо се одрекли себе и предали Христу, постали смо чланови Божје породице, па можемо да располажемо свим што се налази у Очевој кући. Све Божје ризнице су нам отворене, и у садашњем и у будућем свету. Служба анђела, дар Његовог Духа, труд Његових слугу – све нам је на располагању. Свет, са свим оним што је у њему, наш је, све дотле док нам то може послужити на добро. Чак ће се и непријатељство злих претворити у благослов, који ће нас усавршавати за Небо. Ако »сте Христови«, онда »је све ваше«. (1. Коринћанима 3, 23. 21)

111 Међутим, ми смо слични детету, коме још није препуштено да управља својим наследством. Бог нам још није поверио наш драгоцени посед, да нас сотона не превари својим лукавим вештинама, као што је то учинио првом пару у Едему. Христос га чува за нас, он је изван домашаја онога који квари. Ми ћемо, као дете, примати свакога дана оно што нам је потребно за тај дан. Свакога дана треба да се молимо: »Хлеб наш потребни дај нам данас.« Немојмо бити обесхрабрани ако за сутра немамо довољ-

но. Ми имамо јемство у Његовом обећању: »Живи на земљи и храни истину...« (Псалам 37, 3) Давид каже: »Бејох млад и остарех, и не видех праведника остављена, ни деце његове да просе хлеба.« (Псалам 37, 25) Бог, који је послао гавране да хране Илију код потока Хората, неће заобићи ниједно од своје верне, пожртвовне деце. О ономе који ходи у правди, стоји написано: »Хлеб ће му се давати, воде му се неће премицати.« »Неће се постидети у зло доба, у дане гладне биће сити.« »Који, дакле, свога Сина не поштеде, него Га предаде за све нас, како, дакле, да нам с Њим све не дарује?« (Исаија 33, 16; Псалам 37, 19; Римљанима 8, 32) Онај који је олакшавао бриге и терете своје мајке удовице и помагао јој да задовољи потребе домаћинства у Назарету, саосећа са сваком мајком у њеној борби да својој деци обезбеди храну. Онај који се сажалио над мноштвом зато што »бејажу сметени и расејани« (Матеј 9, 36), и сада има сажалења према напаћеном сиромашу. Његова је рука испружена према њима да их благослови; и у молитви коју је објавио својим ученицима, учи нас да се сећамо сиромашних.

Када се молимо: »Хлеб наш потребни дај нам данас«, ми тражимо и за друге, као и за себе. Признајемо да оно што нам Бог дарује, није само за нас. Бог нам даје с поверењем, да можемо 112 хранити гладне. Он се у својој доброты, тако побринуо за сиромашне (Псалам 68, 10). Он каже: »Када дајеш обед или вечеру, не зови пријатеља својих, ни браће своје, ни рођака својих, ни суседа богатих... Него нада чиниш гозбу, зови сиромаше, кљасте, хrome, слепе; и благо ће ти бити што ти они не могу вратити; него ће ти се вратити о васкрсењу праведних.« (Лука 14, 12–14)

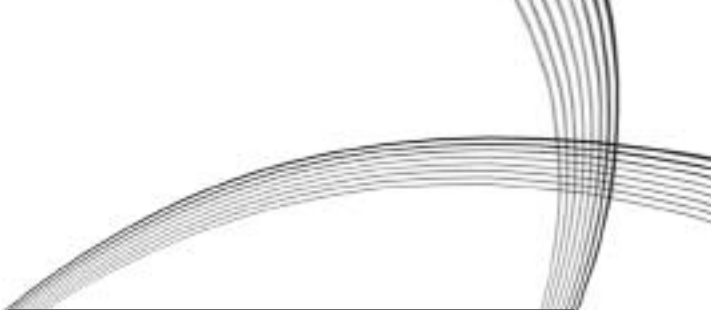
»А Бог је кадар учинити да је међу вама изобилна свака благодат, да у свему свагда свако довољство имајући изобилујете за свако добро дело.« »Ово пак велим; који с тврђом сеје, с тврђом ће и пожњети; а који благослов сије, благослов ће и пожњети.« (2. Коринћанима 9, 8. 6)

Молитва за свакодневни хлеб не обухвата само храну за одржавање тела, већ и духовни хлеб који храни душу за вечни живот. Исус нам заповеда: »Старајте се не за јело које пролази, него за јело које остаје за вечни живот.« (Јован 6, 27) Он каже: „Ја сам

Хлеб живи који сиђе с Неба; који једе од овога Хлеба живеће вавек.« (Јован 6, 51) Наш Спаситељ је Хлеб живота; гледајући Његову љубав и примајући је у душу, хранимо се Хлебом који је сишао с Неба.

Ми примамо Христа преко Његове речи, а Свети Дух је дат да нам Божју реч учини разумљивом и њене истине усади у наша срца. Морамо се молити свакога дана да нам Бог, док читамо Његову реч, шаље свога Духа да нам открије истине, које ће нашој
113 души даровати снагу потребну за тај дан.

Учећи нас да свакога дана тражимо оно што нам је потребно – и земаљске и духовне благослове – Бог брине о нашем добру. Он жели да увидимо своју зависност од Његове сталне бриге, јер настоји да нас уведе у заједницу са собом. У тој заједници са Христом, молитвом и проучавањем великих и драгоцених истина из Његове речи, ми ћемо као гладне и жедне душе бити нахрањени и освежени на извору живота.

»И опрости нам грехе наше, јер
и ми опраштамо свакоме дужнику
својему.«

(Лука 11, 4)

Исус нас учи да од Бога можемо добити опроштење једино
Иако и ми опраштамо другима. Божја љубав привлачи нас к
Њему и када та љубав дирне наше срце, у њему се мора пробуди-
ти љубав према нашој браћи.

Када је изговорио Господњу молитву, Исус је додао: »Јер ако
опраштате људима грехе њихове, опростиће и вама Отац ваш
небески. Ако ли не опраштате људима греха њихових, ни Отац
ваш неће опростити вама греха ваших.« (Матеј 6,14.15) Онај ко-
ји није спреман да опрости, затвара једини канал преко кога и
сам може да прими милост од Бога. Не смемо ни помислити да
имамо право да ускратимо опроштај онима који су нас вређали,
зато што нам нису признали своју кривицу. Њихова је дужност
да своја срца понизе у покајању и признању; међутим, ми мо-
рамо показати сажалив дух усмерен онима који су погрешили
према нама, било да су нам признали своје грешке или не. Ко-
лико год да су нас болно ранили, не смемо туговати и сами себе
сажаљевати због увреда које су нам нанесене; као што очекујемо
да Бог нама опрости увреде које смо Му нанели, и ми морамо
опростити свима који су нама учинили неко зло.

114

Међутим, опроштење има много шире значење него што то
многи мисле. Када нам обећава да ће широко опростити, Бог

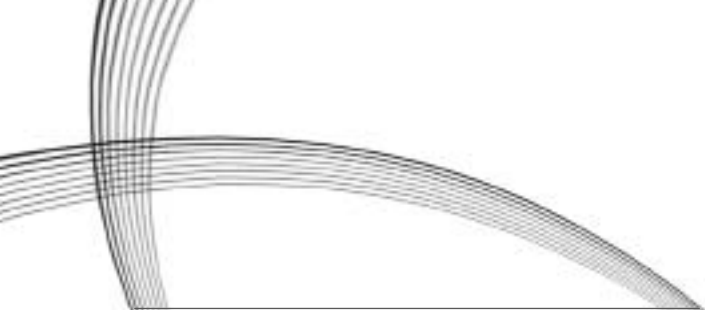
додаје, сматрајући да смисао тог обећања надмашује моћ нашег схватања: »Мисли Моје нису ваше мисли, нити су ваши путеви Моји путеви, вели Господ; него колико су небеса више од Земље, толико су путеви Моји виши од ваших путева, и мисли Моје од ваших мисли.« (Исаија 55, 7–9) Опростење које Бог даје, није само правни чин којим нас ослобађа осуде. То није само опраштање греха, него ослобађање од греха. То је изливање спасоносне љубави која преображава срце. Давид је правилно схватио опраштање када се молио: »Учини ми, Боже, чисто срце, и дух прав понови у мени.« (Псалам 51, 10) И поново каже: »Колико је исток далеко од запада, толико удаљује од нас безакоња наша.« (Псалам 103, 12)

Бог је у Христу дао себе за наше грехе. Он је претрпео свирепу смрт на крсту, носио бреме кривице уместо нас, »праведник за неправеднике«, да би нам открио своју љубав и привукао нас к себи. Божја реч каже: »Будите један другоме благи, милостиви, праштајући један другоме, као што је и Бог у Христу опростио вама.« (Ефесцима 4, 32) Нека Христос, божански Живот, бора-
115 ви у нама и преко нас открива небеску љубав која ће улисти наду онима који су је изгубили и донети небески мир срцу које је грех ранио. Када долазимо к Богу, већ на самом прагу стоји услов да, примајући Његову благодат, морамо пристати да Његову милост покажемо другима.

Да бисмо могли да примимо и другима пружимо Божју љубав која прашта, веома је важно да познајемо и верујемо у љубав коју Бог има према нама (1. Јованова 4, 16). Сотона настоји да нас на сваки могући начин превари, да би нас онеспособио да схватимо ту љубав. Он ће нас наводити на помисао да су наше грешке и преступи тако озбиљни да се Господ неће одазвати на наше молитве и да нас неће благословити ни спасити. Ми у себи не можемо видети ништа осим слабости, ништа што би нас препоручило Богу, и зато нам сотона говори да су сва наша настојања бескорисна јер ми не можемо поправити недостатке у свом карактеру. Када покушамо да дођемо Богу, непријатељ ће дошапнути: Нема никакве сврхе да се молиш; зар се не сећаш да си учинио оно зло дело? Зар ниси згрешио Богу и радио про-

тив сопствене савести? Али, ми с правом можемо одговорити непријатељу да »крв Исуса Христа, Сина Његова, очишћава нас од свакога греха«. (1. Јованова 1, 7) Када осетимо да смо грешни и да не можемо да се молимо, управо је то тренутак за молитву. Када смо постиђени, дубоко ојађени, ипак се морамо молити и веровати. »Истинита је реч и свакога примања достојна да Христос Исус дође на свет да спасе грешнике, од којих сам први ја.« (1. Тимотију 1, 15) Опроштење, помирење с Богом, није награда за наша дела; оно се не даје због заслуга грешних људи, већ је дар који се заснива на Христовој беспрекорној праведности. 116

Не покушавајмо да умањимо своју кривицу тражећи изговор за грех. Ми морамо прихватити Божју оцену греха, а она је врло строга. Једино нам Голгота може открити страшну одвратност греха. Када бисмо сами морали да носимо своје кривице, то би нас сломило. Међутим, Безгрешни је, иако недужан, заузео наше место: Он је понео наше неправде. »Ако признајемо грехе своје«, Бог је, »веран и праведан да нам опрости грехе наше, и очисти нас од сваке неправде.« (1. Јованова 1, 9) То је величанствена истина, праведан према сопственом Закону, а ипак, оправдава све који верују у Исуса. »Ко је Бог као Ти? који прашта безакоње и пролази преступе остатку од наследства својега, не држи довека гнева својега, јер Му је мила милост.« (Михеј 7, 18)

»**И** не наведи нас у напаст, но избави нас ода зла.«

(Матеј 6, 13)

116 **И**скушење је мамљење на грех, а то не потиче од Бога, него од сотоне или од зла у нашем срцу. »Јер се Бог не може злом искушати, и Он не куша никога.« (Јаков 1, 13)

Сотона се труди да нас наведе у искушење, да би се зло из нашег карактера открило пред људима и анђелима, и да би могао да полаже право на нас као на своје власништво. У симболу из Захаријиног пророчанства, сотона је приказан како стоји с десне стране Анђела Господњег и оптужује првосвештеника

117 Исуса, одевеног у прљаве хаљине, ометајући тако дело које је Анђео желео да обави за Њега. Ово је приказ сотониног понашања према свакој души коју Христос жели да доведе к себи. Сотона нас наводи на грех, а онда нас пред целим свемиром оптужује да нисмо достојни Божје љубави. Међутим, »Господ рече сотони: Господ да те укори, сотоно, Господ да те укори, који изабра Јерусалим! Није ли он главња истргнута из огња?« А Исусу каже: »Види, узех с тебе безакоње твоје, и обукох ти нове хаљине.« (Захарија 3, 1-4)

У својој великој љубави Бог настоји да развије у нама драгоцене врлине свога Духа. Он дозвољава да се суочимо с препекама, прогонством и тегобама, не као с проклетством, већ као с највећим благословом у свом животу. Свако савладано ис-

кушење, свака невоља коју храбро пребродимо, даје нам ново искуство и унапређује нас у делу изградње карактера. Душа која се божанском силом одупире искушењу, открива свету и целом свемиру делотворност Христове благодати.

Иако не смемо бити обесхрабрани невољама, ма како тешке биле, морамо се молити Богу да не допусти да упаднемо у околности у којима би нас водиле жеље нашег злог срца. Када упућујемо молитву коју нам је Христос објавио, ми се потчињавамо Божјем вођству и молимо Га да нас води сигурном стазом. Ову молитву не можемо искрено да изговарамо, а да ипак, одлучујемо да идемо путем који смо сами изабрали. Треба да чекамо Његову руку да нас води; треба да слушамо Његов глас који говори: 118
»То је пут, идите њим.« (Исаија 30, 21)

Опасно је да застајемо размишљајући о томе какве ћемо предности стећи ако прихватимо сотонине предлоге. Грех доноси срамоту и пропаст свакој души која му попушта; јер у његовој природи постоји нешто што заслепљује и вара, и тако нас привлачи лажним приказивањем. Ако се усудимо да ступимо на сотонино тло, није нам обећана заштита од његове силе. Колико до нас стоји, треба да затворимо сваки прилаз којим би кушач могао да допре до нас.

Молитва: „Не наведи нас у напаст« је сама по себи и обећање. Ако се предамо Богу, Он нас уверава да »неће пустити да се искушате већма него што можете поднети, него ће учинити с искушењем и крај да можете поднети«. (1. Коринћанима 10, 13)

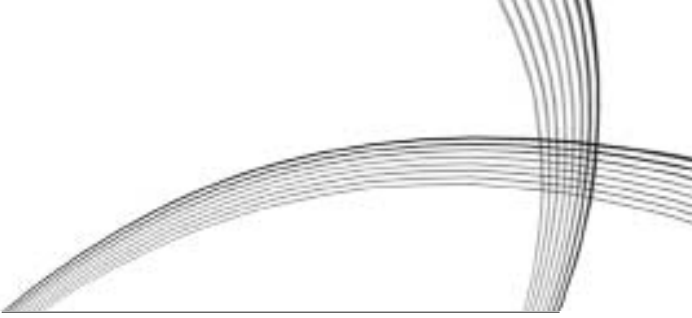
Једина заштита против зла је да се Христос настани у срцу вером у Његову праведност. Искушење има моћ над нама управо зато што себичност постоји у нашем срцу. Али, када посматрамо велику Божју љубав, себичност постаје тако одвратна и мрска, да се у нама јавља жеља да је избацимо из душе. Док Свети Дух велича Христа, наше срце омекшава и постаје покорно, искушење губи своју моћ, а Христова милост преображава карактер.

Христос никада неће напустити душу за коју је умро. Човек може оставити Њега и подлећи искушењу, али се Христос никада не може окренути од онога за кога је својим животом платио

119 откупнину. Када би наш духовни вид био изоштренији, учили бисмо душе погнуте под теретом тескобе, опхрване тугом, оптерећене као кола пуна снопова, близу смрти због обесхрабрења. Видели бисмо анђеле, како брзо лете у помоћ онима који су у искушењу и који стоје на самој ивици пропасти. Небески анђели потискују војске зла које опкољавају ове душе, и помажу им да своја стопала ставе на сигуран темељ. Битке које се воде између ове две војске исто су тако стварне као и оне које се воде међу војскама овога света, и од исхода овог духовног сукоба зависи вечна судбина.

И на нас се односе речи упућене Петру: »Ево вас иште сотона да би вас чинио као пшеницу. А ја се молих за тебе да твоја вера не престане.« (Лука 22, 31. 32) Хвала Богу, ми нисмо остављени сами. Онај коме »тако омиле свет да је и Сина својега Јединороднога дао, да ниједан који Га верује не погине, него да има живот вечни« (Јован 3, 16), неће нас напустити у борби с непријатељем Бога и људи. »Ево вам дајем власт«, каже Он, »да стајете на змије и на скорпије и на сваку силу непријатељску, и ништа вам неће наудити.« (Лука 10, 19)

Живите у заједници са живим Христом и Он ће руком која никада не испушта чврсто држати вашу руку. Упознајте љубав коју Бог има према нама, верујте у њу, и бићете сигурни; та љубав је тврђава, неосвојива за све сотонине нападе и обмане. »Тврда је кула име Господње, к Њему ће утећи праведник, и биће у високом заклону.« (Приче Соломунове 18, 10)

»Јер је Твоје царство, и сила, и слава.«

(Матеј 6, 13)

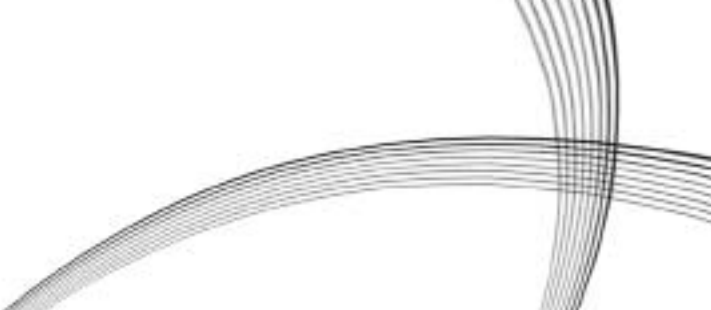
Последња реченица Господње молитве, као и прва, открива 120 нам нашег Оца као Онога који је изнад сваке силе, и власти, и сваког имена које се може навести. Спаситељ је сада гледао године које предстоје Његовим ученицима, које ће бити, не како су они замишљали, обасјане сунчевом светлошћу благостања и почести у свету, него замрачене олујама људске мржње и сотонског гнева. Усред националних раздора и пропадања свога народа, ученици ће на сваком кораку бити окружени опасностима, а срца ће им често бити испуњена страхом. Они ће морати да виде Јерусалим разорен, Храм уништен, службу у њему заувек укинута, а Израиља расејаног по свим земљама као олупине брода на пустој обали. Исус је рекао: »Чућете ратове и гласове о ратовима. Јер ће устати народ на народ и царство на царство; и биће глади и помори, и земља ће се трести по свету. А то је све почетак страдања.« (Матеј 24, 6–8) Ипак, Христови следбеници нису смели да се плаше да ће њихова нада бити изгубљена и да је Бог заборавио Земљу. Сила и слава припадају Ономе чије узвишене намере незадрживо крче себи пут ка свом остварењу. У молитви којом су обухваћене њихове свакодневне потребе, Христови ученици били су упућени да гледају изнад свих сила и власти зла према Господу, своме Богу, чије царство управља свима и који је њихов Отац и вечни Пријатељ.

Уништење Јерусалима представља симбол коначног уништења које ће доживети свет. Пророчанства која су се само делимично испунила приликом разорења Јерусалима, много се непосредније односе на последње дане. Ми сада стојимо на прагу великих и свечаних догађаја. Пред нама је криза кроз какву свет још није пролазио. Али и нама, као и првим ученицима, умилно звучи изјава да Божје царство свим влада. Редослед будућих догађаја налази се у рукама нашег Створитеља. Величанство Неба управља судбином свих народа и брине о потребама своје Цркве. Сваком оруђу за испуњење његових планова, божански Учитељ каже исто што је рекао Киру: »Опасаш те, премда ме не знаш.« (Исаија 45, 5)

У виђењу пророка Језекиља једна рука се појавила под крилима херувима. Ово треба да поучи Божје слуге да им божанска сила осигурава успех. Они које Бог употребљава као своје вешнике, не треба да сматрају да Његово дело зависи од њих. Такав терет одговорности није препуштен смртним бићима. Онај који не дрема и који непрестано ради за остварење својих планова, наставиће своје дело. Он ће осујећивати намере злих људи, и уносиће забуну у планове оних који су се заверили против Његовог народа. Он, који је Цар, Господ над војскама, који седи међу херувимима, усред свих немира и сукоба народа, и даље чува своју децу. Онај који влада на небесима, наш је Спаситељ. Он процењује свако искушење, Он надгледа ужарену пећ у којој мора да се окуша свака душа. Када тврђаве владара буду рушене, када стреле гнева буду пробадале срца његових непријатеља, Његов народ биће сигуран у Његовим рукама.

122 »Твоје је, Господе, величанство и сила и слава и вечност и част, и све што је на Небу и на Земљи... У Твојој је руци моћ и сила, и у Твојој је руци узвисити и укрепити све.« (1. Дневника 29, 11. 12)

НЕ СУДИТИ,
ВЕЋ ПОМАГАТИ

»Не судите, да вам се не суди.«

(Матеј 7, 1)

Напор да се спасење заслужи личним делима неизоставно 123 наводи људе да, као брану против греха, гомилају људске забране. Увиђајући да нису способни да држе Закон, труде се да измисле своја правила и прописе, да би себе присилили на послушност. Све то одвраћа њихове мисли од Бога и приморава их да се баве собом. Божанска љубав у њиховом срцу се гаси, а с њоме нестаје и љубав према ближњима. Систем људских измишљених правила, са свим многобројним строгим захтевима, наводи своје заступнике да осуђују свакога ко не успева да испуни прописана људска мерила. Атмосфера себичне, ускогруде критике, гуши племенита и великодушна осећања и претвара људе у саможиве судије и уходе достојне презира.

Фарисеји су припадали таквој групи људи. Са својих богослужења нису се враћали испуњени понизношћу и осећањем сопствене слабости, нити су били захвални за велике предности које им је Бог дао. Враћали су се испуњени охолом духом, а тема њихових разговора била је »ја, моја осећања, моје знање, моји путеви«. Њихова достигнућа постајала су мерило према коме су судили другима. Одевени у одећу сопственог достојанства, седали су на судијску столицу да критикују и осуђују.

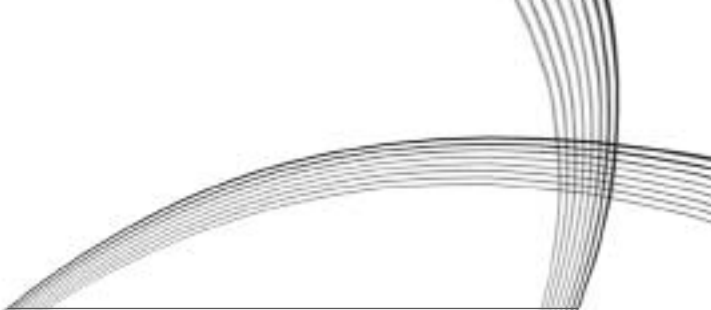
Већина људи која је била испуњена истим духом, мешала се у слободу савести, судећи једни другима и за оно што се тицало 124

једино те душе и Бога. Указујући на овакав дух и поступке, Исус је рекао: »Не судите, да вам се не суди.« То значи, не постављај себе као мерило. Своја мишљења, своје погледе на дужност, своја тумачења Светог писма, немој наметати другима као правило и у срцу их осуђивати ако не могу да достигну твој идеал. Немојте критиковати друге нагађајући о њиховим побудама, нити над њима изрицати пресуду.

»Зато не судите ништа пре времена, докле Господ не дође, који ће изнети на видело што је сакривено у тами и објавиће савете срдачне.« (1. Коринћанима 4, 5) Ми не можемо читати срца. Будући да смо и сами несавршени, недостаје нам способност да судимо другима. Смртни људи могу да суде само према спољашњости. Само Ономе који познаје тајне побуде дела, и који поступа нежно и сажаљиво, дато је право да одлучује о свакој души.

»Зато се не можеш изговарати, о човече који год судиш! Јер којим судом судиш другоме, себе осуђујеш; јер то чиниш судећи.« (Римљанима 2, 1) Тако они који осуђују и критикују друге, себе проглашавају кривима, јер и сами исто чине. Осуђујући друге, изричу пресуду себи, а Бог изјављује да је та пресуда праведна. Он прихвата осуду коју су изrekli сами себи.

Тим неспретним стопама, које су још у глибу,
Идемо стално кршећи цвеће;
Тим грубим, добронамерним рукама,
Кидамо струне пријатељског срца.

»Зашто видиш трун у оку брата својега?«

(Матеј 7, 3)

Чак ни реченицом »јер ти који судиш, ти то исто чиниш«, није 125
потпуно изражена сва величина греха онога који се усуђује да критикује и осуђује свога брата. Исус је рекао: »Зашто видиш трун у оку брата својега, а брвна у оку својему не осећаш?«

Његове речи описују онога који је брз да запази мане код других. Када мисли да је у нечијем карактеру или животу открио какву ману, такав се у претераној ревности труди да је обелодани; али, Исус изјављује да је таква особина карактера, која се развила овим нимало хришћанским поступцима, у поређењу с грешком која се критикује, исто што и брвно према труну. Таквоме недостаје дух подношења и љубави, што га наводи да од мушице прави слона. Они који никада нису искусили шта је понизност која се стиче потпуним предањем Христу, не могу у свом животу да откривају благотворни утицај Спаситељеве љубави. Они погрешно представљају нежни и услужни дух Јеванђеља, и рањавају драгоцене душе за које је Христос умро. Према слици коју је наш Спаситељ употребио, човек који гаји дух критике много је грешнији од онога кога оптужује, јер не само што чини исти грех, већ греху додаје своју уображеност и дух грубог критиковања.

Христос је једино право мерило карактера, а онај који истиче себе као мерило за друге, себе ставља на Христово место. Буду-

126 ћи да Отац »сав суд даде Сину« (Јован 5, 22), ко год се усуђује да суди побудама других, поново присваја право које припада Божјем Сину. Те самозване судије и критичари стављају се на страну антихриста, онога „који се противи и подиже више свега што се зове Бог или се поштује, тако да ће он сести у цркви Божјој као Бог, показујући себе да је Бог« (2. Солуњанима 2, 4).

Хладни, осуђивачки, непомирљиви дух фарисејства је грех који доноси кобне последице. Када верско искуство није прожето љубављу, у Њему нема Христа; светлост Његове присутности ту не пребива. Тај недостатак не могу надокнадити никаква жива активност, ни ревност без Христовог духа. Неко може имати посебну оштрину запажања да открије мане других; али свакоме који гаји такав дух Исус каже: »Лицемере, извади најпре брвно из ока свога, па ћеш онда видети извадити трун из ока брата својега.« (Матеј 7,5) Онај који чини зло, најбржи је да осумњичи за зло. Осуђујући другога, он покушава да сакрије или оправда зло у сопственом срцу. Људи су падом у грех стекли знање о злу; чим су први људи згрешили, почели су да се међусобно оптужују; то ће људска природа увек чинити када њома не управља Христова благодат.

Када негују тај оптуживачки дух, људи се не задовољавају само тиме што указују на оно што код свога брата сматрају грешком. Ако блажим средствима не успеју да га приволе да учини оно што би према њиховом мишљењу требало чинити, они прибегавају принуди. Колико год је то у њиховој власти, они ће приморавати друге да се сложе с њиховим схватањима о томе шта је право. То је оно што су чинили Јевреји у Христове дане, и што је Црква увек чинила када год би изгубила Христову благодат. Схватајући да је изгубила силу љубави, она је посезала за моћном руком државе, да силом наметне своје догме и оствари своје одлуке. Овде лежи тајна свих верских закона који су икада били донети, и тајна свих гоњења од Авељевих дана до нашег времена.

Христос не приморава, него позива људе к себи. Једина принуда којом се Он служи је принуда љубављу. Чим Црква почне

да тежи за подршком световне власти, тада је очигледно да је изгубила Христову силу – принуду божанске љубави.

Али, проблем је у верницима Цркве као појединцима, и баш ту мора почети лечење. Исус налаже тужитељу да најпре извади брвно из сопственог ока, да се ослободи духа критике, да призна и остави свој грех, па тек онда да покуша да поправи друге. »Јер нема дрвета добра да рађа зао род, нити дрвета зла да рађа добар род.« (Лука 6, 43) Оптуживачки дух који гајимо је зао плод, и показује да је и дрво зло. Узалуд се огрђемо сопственом праведношћу. Нама је потребна промена срца. Морамо стећи ово искуство пре него што постанемо способни да исправљамо друге; »јер уста говоре од сувишка срца«. (Матеј 12, 34)

Када у животу једне душе наступи криза, и када покушате да јој помогнете саветом или опоменом, ваше речи имаће само онолики утицај на добро колики сте стекли својим примером и духом. Ви морате бити добри да бисте могли чинити добро. Не можете ширити утицај који ће мењати друге, док Христова благодат не учини ваше срце понизним, племенитим и нежним. Када се ова промена буде догодила у вама, биће вам исто тако природно да живите на благослов другима, као што је природно да на ружином грму цветају мирисни цветови или да винова лоза рађа своје пурпурне гроздове. 128

Ако је Христос, »над славе«, у вама, нећете имати склоности да вребате друге да бисте обелоданили њихове грешке. Уместо жеље за оптуживањем и осуђивањем, ваш ће циљ бити да помажете, благосиљате и спасавате. У поступању према онима који греше, ви ћете слушати налог: Пази на себе »да и ти не будеш искушан«! (Галатима 6, 1) Сетићете се колико сте пута и ви залутали и колико је било тешко наћи прави пут када сте га једном напустили. Нећете гурати свог брата у још већу таму, него ћете му, срцем пуним сажаљења, говорити о опасности која му прети.

Ко свој поглед често управља према крсту на Голготи, свестан да су и његови греси тамо одвели Спаситеља, никада неће покушати да процењује величину своје кривице, упоређујући је са степеном кривице других. Он неће седати на судијску столицу да

оптужује друге. У онима који ходе у сенци голготског крста, не може да постоји дух критике или самоузвишења.

129 Тек када осетимо да смо у стању да жртвујемо и своје лично достојанство, па чак и сам живот да бисмо спасли залуталог брата, ми смо избацили брвно из сопственог ока, и тако се припремили да помогнемо своме брату. Тада можемо да му се приближимо и дирнемо његово срце. Нико никада још није био враћен с погрешног пута осудом и прекором, али су многи на тај начин били одгурнути од Христа и наведени да затворе своје срце за сваки доказ. Нежан дух, обзирно, привлачно понашање могу спасти залуталог и покрити мноштво греха. Откривање Христа у нашем карактеру имаће моћ да преобрази све оне с којима долазимо у додир. Нека се Христос свакога дана види у нама, а Он ће преко нас откривати стваралачку силу своје речи – благ, убедљив и снажан утицај који ће преобразити душе у лепоту Господа, нашега Бога.

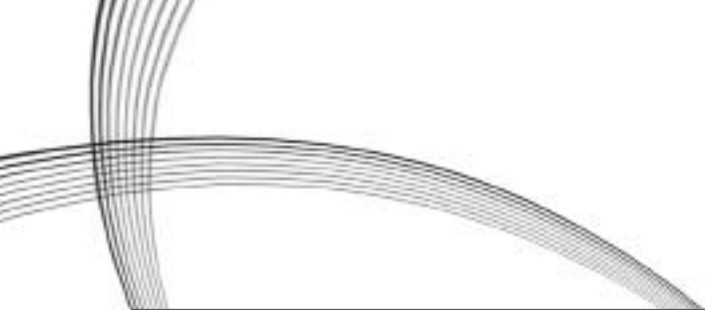

»Не дајте светиње псима.«

(Матеј 7, 6)

Христос овде говори о оној групи људи који не желе да се ослободе робовања греху. Уживањем у ономе што је покварено и зло, њихова природа толико се срозала да су прионули уз зло и не желе да се одвоје од њега. Христове слуге не треба да дозволе да их ометају они који од Јеванђеља чине предмет препирки и подсмеха. 129

Међутим, Спаситељ никада није заобишао ниједну душу, без обзира колико је огрезла у греху, ако је била вољна да прими драгоцене небеске истине. За царинике и блуднице Његове речи представљале су почетак новог живота. Марија Магдалена, из које је Он истерао седам ђавола, била је последња на Његовом гробу и прва коју је поздравио у јутро свог васкрсења. Савле из Тарса, један од најогорченијих противника Јеванђеља, постао је Павле, одани Христов слуга. Можда се под маском мржње и презира, чак и злочина и изопачености, скрива душа, коју ће Христова благодат избавити да блиста као драгуљ у Искупитељевој круни. 130

»Иштите, и даће вам се; тражите, и наћи ћете; куцајте, и отвориће вам се.«

(Матеј 7, 7)

130 **Г**оспод нам ово обећање три пута понавља да не би дао никакав разлог за неверовање, погрешно схватање и погрешно тумачење својих речи. Он жели да они који траже Бога, верују у Њега, јер може да учини све. Зато и додаје: »Јер сваки који иште, прима; и који тражи, налази; и који куца, отвориће му се.« (Матеј 7,8)

Господ не наводи никакве услове осим да будемо гладни Његове милости, да желимо Његов савет и чезнемо за Његовом љубављу. »Иштите!« Ово исцање показује да смо свесни своје потребе; и ако будемо искали у вери, примићемо. Господ је дао своју реч, а она не може да изневери. Када Му се приближимо у правој скрушености, не треба да мислимо да смо дрски ако тражимо оно што је Господ обећао. Када тражимо благослове који су нам потребни за усавршавање карактера по узору на Христа, Господ нас уверава да је наша молба у складу с обећањем и да ће бити испуњена. То што осећамо и знамо да смо грешни, довољан је разлог да тражимо Његову милост и саучешће. Услов да можемо доћи Богу, није да будемо свети, већ да желимо да нас очисти од свакога греха и опере од сваког безакоња. Наша велика потреба, наше стање потпуне беспомоћности, које Њега и Његову спасоносну силу чини неопходном, и сада и увек даје нам право да се молимо.

131 »Тражите!« Немојмо желети само Његов благослов, него и Њега самога. »Сложи се с Њим и помири се!« (О Јову 22, 21) Тражимо и наћи ћемо! Бог нас тражи, и сама жеља коју осећамо да дођемо к

Њему, настаје под утицајем привлачне силе Његовог Духа. Покоримо се тој привлачној сили. Христос се заузима за искушане, залутале и маловерне. Он жели да их подигне у заједницу са собом. »Ако Га устражиш, наћи ћеш Га.« (1. Дневника 28, 9)

»Куцајте!« Ми долазимо Богу по нарочитом позиву и Он нас чека да нам пожели добродошлицу у својој пријемној дворани. Прве ученике, који су пошли за Исусом, није могао да задовољи кратак успутни разговор с Њим, па су Му се зато обратили речима: »Рави ... где стојиш? ... И отидоше, и видеше где стајаше; и осташе у Њега онај дан.« (Јован 1, 38. 39) Тако и ми можемо бити примљени у најужи круг заједнице с Богом. »Који живи у заклону Вишњега, у сену Свемогућега почива.« (Псалам 91, 1) Нека они који чезну за Божјим благословом, закуцају и затим сачекају пред вратима милости, говорећи с чврстим уверењем: Ти си, Господе, рекао: »Сваки који иште, прима; и који тражи, налази; и који куца, отвориће му се!« (Матеј 7,8)

Исус је погледао на оне који су се сабрали да слушају Његове речи, и из свег срца зажеleo да то велико мноштво увиди Божју милост и доброту. Да би им сликовито објаснио њихову потребу, 132 као и Божју спремност да је задовољи, указао им је на гладно дете које од својих земаљских родитеља тражи хлеб. »Или који је међу вама човек«, рекао им је Он, »у кога ако заиште син његов хлеба, камен да му да?« Позивајући се на нежну, природну родитељску љубав према детету, Он наставља: »Кад, дакле, ви, зли будући, умете даре добре давати деци својој, колико ће више Отац ваш небески дати добра онима који га моле?« (Матеј 7,9.11 Ниједан човек, очинскога срца, не би могао одбити свога сина који је гладан и који тражи хлеб.

Зар би могао и да помисли да би неки отац могао да збија шалу са својим дететом и мучи га, дајући му празну наду, да би га на крају разочарао? Зар би могао да му обећа здраву, добру храну, а онда да му пружи камен? Како онда неко може да се усуди да покаже непоштовање према Богу, претпостављајући да Он неће штети да одговори на позиве своје деце?

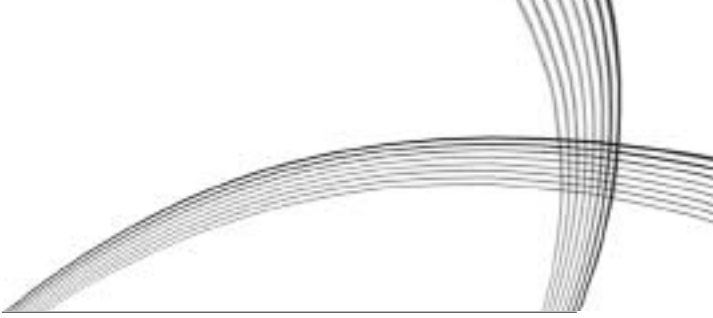
Када дакле, ви, зла људска бића, умете добре даре давати деци својој, колико ће више Отац небески дати Духа Светога они-

ма који ишту у Њега«? (Лука 11, 13) Свети Дух, Христов представник, највећи је од свих дарова. Сви »добри дарови« постоје у овоме. Створитељ нам не може дати ништа веће, ништа боље. Када се усрдно молимо Господу да нам се смилује у нашој тескоби и да нас води својим Светим Духом, Он никада неће одбити ту нашу молбу. Може се догодити да родитељ и заборави своје гладно дете, али наш Бог никада неће одбити вапај који Му чежњиво срце упућује у невољи. С каквом је изванредном нежношћу Он описао своју љубав! То је, у ствари, порука Очевог срца онима који у мрачним данима мисле да је Бог равнодушан према њима: »Али Сион рече: Остави ме Господ, и заборави ме Господ. Може ли жена заборавити пород свој да се не смилује на чедо утробе своје? А да би га и заборавила, Ја нећу заборавити тебе. Гле, на длановима сам те изрезао.« (Исаија 49, 14–16)

Свако обећање у Божјој речи може бити предмет наших молитава, јер је свака Господња реч сигуран залог. За сваки духовни благослов који нам је потребан, наша је предност да га тражимо преко Исуса. У дечјој једноставности можемо изнети Господу тачно оно што нам треба. Можемо Му изнети своје земаљске потребе, молећи Га за хлеб и одело, као што тражимо Хлеб живота и одећу Христове праведности. Наш небески Отац зна да нам је све то потребно, и Он нас позива да то тражимо од Њега. У Христово име прима се све. Бог ће прославити то име и задовољити наше потребе обиљем своје дарезљивости.

Али не заборавимо да долазећи Богу као Оцу, признајемо да смо Његова деца. Ми се не уздамо само у Његову доброту него се у свему покоравимо Његовој вољи, знајући да се Његова љубав не мења. Ми пристајемо да радимо Његов посао. Онима којима је заповедио да траже најпре царство Божје и његову праведност, Исус је дао и обећање: »Иштите и примићете!« (Јован 16,24)

Дарови Онога који има сву власт на Небу и на Земљи, стоје намењени Божјој деци. Дарове, тако драгоцене добијамо захваљујући скупоценој жртви Искупитељеве крви; дарове који ће задовољити најдубљу чежњу срца, дарове трајне као вечност, могу примити и уживати сви они који као мала деца, изађу пред Бога. Прихватимо Божја обећања као да су нама упућена, изнесимо их пред Исуса као речи које је Он изговорио, и примићемо пуну меру радости!

»Све, дакле, што хоћете да чине
вама људи, чините и ви њима.«

(Матеј 7, 12)

После уверавања у Божју љубав према нама, Исус налаже да 134
љубимо један другога, објављујући једно лако схватљиво
начело које обухвата све односе у људској заједници.

Јевреји су мислили само о ономе што је требало да приме;
основна брига им је била да осигурају онај део власти, пошто-
вања и службе који им је по њиховом мишљењу припадао. Ме-
ђутим, Христос нас учи да не бринемо о томе колико треба да
примимо, него колико можемо да дамо. Мерило наше дужно-
сти према другима је управо оно што сматрамо да је њихова ду-
жност према нама.

У опхођењу према другима, пренесимо се увек у њихов поло-
жај. Настојмо да схватимо њихова осећања, њихове тешкоће, њи-
хова разочарања, њихове радости и њихове туге. Поистоветимо
се с њима и поступајмо с њима онако како бисмо сами желели да
они поступају према нама када бисмо били на њиховом месту. То
је прави закон части. То је другим речима изражен закон: »Љуби 135
ближњег својег као самога себе.« (Матеј 22, 39) То је суштина
учења пророка. То је начело Неба и оно ће бити изграђено у сви-
ма који су се припремили за свету небеску заједницу.

Златно правило је основ праве услужности, које је најверније
приказано у Исусовом животу и карактеру. Каквом је благошћу

и лепотом зрачио свакодневни живот нашег Спаситеља! Какву је пријатност ширила Његова присутност! Исти дух ће се показати и у Његовој деци. Они у којима Исус пребива, биће окружени божанском атмосфером. Њихове беле хаљине чистоте одишу мирисом из Господњег врта. Њихова лица одсјајују Његовом светлошћу, обасјавајући стазу несигурној и уморној ноzi.

Ниједан човек, који има праву представу о томе шта чини савршени карактер, неће пропустити да испољи Христово саучешће и нежност. Благодат својим утицајем омекшава срце, оплемењује и чисти осећања, дарујући нам небеску истанчаност и осећање пристојности.

Међутим, ово златно правило има и дубље значење. Сваки који је постављен за пристава многоразличне милости Божје, позван је да душама у незнању и тами објави оно што би, да је на њиховом месту, желео да оне објаве њему. Апостол Павле је рекао: »Дужан сам и Грцима и дивљацима (варварима), и мудрима и неразумнима.« (Римљанима 1, 14) Од свега што смо сазнали о Божјој љубави, од свих богатих дарова Његове благодати које смо примили, од свега чиме смо даровани, више од најнеукије и најпониженије душе на Земљи, дужни смо да део дамо тој души.

136 То се односи и на дарове и благослове овог живота: све што поседујемо више од својих ближњих, обавезује нас да у тој мери поделимо свима који су мање благословени. Ако имамо богатство или удобности у животу, онда имамо и најсвечанију обавезу да се бринемо о напаћеним болесницима, удовицама и сирочади, исто онако као што бисмо желели да се они брину о нама када бисмо се ми нашли у њиховом положају.

Златно правило у том смислу проглашава, ону исту истину која је проглашена на другом месту у проповеди на Гори: »Каквом мером мерите, онаквом ће вам се и мерити.« Оно што чинимо другима, па било то добро или зло, сигурно ће нам се вратити, било као благослов или као проклетство. Што год дајемо, поново ћемо примити. Земаљски благослови, које пружамо другима, могу бити, а често и јесу, враћени на исти начин. Оно што дајемо, често нам се, онда када нам је најпотребније, четвороструко враћа у краљевској монети. Али, осим тога, сви дарови

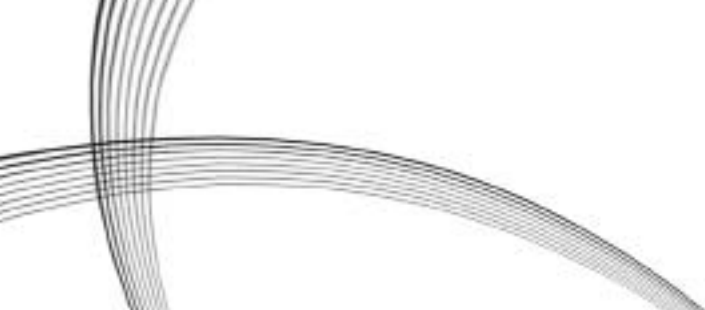
joш једном се враћају, већ у овом животу, обилнијим изливањем Божје љубави, која је збир све небеске славе и свих небеских блага. Међутим, и учињено зло такође се враћа. Сваки који се усуди да осуђује и обесхрабрује, мораће и сам, у свом животу, да прође кроз ону исту област којом су други морали да прођу због њега; доживеће исте патње које су и они доживљавали зато што није имао саучешћа ни самилости.

Божја љубав према нама ово је одредила. Бог жели да нас наведе да се постидимо тврдоће свога срца, и да га отворимо Исусу да у њему настава. Тако ће се зло претворити у добро, а оно што је изгледало као проклетство, постаће благослов.

Мерило златног правила је мерило хришћанства; све што је мање од тога је превара. Религија, која наводи људе да мало цене људска бића, која је Христос толико ценио да је свој живот дао за њих; религија, која нас наводи да будемо немарни према људским потребама, патњама или правима, лажна је религија. Ако омаловажавамо права сиромашних, напаћених и грешних, показујемо да смо издали Христа. Хришћанство у свету има тако мало силе зато што људи само носе Христово име, док се животом одричу Његовог карактера. Због тога се и хули на Господње име. 137

О апостолској Цркви, када ју је у оним светлим данима објављавала слава васкрслог Христа, написано је да нико »не говораше за имање своје да је његово«. »Јер ниједан међу њима не беше сиромашан.« »А апостоли с великом силом сведочаху за васкрсење Господа Исуса Христа; и благодат велика беше на свима њима.« »И сваки дан бејаху једнако једнодушно у цркви, и ломљаху хлеб по кућама, и примаху храну с радости и у простоти срца, хвалећи Бога и имајући милост у свију људи. А Господ сваки дан умножаваше друштво оних који се спасаваху.« (Дела 4, 32. 34. 33; 2, 46. 47)

Претражите и небо и Земљу, и нећете наћи да се иједна истина открила тако силно као она која је објављена делима милосрђа према онима којима је потребно наше саучешће и наша помоћ. То је истина каква је у Исусу. Када они који носе Христово име буду спровели у дело начела златног правила, иста сила која је пратила дело Јеванђеља у време апостола, откриће се и сада.

»Као што су уска врата и тесан пут
што воде у живот.«

(*Матеј 7, 14*)

138 **С**тановништво Палестине у Христово време живело је у утврђеним градовима који су већином били подигнути на брежуљцима и горама. Вратима, која су се затварала при заласку Сунца, прилазило се стрмим, каменитим путевима, и путник који би се у смирај дана враћао кући, често је морао да убрза корак и да се журно успне уз велику узбрдицу да би стигао до врата пре него што падне ноћ. Ко би закаснио, остајао би изван зидова.

Уска, стрма стаза, која води дому и одмору, послужила је Исусу као упечатљива слика хришћанског пута. Стаза коју сам вам показао је узана, рекао је Он; кроз врата је тешко проћи; јер златно правило искључује сваки понос и саможивост. Постоји, истина, и шири пут; али његов крај је пропаст. Ако желите да се пењете стазом духовног живота, мораћете се стално успињати; то је пут који води навише. Мораћете ићи с мањином, јер ће већина изабрати пут који води наниже.

Стазом смрти може ићи сваки припадник људског рода са свом својом световношћу, свом својом себичношћу, свом својом охолошћу, непоштењем и моралном поквареношћу. На њој има места за сва људска мишљења и учења, простора да се свако поводи за својим склоностима и чини све што му налаже њего-

во самољубље. Да би ишао путем који води у пропаст, човек не мора да тражи пут; јер су врата широка а и пут је широк, па нога сама скреће на стазу која се завршава смрћу.

Међутим, стаза која води у живот је уска и улаз је тесан. Ако сте принуђени уз неки укореењени грех, установићете да је пут сувише узан за вас и нећете проћи. Ако желите да кренете Господњим путем, морате одбацити своје путеве, своју вољу и своје зле навике и обичаје. Онај који хоће да служи Христу, не може се управљати према схватањима овог света нити удовољавати световним мерилима. Стаза према Небу је преуска за угледне и богате да се њоме парадно возе, преуска за игре саможивих амбиција и сувише стрма и неравна да се њоме успињу они који воле удобност. Христов је део био напоран рад, стрпљење, пожртвованост, понижење, сиромаштво, противљење грешника, а то мора бити и наш део ако икада желимо да ступимо у Божји рај. 139

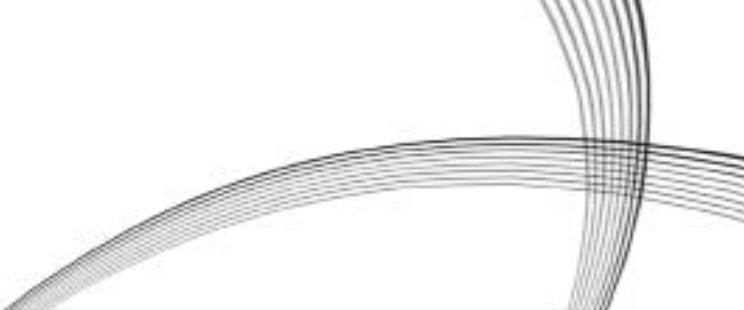
Ипак, из овога не смемо закључити да је стаза која води на горе мучна, а она која води надоле лака. Дуж целог пута који води у смрт налази се бол и патња, има туге и разочарења, стоје опомене да се не иде даље. Божја љубав отежава непослушнима и тврдовратима да униште себе. Истина је да се све чини да се сотонина стаза прикаже привлачном, али то је све обмана; на путу зла има горког кајања и разорних брига. Ми можемо мислити да је повођење за охолошћу и световним амбицијама пријатно, али крај им је бол и јад. Себични планови могу давати ласкава обећања и будити наду у уживање, али установићемо да нам је срећа затрована а живот загорчан надама којима смо ми у средишту. Врата пута усмереног надоле могу бити окићена цвећем, али пут је трновит. Светлост наде, која сија на његовом почетку, губи се у тами очајања, и душа која иде тим путем спушта се у сенку бескрајне ноћи.

»Пут је незаконички хрпав«, али су путеви мудрости, »мили путови и све стазе њезине мирне«. (Приче Солумунове 13, 15; 3, 17) Свако дело послушности Христу, свако дело самоодрицања Њега ради, свака невоља храбро поднесена, свака победа над искушењем, све су то кораци на путу према слави и коначној победи. Ако изаберемо Христа за свог Водича, Он ће нас сигурно 140

водити. Ни највећи грешник не мора да залута. Ниједна душа која дршћући тражи, не мора да промаши пут обасјан чистим и светим виделом. Иако је стаза тако уска, тако света да се на њој не може трпети грех, ипак је приступ на њу омогућен свима, да ниједан који сумња и стрепи, не треба да каже: »Бог не мари за мене.«

Пут може бити храпав и успон стрм; провалије могу постојати и с десне и с леве стране; можда ћемо на свом путу морати да подносимо тешке напоре; када се уморимо и чезнемо за одмором, можда ћемо морати с напором наставити даље; када изгубимо снагу, можда ћемо морати да се боримо; када смо обесхрабрани, мораћемо да се и даље надамо; али с Христом, као својим Водичем, ипак ћемо коначно стићи у жељену луку. Христос је пре нас лично прошао тим мучним путем и лично поравнао стазу нашим ногама.

Дуж целог стрмог пута, који води у вечни живот, налазе се извори радости за освежавање уморних. Они који иду путевима мудрости, чак су и у невољи неизмерно радосни; јер Онај кога њихова душа љуби, иако невидљив, иде поред њих. При сваком кораку навише они све јасније осећају додир Његове руке; при сваком кораку, блиставији зраци славе Невидљивога падају на њихов пут; и њихове песме хвале, достижући све узвишеније тонове, уздижу се да би се сјединиле с песмама анђела пред престолом. »А пут је праведнички као светло виделом, које све већма светли, док не буде прави дан.« (Приче Соломунове 4, 18)

»Навалите да уђете на тесна врата.«

(Лука 13, 24)

Окасни путник, у журби да пре заласка Сунца стигне до 141
градских врата, није смео да скреће с пута због било каквих
успутних привlačности. Све његове мисли биле су усмерене јед-
ном једином циљу – проћи кроз врата. Иста усредсређеност пре-
ма циљу, каже Исус, очекује се и у хришћанском животу. Открио
сам вам славу карактера, која је права слава Мога царства. Он
нам не обећава земаљске поседе, па ипак је вредан ваших нај-
усрднијих чежњи и напора. Нисам вас позвао да се борите за
врховну власт у некој великој светској империји, али немојте из
тога закључити да неће бити битака у којима ћете се борити и
победа које ћете морати извојевати. Налажем вам да се трудите,
да се борите, да бисте ушли у Моје духовно царство.

Хришћански живот је битка и маршовање. Међутим, победа
коју треба извојевати не постиже се људском снагом. Поприште
сукоба је област срца. Битка коју морамо водити, највећа битка
коју је човек икада водио, то је покоравање себе Божјој вољи,
потчињавање срца врховној власти љубави. Стара природа, ро-
ђена од крви и воље телесне, не може наследити Божје царство.
Наслеђене склоности и стечене навике морају бити одбачене.

Онај који се одлучи да уђе у Духовно царство, установиће да 142
су све силе и страсти његове непрепорођене природе, потпомог-

нуте силама царства таме, окренуте против њега. Себичност и охолост устаће против свега што би их приказивало као грешне. Ми не можемо сами по себи победити зле жеље и навике које се боре за превласт. Ми нисмо у стању да савладамо моћног непријатеља који нас држи у ропству. Једино нам Бог може осигурати победу. Он жели да управљамо собом, својом вољом и својим путевима. Али, Он не може да делује у нама без нашег пристанка и сарадње. Божански Дух делује преко способности и моћи датих човеку. Ми својим снагама треба да сарађујемо са Богом.

Победу није могуће постићи без усрдне молитве, и сталне понизности. Нашу вољу нико не сме присиљавати да сарађује с божанским оруђима, јер она мора да се добровољно потчини. Када би нам се утицај Божјег Духа могао наметнути у стоструко већој мери, то нас не би начинило хришћанима, достојним поданицима Неба. Сотонино упориште не би било разорено. Воља мора да пређе на страну Божје воље. Сами по себи, нисмо способни да своје намере, жеље и склоности покоримо Божјој вољи; али ако „желимо да желимо«, Бог ће то дело обавити уместо нас, рушећи »помисли и сваку висину која се подиже на познање Божје«, заробљавајући »сваки разум на покорност Христу«. (2. Коринћанима 10, 4. 5) Тада ћете градити »спасење своје са страхом и дрхтањем. Јер је Бог што чини у вама да хоћете и учините као што му је угодно«. (Филипљанима 2, 12. 13)

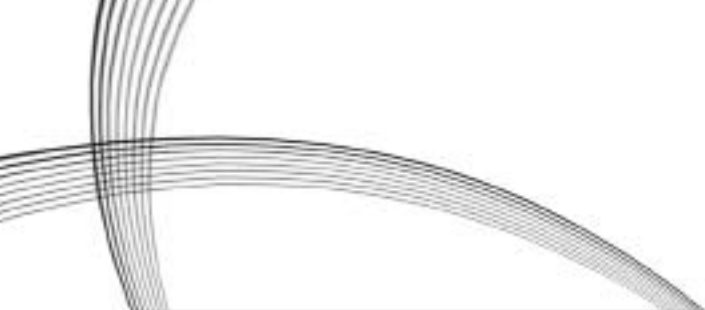
Многи буду привучени Христовом лепотом и небеском славом, али устукну када дознају за услове под којима то може постати њихово. Многи на широком путу нису потпуно задовољни стазом којом иду. Они чезну да се ослободе робовања греху и настоје да се сопственом снагом супротставе својим грешним навикама. Они гледају према уском путу и тесним вратима; али, себична задовољства, љубав према свету, охолост и непосвећена амбиција подижу препреку између њих и Спаситеља. Одрећи се своје воље, предмета љубави које су сами изабрали или за којима теже, изискује жртву пред којом оклевају, застају и враћају се натраг. »Многи ће тражити да уђу и неће моћи.« (Лука 13, 24) Они желе добро, они чине и изванредан напор да га стекну; али,

они га нису изабрали; они немају чврсту намеру да га по сваку цену стекну.

Ако желимо да победимо, наша је једина нада да сјединимо своју вољу с Божјом вољом и, из часа у час и из дана у дан, радимо у сарадњи с Њим. Не можемо остати какви јесмо, а ипак ући у Божје царство. Ако икада постигнемо светост, то ће бити ако се одрекнемо себе и прихватимо Христов ум. Охолост и самоувереност морају бити разапети. Да ли смо вољни да платимо цену која се тражи од нас? Да ли смо спремни да своју вољу потпуно усагласимо с Божјом вољом? Све док то не будемо хтели, преображавајућа Божја милост неће се показати у нама.

Борба у коју морамо да се упустимо је »добра борба вере«. »За што се и трудим«, рекао је апостол Павле, »и борим по Његовој моћи која у мени силно чини«. (Колошанима 1, 29) 144

Јаков се, у пресудном тренутку свог живота, повукао на молитву. Био је испуњен само једном мишљу – да измоли преображај карактера. Док је износио своје потребе Богу, неки непријатељ, како је он претпоставио, ставио је руку на њега и он се сву ноћ рвао за свој живот. Али чежња његове душе није се изменила ни усред животне опасности. Када му је снага већ била на измаку, Анђео је употребио своју божанску моћ, и Јаков је, по том додиру, препознао Онога са киме се борио. Рањен и беспомоћан, пао је на Спаситељеве груди, молећи благослов. Није желео да буде одбијен, нити је престајао да моли, и Христос је услишио молбу ове беспомоћне, покајничке душе, онако као што је и обећао: »Нека се ухвати за силу моју да учини мир са Мног; учиниће мир са Мног. « (Исаија 27, 5) Јаков је одлучно тражио: »Нећу Те пустити докле ме не благословиш!« (1. Мојсијева 32, 26) Онај с којим се патријарх рвао, надахнуо га је духом истрајности. Он му је дао и победу, и променио му име Јаков у Израил, рекавши: »Јер си се јуначки борио и с Богом и с људима, и одолео си.« (1. Мојсијева 32, 28) Оно што је Јаков узалуд настојао да постигне сопственом снагом, стекао је својом преданошћу и чврстом вером. »Вера је наша ова победа која победи свет.« (1. Јованова 5, 4)

» Чувајте се од лажних пророка.«

(Матеј 7, 15)

145 **П**ојавиће се и учитељи лажи који ће настојати да нас одведу с уског пута и од тесних врата. Чувајмо их се: иако се облаче у одела овчија, изнутра су грабљиви вуци. Исус даје знак по коме се лажни учитељи разликују од правих. »По родовима њиховим познаћете их«, каже Он. »Еда ли се бере с трња грозђе, или с чичка смокве?« (Матеј 7,16)

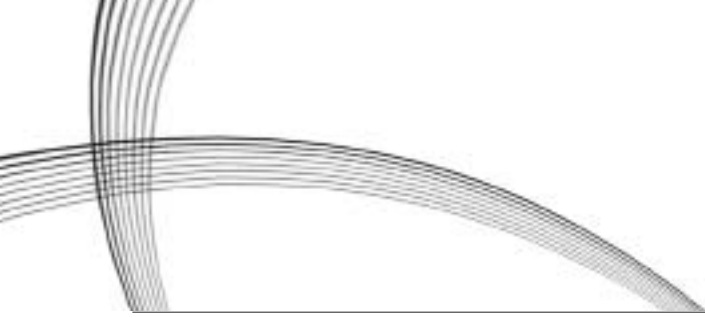
Нама није наложено да просуђујемо о њима према њиховим слаткоречивим говорима и звучним изјавама. О њима треба просуђивати по Божјој речи. »Закон и сведочанство тражите. Ако ли ко не говори тако, њему нема зоре.« »Немој, сине, слушати науке која одводи од речи разумних.« (Исаија 8, 20; Приче Соломунове 19, 27) Какву вест доносе ови учитељи? Да ли вас она позива да поштујете Бога и да Га се бојите? Да ли вас подстиче да показујете своју љубав према Њему верношћу Његовим заповестима? Ако они не увиђају важност Моралног закона; ако се олако односе према божанским прописима; ако преступају једну од Његових најмањих заповести и уче тако људе, постаће безвредни у очима Неба. Ми можемо бити сигурни да немају никакво право на своје звање. Они настављају исто дело које је отпочео кнез таме, Божји непријатељ.

Сви који се хвале Христовим именом и носе Његов знак, не припадају Њему. Многи који су учили у Моје име, каже Исус, биће на крају пронађени лакима. »Многи ће рећи Мени у онај дан: Господе! Господе! Нисмо ли у име Твоје пророковали, и Твојим именом ђаволе изгонили, и Твојим именом чудеса многа творили? И тада ћу им Ја казати: никад вас нисам знао; идите од мене који чините безакоње.« (Матеј 7, 22.23) 146

Постоје особе које верују да су у у праву и када нису. Док Христа проглашавају за свога Господа и у Његово име, према сопственој изјави, чине велика дела, у ствари су слуге неправде. »У устима су им речи љупке, а срце њихово иде за својим лакомством.« Онај који објављује Божју реч за њих је »као љупка пемма, као човек лепа гласа и који добро свира; слушају речи твоје, али их не извршују«. (Језекиљ 33, 31. 32)

Само тврђење да смо Христови ученици нема никакве вредности. Вера у Христа, која спасава душу, није оно што многи тврде да јесте. »Верујте, верујте«, кажу они, »и није потребно да држите Закон!« Међутим, веровање које нас не води послушношћу је уображење. Апостол Јован каже: »Који говори: познајем Га, а заповести Његових не држи, лажа је, и у њему истине нема.« (1. Јованова 2, 4) Нека нико не мисли да посебне више силе или чудесне појаве треба да буду доказ веродостојности његовог рада или идеја које заступа. Када неко с потцењивањем говори о Божјој речи, а своје утиске, осећања и искуства ставља изнад божанског мерила, тада можемо бити сигурни да у њему нема светлости.

Послушност је доказ да смо Христови ученици. Држање заповести показује искреност љубави коју исповедамо. Ако учење које прихватимо уништава грех у срцу, чисти душу од прљавштине и рађа родове светости, тада можемо знати да је то Божја истина. Када се подашност, љубазност, нежност и саучешће откривају у нашем животу; када се наше срце испуњава радошћу јер чинимо добро; када уздигемо Христа, а не себе, тада можемо знати да је наша вера права. »И по том разумемо да Га познасмо, ако заповести Његове држимо.« (1. Јованова 2, 3) 147

»И не паде, јер беше утврђена на камену.«

(*Матеј 7, 25*)

147 **Љ**уди су били дубоко дирнути Христовим речима. Привукла их је божанска лепота начела истине; Христове озбиљне опомене слушали су као глас Бога који испитује срца. Његове речи погађале су у сам корен њихових ранијих идеја и мишљења; покорити се Његовом учењу значило би потпуно изменити свој начин мишљења и деловања. То би их довело у сукоб с њиховим верским учитељима, јер би изазвало рушење целог здања које су генерације рабина подизале. Зато је, иако су Христове речи нашле места у срцима људи, само мало између њих било спремно да их прихвати да им буду водич у животу.

148 Исус је завршио своје проповедање на Гори сликом којом је веома упечатљиво указао на важност спровођења у дело Његових речи. У мноштву које се тискало око Спаситеља, било је многих који су цео свој живот провели у близини Галилејског језера. Док су седели на обронку Горе слушајући Христове речи, могли су да виде долине и теснаце кроз које су планински потоци проналазили себи пут до мора. Лети су ови потоци често сасвим нестајали, остављајући само суво и прашњаво корито. Али, када се зимске олује разбесне над бреговима, реке се претварају у дивље, поамне бујице, које понекад преплављују долине, и у свом незадрживом току односе све пред собом. Вода тада често

односи колибе које су сељаци подигли у зеленој равници, на изглед изван домаћаја опасности. Међутим, високо на брежуљцима стајале су куће подигнуте на стени. У неким деловима земље куће су биле саграђене од камена, па су многе од њих годинама успешно одолевале бурама. Те куће биле су подигнуте напорним радом, који су пратиле многе тешкоће. Прилаз тим кућама није био лак, и њихов је положај изгледао мање привлачан од оних у зеленој равници. Међутим, биле су утврђене на камену, па су ветрови, воде и олује узалуд наваљивали на њих.

Онај који буде прихватио ове Моје речи и који на том темељу буде изграђивао свој живот и карактер, сличан је, рекао им је Исус, градитељима ових кућа на стени. Много столећа раније пророк Исаија је писао: »Реч Бога нашега остаје довека« (Исаија 40, 8); а Петар је много времена после проповеди на Гори, наводећи ове речи пророка Исаије, додао: »Реч Господња остаје довека. А ово је реч што је објављена међу вама.« (1. Петрова 1, 25) Божја реч је једина непролазност коју наш свет познаје. Она је сигуран темељ. »Небо и Земља проћи ће«, рекао је Исус, »али речи Моје неће проћи.« (Матеј 24, 35)

Велика начела Закона, велика начела Божје природе, приказана су речима које је Христос изговорио на Гори. Свако ко зида на њима, зида на Христу, Стени векова. Примајући реч, ми примамо Христа. Само они који тако примају Његове речи, зидају на Њему. »Јер темеља другога нико не може поставити осим онога који је постављен, који је Исус Христос.« (1. Коринћанима 3, 11) »Јер нема другога Имена под небом данога људима којим бисмо се ми могли спасти.« (Дела апостолска 4, 12) Христос, Реч, Откривење Бога – израз Његовог карактера, Његовог закона, Његове љубави и Његовог живота – једини је темељ на коме се може изградити постојан карактер.

Ми зидамо на Христу слушајући Његову реч. Није праведан онај који се само радује правди, него онај који је чини. Светост није занос; она је последица потпуног предања Богу; она је испуњавање воље нашег небеског Оца. Кад су деца Израилева логорovala на границама Обећане земље, није им било довољно да нешто знају о Ханаану или да певају песме о њему. То им не би омогућило да запоседну винограде и маслињаке у тој доброј зе-

мљи. Она је могла заиста постати њихово власништво тек када је освоје, када прихвате услове, када покажу живу веру у Бога, када схвате да се Божја обећања односе на њих и када послушају Његове наредбе.

Религија се састоји од испуњавања Христових речи; не само ради тога да стекнемо Божју наклоност, него зато што смо, иако незаслужено, примили дар Његове љубави. Христос не спасење човека на његовим тврдњама да верује, него на вери која се види у праведним делима. Од Христових следбеника се очекује да чине а не само да говоре. Карактер се изграђује управо делима. »Јер који се владају по Духу Божјему, они су синови Божји.« (Римљанима 8, 14) Синови Божји су они које Дух води, а не они чија су срца дирнута Духом, не они који се с времена на време поковавају Његовој сили.

Желите ли да постанете Христови следбеници, а не знате како да почнете? Налазите ли се у тами и не знате како да нађете светлост? Идите за светлошћу коју већ имате. Одлучите у срцу да послушате оно што знате из Божје речи. Његова сила и Његов живот налазе се у Његовој речи. Ако вером примите Реч, она ће вам дати снагу да је послушате. Ако не занемарите светлост коју имате, добићете већу светлост. Ви зидате на Божјој речи, и ваш карактер биће изграђен по узору на Христов карактер.

Христос је прави Темељ и живи Камен; Његов живот прожима све који зидају на Њему. »И ви као живо камење зидајте се у кућу духовну.« (1. Петрова 2, 5) »На коме сва грађевина састављена расте за Цркву свету у Господу.« (Ефесцима 2, 21) Камење се сједињује са темељом, јер један исти живот прожима све. Овакву грађевину никаква олуја не може срушити, јер »оно што с Богом дели живот, с Њиме ће све и надживети«.

Међутим, свака грађевина подигнута на другом темељу, а не на Божјој речи, срушиће се. Онај који, слично Јеврејима из Христовог времена, гради на темељу од људских идеја и мишљења, форми и церемонија, које су људи измислили, или на било каквим делима, која може да чини не ослањајући се на Христову милост, подиже зграду свог нарактера на покретном песку. Бесне олује искушења однеће песковиту подлогу и оставити његову кућу као рушевину на обали времена.

»Зато овако вели Господ Господ, Вечни ... од поштења направићу правило, а од правде мерило, и град ће уточиште преваре потрети, и вода ће заклон лажи потопити.« (Исаија 28, 16. 17; Бакотић)

Милост се данас залаже за грешника. »Тако био Ја жив, говори Господ Господ, није Ми мило да умре безбожник, него да се врати безбожник са свога пута и буде жив; вратите се, вратите се са злих путова својих, јер зашто да мрете?« (Језекиљ 33, 11) Глас који данас позива непокајане је глас Онога који је некада, с болом у срцу, узвикнуо гледајући вољени град: »Јерусалиме, Јерусалиме, који убијаш пророке и засипаш камењем послане к себи! Колико пута хтех да скупим чеда твоја као кокош пилиће своје под крила, и не хтесте! Ето ће вам се оставити кућа ваша пуста.« (Лука 13,34.35) Исус је у Јерусалиму гледао симбол света који је одбацио и презрео Његову милост. Он је плакао, о тврдо срце, за тобом! Јерусалим се, чак и тада, када је Исус проливао сузе на Гори, могао покајати и избећи своју судбину. Небески Дар је за тренутак застао у нади да ће Га Јерусалим, ипак, примити. Тако исто, о срце, гласом пуним љубави Христос ти и сада говори: »Ево стојим на вратима и куцам: ако ко чује глас Мој и отвори врата, ући ћу к њему и вечераћу с њим, и он са Мног.« (Откривење 3, 20) »Ево сад је време најбоље, ево сад је дан спасења.« (2. Коринћанима 6, 2)

Они који своју наду темеље на себи, зидају на песку. Међутим, још није касно да избегну пропаст која им прети. Пре него што избије олуја, треба се склонити на сигурно тло. »Зато овако вели Господ Господ: ево, Ја мећем у Сиону камен, камен изабран, камен од угла, скупочен, темељ тврд; ко верује неће се плашити.« »Погледајте у мене, и спашћете се сви крајеви земаљски; јер сам Ја Бог, и нема другога.« »Не бој се, јер сам Ја с тобом; не плаши се, јер сам Ја Бог твој; укрепићу те и помоћи ћу ти, и подупрећу те десницом правде своје.« »Нећете се постидети нити ћете се осрамотити до века.« (Исаија 28, 16; 45, 22; 41, 10; 45, 17)

П О П И С

БИБЛИЈСКИХ ТЕКСТОВА

(У Попису библијских текстова и Општем попису појмова (индексу)
важе оригиналне странице)

1. Мојсијева	2. Мојсијева	5. Мојсијева
1,31 63	16,21 101	8,3 52
2,24 63. 64	19,16-20 45	11,27-29 1
3,6 52	20,1-19 45	15,7.8 72. 73
3,12 126	20,7 66	24,10-13 72
4,2-10 33	20,13 56	33,25 30
4,5-10 29	20,14 59	Исус Навин
5,24 33	20,16 67	8,33 1
8,22 75	22,31 46	2. Самуилова
12,2 43	33,22 26	15,30 11
12,3 35. 36	34,5-7 106	1. Царевимаа
15,1 34	34,6 22	17,3.4 111
32,24.25 144	34,6.7 46	1. Дневника
32,24-30 11	34,7 22	28,9 131
32,24-31 62	3. Мојсијева	29,11.12 122
32,26 144	19,17.18 55	О Јову
32,28 144	24,20 70	15,17-19 12
39,2-6 41	4. Мојсијева	
39,9 41	12,3 14	
47,7-10 62		

22,21	131	144,12	10	40,8	148
29,12-16	23	145,5.6	44	41,10	152
38,7	48	149,4	17	41,17.18	21
Псалми		Проповедник		42,21	49
19,7	50	3,17	140	45,5	121
29,9	44	4,23	60	45,8	21
34,5	85	13,15	140	45,17	152
36,6	50	18,10	119	45,22	152
37,3	111	19,27	145	45,24.25	9
37,11	17	20,22	70	46,10	100
37,19	111	22,11	26	49,10	17. 18
37,25	111	23,7	60	49,14-16	133
39,3-7	43	24,17	70	50,6	71
40,8	109	24,29	70	53,2	25
41,1-3	23	Песма над песмама		53,3-5	12
45,2	49	2,16	64	53,3-12	2
60,21	25	4,7	64	53,7	71
51,10	114	5,16	20	54,4.5	64
56,3	106	5,10	43. 49. 64	54,10	100
62,5	19	5,16	43. 49. 98	54,17	18. 35
68,10	112	Исаија		55,1	18
69,9	31. 32	1,18	8	55,7-9	114
72,6	6	6,8	109	58,7-11	82
90,17	61	8,20	145	58,11	22
91,1	131	9,6	27	60,1	43
103,12	114	13,12	81. 89	63,9	13
103,13	74	27,5	144	64,6	54
111,7.8	51	28,16.17	151	Јеремија	
111,9	106	30,15	101	3,14	64
115,3	106	30,21	118	6,2	64
119,89	51	33,16	111	14,9	107
119,152	51	33,23	62	23,6	18
119,172	18			29,1	101

31,3	12	Матеј	5,35.36	66
33,16	106	3,2	5,37	68. 69
Плач Јеремијин		3,15	5,39	69-73
3,33	10	4,4	5,41.42	72
Језекиљ		4,17	5,43-45	73
10,8	121	4,24.25	5,44	73-75
33,11	151	4,25	5,46	74
33,31.32	146	5,1	5,48	76-78
36,26.27	8	5,2.3	6,3.4	80
Данило		5,3	6,4	81. 85
3,25	80	5,4	6,5	83-86
7,27	108	5,5	6,6	84. 88
10,8	15	5,6	6,7	86. 87
Осија		5,7	6,9	74.
10,1	54	5,8	102. 103. 106. 107	
Јоило		5,9	6,9.10	110
2,13	87	5,10	6,10	107-109
Михеј		5,11	6,11	110-113
5,7	28	5,13	6,12	113-116
6,6-8	54	5,14	6,13	120-122
7,18	116	5,14.15	6,13	116-119
Захарија		5,16	6,14.15	113
3,1-4	116. 117	5,17	6,16	87. 88
9,16	89	5,18	6,17.18	88
12,8	63	5,19	6,19	88-91
14,9	108	5,20	6,20.21	88. 89
Малахија		5,22	6,22	91-93
3,1	11. 62	5,23.24	6,23	91. 93
		5,28	6,24	93-95
		5,30	6,25	96-98
		5,30	6,26	95. 96
		5,32	6,28	96. 97
		5,34	6,30	96
			6,33	98-100

6,34	100. 101	28,1	129	1,16	21
7,1	123. 124	28,18	99	1,29	2. 8. 50
7,2	136			1,38, 39	131
7,3	125-129	Марко		2,13-17	2
7,5	126	3,8	4	3,16	119
7,6	129. 130	3,13-19	4	4,14	20
7,7	130-134	15,47	129	5,18	2
7,8	130. 131	16,1	129	5,22	125
7,9	132	16,9	129	6,27	112
7,11	132			6,28.29	87
7,12	134	Лука		6,35	18. 19
7,14	138-144	5,4-8	6. 7	6,50,51	19
7,15	145-147	6,12-17	4	6,51	112
7,16	145	6,17-19	4	8,29	15
7,22.23	145	6,35	73. 76	8,48	25
7,25	147-152	6,38	20	12,32	9
7,28	47	6,43	127	14,27	16
9,36	111	8,2	129	15,25	32
11,25	27	10,19	119	16,24	133
11,28	14. 16	11,1	103	17,4	14
11,29.30	101	11,1-4	102	17,18	40
12,34	127	11,2	103-106	17,19	36
16,24	14. 15	11,4	113-116	17,23	104
19,3	63-66	11,13	132	20,1	129
19,8	63	12,30	99		
21,32	129	13,24	141-144	Дела	
22,39	134. 135	13,34. 35	151	2,46. 47	137
24,2	120	14,12-14	112	4,12	149
24,6-8	120	14,34. 35	35-38	4,32-34	137
24,14	43. 108. 109	15,20.22	9	6,15	33
24,15	120	18,11	6	7,54-60	33
24,35	148	21,20-24	120	9,1-6	129
25,34	108	22,31, 32	119	9,15	34
26,63.64	67			9,20-22	129
27,61	129	Јован		13,9	129
		1,4	39		

16,25	35	3,18	85	1,15-18	34
22,4-21	129	4,11	78	1,18	35
26,18	109	4,17	80	2,12, 13	142. 143
Римљанима		4,18	32	3,8	91
1,14	135	6,2	151	3,13, 14	91
2,1	124. 125	9,1,2	80	4,4	35
3,31	50	9,6	112	4,19	24
5,1	27	9,8	112	4,22	34
5,9, 10	20	10,5	142	Колошанима	
8,4	78	11,2	64	1,12	8
8,9	28	12,9	30. 101	1,19	21
8,14	28. 149. 150	Галатима		1,27	128
8,17	104	2,20	15. 94	1,29	144
8,18	30	5,6	53	2,3	34
8,28	71	6,1	128	2,9	34. 78
8,29	61	6,7	83	2,10	21
8,32	111	Ефесцима		3,1	91
10,3	55	1,18	89	3,23	99
13,10	18	2,14	42. 47	4,6	68. 69
14,4	57	2,21	150	1. Солуњанима	
1. Коринћанима		3,8	34. 35	2,19.20	90
2,9	61	3,18. 19	35	2. Солуњанима	
3,11	149	3,19	76	1,11	110
3,21	110	3,20	20. 21	2,4	126
3,23	110	4,29	69	1. Тимоџију	
4,5	124	4,32	114	1,15	115
4,7	57	5,11	69	5,6	61
10,13	118	5,12	30	Титу	
13,1-3	37. 38	5,18	21	2,11	7. 35
13,4-8	16	5,24-28	64. 65	3,3-5	75
13,12	27	Филибљанима			
2. Коринћанима		1,12-14	34		
1,3-5	18				

Јеврејима	1. Јованова	15,2,3 31
1,3 49	1,7 115	17,14 108
2,10 62	1,9 116	19,16 108
2,11 103	2,1 104	21,3 108
2,18 13	2,3 147	21,4 17
4,8 1	2,4 146	21,27 24
6,6 10	2,7 48	22,3 17
10,16 50	2,11 92	
10,27 26	2,15.16 96	
11,27 32	2,17 100	
11,34 62	3,2 104	
11,35.36 33	3,4 48	
12,5 11	3,15 66	
12,10 10	4,7 28	
	4,8 77	
Јаков	4,16 18. 42	
1,13 116	77. 104. 105. 116	
2,7 107	4,19 22	
2,10 51	5,4 12. 144	
3,17 24		
5,10 33	Јуда	
5,11 84	9 57	
	24 42	
1. Петрова	Откривење	
1,11 41	3,15.16 37	
1,23 34	3,17 7	
1,25 148	3,19 11	
2,5 150	3,20 18. 151	
3,18 114	3,21 17	
4,13 31	7,14.15 31	
5,7 101	12,10 57	
2. Петрова	12,12 104	
1,4 22. 27. 75. 78	14,6 69	
3,13 17		

ИНДЕКС

А

- АВЕЉ – први мученик 33
- АВРАМ – Божја намера у избору 35,36,43
- АДАМ И ЕВА – гледали Бога лицем к лицу у Едему 27
- губитак лепог земаљског царства 17
 - после греха међусобно се оптуживали 126
 - Створитељ их је сјединио брачним заветом 63
- АКТИВНОСТ – не може надокнадити недостатак љубави и верско искуство 126
- АНЂЕО, ЗАВЕТА – Јаков се борио с Њим 11,62
- Божји 109,144
- АНЂЕЛИ – добри и зли 119
- потискују силе зла 119
 - поштовање Бога 106,107
 - приликом Другог доласка 108
 - радост због Христове победе над сотоном 104
 - служба за Бога 109
 - за нас 110,119
 - управљају се по Његовим начелима 48,109

АНОНИМНИ ПЕСНИЦИ 73,77,95,124,150

АНТИХРИСТ 126

Б

БЕЛА ОДЕЋА 9

БИБЛИЈА – види: Божја реч

БИТКА И МАРШОВАЊЕ 141

– хришћански живот 141

– највећа икада вођена битка 141

– са сотоном, неће нас напустити 119

БЛАГО 88-90

БЛАГО НА НЕБУ 89

БЛАГОСЛОВ 130,136

БЛУДНИЦЕ 129

БОГ – Адам Га је гледао 27

– жели да спасе 22

– извор живота 61,96

– изливање љубави 77

– је љубав 77

– као огањ који сажиге 62

– љубави 45

– на престолу свемира, 41

– наш Отац 74,105,107

– наш вечни Пријатељ 120

– ниједна душа није напуштена 93

– никада олако изговарати титуле и имена Бога 106

– Његово оружје 99

– осећа туге и разочарања 105

– појам незнабожачки о Богу 74

– природа Бога 77

– Свемогућ 100

– Сотонина погрешна представа 25,115

- Средиште светла и благослова 77
 - Стање у сваком људском боравишту 105
 - Створитељ 26,27
 - страхопоштовање светих анђела према Богу 106,107
 - услови које треба испунити када долазимо 84,104,105,115
 - Христос сјајност Очеве славе 14
 - Чује сваку реч 105
- БОГАТСТВО 29
- БОГОСЛУЖЕЊЕ 83
- БОЖАНСКА ПРОВИЂЕЊА 26
- БОЖЈА БЛАГОДАТ 101
- бесплатна као сунце и киша 97
 - предмет Божје благодати 35
 - ризница 25
 - услов вечног живота 76
- БОЖЈА МУДРОСТ 96
- БОЖЈА РЕЧ – једина сталност коју наш свет познаје 148
- како препознати лажне учитеље 145
 - проучавање 113
 - развија врлине Његовог Духа 97
 - Свети Дух открива 112
 - сигуран залог 133
 - стваралачка сила 129
 - Христа примамо преко ње 112
- БОЖЈЕ ЗАПОВЕСТИ 76
- БОЖЈЕ ИМЕ – коришћење 66
- се свети када представљамо Његов карактер 106,107
 - уздижу анђели 107
- БОЖЈИ НАРОД 121
- сотона, деловање 31
- БОЛ неми 12
- чаша 13
 - Човек бола 13

БОЛЕСТ брига за нас 99
БОЛЕСНИЦИ – обавеза да се за њих бринемо 136
БОРБА 143,144
БРАК 63-65
 – закон, првобитан 63,64
БРАЋА – неспоразуми међу браћом 59
 – сва су Божја деца 105
 – Христос се не стиди назвати нас 103
БРИГА 98,99,134
БРИГЕ 101
БРВНО У ОКУ 125,128
»БУДАЛО« 57

В

ВАВИЛОН – Данило и другови светле за Бога 41
ВАСАНСКА ЗЕМЉА 56
ВАСПИТАЊЕ – божанско 85
ВЕГЕТАЦИЈА 75
ВЕРА У ХРИСТА 146
 – лакрдија 58
 – права 53
ВЕРСКО ИСКУСТВО
ВЕРСКО ИСКУСТВО – без љубави 126
ВЕЧНИ ЖИВОТ 76
ВИДЕЛО, ПОУКЕ 39
ВИНОВА ЛОЗА 128
ВЛАДАРИ 121
ВОЉА, ЧОВЕКОВА – Божји план 62,142
 – грех се служи њом да би задржао људе у власти 61
 – потчињавање 94,142
ВРАБАЦ 96

ВРАТА – уска 138-140
ВРЕЛО ЖИВОТА 20
ВРТ – природа у њему 97,98

Г

ГАВРАНИ 111
ГАЛИЛЕЈА – Беседа на Гори изнесена у близини 1
– Исус ту радио 2
– Море (види: Генизаретско језеро) 38
– опис Земље 147,148
– римске трупе, 69
ГАЛИЛЕЈЦИ – описани 70
ГЕНИСАРЕТ – Види: Генизаретско језеро
ГЕНИЈАЛНОСТ – може да постане сотонин мамац 94,95
ГЕРИЗИМ – брдо 1
ГЛАС – наглашавање 68
ГОВОР – закон 67
– прост 69
ГОРДОСТ – не осећа потребу за Христом 7
ГОСПОДЊА МОЛИТВА »ОЧЕНАШ« 102-122
– наши ближњи укључени 105
– обећање 118
– указује на Оца 120
– Царство славе још је будућност 107,108
ГРАД НА ГОРИ 39
ГРЕСИ – сакривени 61
ГРЕШНИК 116
ГРЕХ – Божја присутност сажиже 62
– доноси несрећне резултате 126
– доноси срамоту и пропаст 118
– изговор 116

- једина нада за победу 61,142,143
- људске забране брана 123
- најснажнији подстицај 94
- примањљива приказивања 118
- природа греха 118
 - побуна против закона Божје владавине 51
 - одрицање Бога 51
- понор 10
- ропство греху 129
- самоузвисивање и грех 17
- тешка оцена 116
- у чему је грех 51

ГРМ РУЖЕ 128

Д

ДАВИД – бекство 11

- љупки песник у Израиљу 44
- писао псалме 43,49,111,114

ДАНИЛО 15,41

ДАР ЗАХВАЛНОСТИ – Богу 80

- песма анђела 86
- дужност признања греха 59
- награда 103

ДАРОВИ – добровољни 58,59

ДЕКАПОЛИС 4

ДЕЛА – добра 80

- не можемо заслужити или купити наследство 87
- права намера и побуда 80
- резултати прихватања Христа вером 87
- својим делима заслужити спасење 123
- спасење зависи од вере 149

ДЕСЕТ ЗАПОВЕСТИ 50

- Трећа заповест, јеврејско схватање 66

- Шеста заповест, кршена гајењем мржње 56
- Девета заповест и заклетва 67
- ДЕЦА 97
 - Божја 110
 - ко су 75,78,149,150
 - Усред сукоба народа Бог их чува 121
 - Шта значи назвати се тим именом 105
- ДОБАР ГЛАС – клевета не може да му нашкоди 33
- ДОБРО 128,136
- ДОБРОЧИНСТВО, ЛЈУБАЗНОСТ – Закон 98
 - дела 80
 - да се покажу и према грешницима 75
 - резултати 81-83
 - срца узвраћају 75
- ДОГАЂАЈИ – долазе 121
- ДОМ 16
- ДРАГО КАМЕЊЕ ИСУСОВЕ КРУНЕ 90
- ДРАГУЉИ – Христови ученици 89
 - у круни 89
- ДРВЕЋЕ 98
- ДРУГИ ДОЛАЗАК – анђели 108
 - Јеванђеље целом свету 108
 - како ће на зле деловати 26
 - Царство славе успостављено 108
- ДРУШТВО – вештачки створене разлике 42
- ДУХОВНИ СВЕТ 92
- ДУША – гладна и жедна 18
 - нема силе која може да је окаља 32

Е

- ЕВА 63,126
- ЕГИПАТ 45

- Илија 111
- Јосиф у Египту 41
- ЕДЕМ – Адам и Ева 17,27,63
 - када поново процвета за Земљи 51
- ЕНОХ 33

Ж

- ЖЕЉЕ – грешне 92
- ЖЕТВА – живота 90
- ЖИВОТ – без Бога није живот 61
 - Христов 150
- ЖРТВЕ – незнабожачке 74
- ЖУЧ – горчине 60

З

- ЗАВЕТ – анђео 11,62
 - нови 50
- ЗАВИСТ 28
- ЗАДОВОЉСТВА 99
- ЗАЈЕДНИЦА – путем молитве и проучавања Библије 113,131
- ЗАКЛЕТВА – лажна 66
 - упутства за 66-69
- ЗАКЛЕТВЕ 66-69
 - употреба Божјег имена 66
- ЗАКОН – божанска воља изражена 109
 - божанска љубав основа заповести 49,50
 - Божији анђели управљају се по њему 48,109
 - вољно кршење једне заповести 51
 - говора 67
 - доброте 98
 - духовности 45-78
 - живота, обновљен у Рају 50,51

- закон љубави 97
- земаљски, поштовати 72
- Израил није видео духовну природу 46
- када би људима било допуштено да га одбаце 51
- копија Божјег карактера 77
- може да се послуша 49
- начела 50,51
- неки се напрежу да га поштују 123
- непроменљив 48-50
- објављен у Едему 48
- објављен на Синају 45,46,48
- сотона се побунио против 109
- послушност 52
- постојао пре стварања 48
- природе 48
- рабини погрешно тумачили 73
- савршена праведност 54,55
- самољубив човек прекршитељ 79
- свет и савршен 50
- укључен у Беседу на Гори 148
- Христос може да доведе у склад са њим 50
- Христос оптужен да се супроти 47
- човек не може сам да га одржи 50,54
- шта значи држати га 55
- шта значи извршити га 48,49
- Види: Десет заповести
- ЗАКОНИ – Божје владавине 51
 - верски 127
 - Мојсијеви 70,72
 - на Синају откривење небеског 46
 - природе 97
 - послушност 48
- ЗАЛУТАЛИ 22

ЗАЛУТАЛИ 131

– шта је потребно за победу 129

ЗАЛУТАЛО ДЕТЕ 9

ЗА НЕКЕ КОЈЕ КОРИСТИ СОТОНА 94,95

ЗАНОС 149

ЗАХВАЛНОСТ 84

ЗДРАВЉЕ 99

ЗВЕЗДЕ 96,97

ЗЕМЉА – нова 17

– обиље 74,75

ЗИД РАЗДВАЈАЊА 42,47

ЗЛАТНО ПРАВИЛО 134-138

ЗЛОБА 56

ЗЛО – једина заштита 118

– људи, да будемо љубазни према њима 75

– учињено зло враћа се 136

ЗЛОЧИН 130

ЗНАК ХРИСТОВ 145

ЗНАЊЕ – недовољно 68

– о Богу ширено прогонствима 33

– о злу, стечено човековим грехом 126

И

ИЗВОР – који никада не пресушује 22

ИЗДАЈИЦЕ – Христове 137

ИЗРАИЉ – Божја намера приликом ослобођења 41

– да запоседну Ханан 149

– зраци видеда сијали су народима 41

– име Израил дато Јакову 144

– искварен египатским ропством 45

– погрешно тумачена пророчанства 2

– пропустио остварење идеала 1

– чувар светих пророчанства 42

ИЛУСТРАЦИЈЕ 81,82

- градови у Палестини 138
- дете тражи хлеб од оца 132
- Израиљ на границама Обећане земље 149
- кућа зидана на камену 150
- одсецање руке, вађење ока да се спасе тело 60
- окаснели путник жури да пре заласка уђе у град 141
- планински потоци 81,82
- припрема камена за Храм 10
- со и њена употреба 35-37
- уморни путник налази извор у пустињи 19
- чаша хладне воде 23

ИСАИЈА – изговорене пророкове речи 43

- Исус говорио преко њега 43,71
- пророк Јеванђеља 43
- пророчанство Јована Крститеља 2

ИСКРЕНОСТ 134

ИСКРЕНОСТ У НАМЕРИ 81

- ко се једино искрено моли 109

ИСКУСТВА – драгоценост 11

ИСКУШЕЊА – врата 92

- извори 116-118
- мамљење на грех 116
- одупрети се божанском силом 117
- откривају грех у срцу 60
- трајност, борба душе против 94

ИСКУШАНИ – Христос се заузима за њих 131

ИСПОВЕДАТИ ГРЕХЕ ЈЕДАН ДРУГОМЕ 58,59,113,114

ИСТИНА – избегавање истине 68

- лепота и драгоценост 27
- тачна 67

ИСУС НАВИН 1

ИСУС ПРВОСВЕШТЕНИК 116,117

ИСУС ХРИСТОС ПРЕ УТЕЛОВЉЕЊА:

- Анђео који се борио са Јаковом 11,62,144
- говорио преко Исаије 71
- Данило Га је угледао 15
- објавио Закон на Синају 45,46,48
- Створитељ људи 48
- упознао људе са прописима Божјег закона 48

ИСУС ХРИСТОС – земаљски живот:

- Господња молитва 102
- Глас 3
- Јагње Божје 2
- Марија Магдалена 129
- одвајање дванаест апостола за дело 4
- очистио Храм 2
- плакао над Јерусалимом 151
- помагао мајци у Назарету 111
- радио у Галилеји 2,3
- рођен у Витлејему 1

ИСУС ХРИСТОС, УОПШТЕНО:

- браћа и мајка бојали се за Његово здравље 102
- глава Цркве 64
- да би привукао пажњу служио се примерима из природе 38
- дао нови облик молитви 103
- да постане наш свакодневни друг 85
- док је био на Земљи 99
- Духовно царство 8
- душевни мир 15
- Живи камен 150
- Живот 15
- Зидамо на Њему 149
- Како Га човек поново разапиње 10

- канал за откривање Оца 40
- кротост Његова 14
- лажна ревност 14
- љубав и нежност 47
- људи су били очарани 6
- метод учења 47
- мисија 48,49
- молио се за своје крвнике 71
- молитва у самоћи 102
- награда за патње и понижење 89
- наш Заступник 104
- наши греси стављени на Њега 9,128
- наш Јемац 9
- непрекидни рад исцрпљивао 102
- није земаљски цар 3
- није користио ниједно сотонино оружје 102
- никада неће напустити душу 118
- отеловљење, разлог 104
- откривен преко човека 40
- подносио клевете и прогонства 71
- подредио се Очевој вољи 14
- приликом Другог доласка 108
- природа 14
- разлика од света изазвала најогорченије непријатељство 29
- Реч 149
- речи Спаситељеве 42
- сатима се молио 102
- светлост која обасјава грешника шири се од Њега 39,40
- сјајност Очевог славе 14,49
- смрт 56
- недокучива љубав на Голготи 43
- став према Мојсију 47

- супротстављање непријатеља 29
- усрдност самопрегора 12
- усред људи ходао сам 26
- учио нас да Његовог Оца зовемо својим Оцем 103
- Хлеб живота 112
- Човек бола 13

Ј

ЈАКОВ – борио се са Анђелом (Христом) 11,62,144

- име 144
- Исав 62
- Јерусалим, Христово пророчанство 120
- криза у животу 11
- назив кнез Божји 62
- фараон и Јаков 62

ЈАРАМ – службе 16

- Христос 101

ЈЕВРЕЈИ – вређали Божје име 106

- гледиште да је свет под Божјим проклетством 74
- нису ценили благо подношење Неправде 14
- огорчени контактом са Римљанима 69
- поносни на своју моралност 59
- разведене жене 63
- религија 53
- строги у церемонијалној чистоти 24
- трудили се да достигну савршенство својим напорима 77

ЈЕЗИК – недоличан 24,25

ЈЕМАЦ – Христос је наш 9

ЈОВ 22,23

ЈОВАН, АПОСТОЛ 48

ЈОВАН КРСТИТЕЉ 2

ЈОСИФ 41

К

КАПЕРНАУМ 59,60,70

КАРАКТЕР – идеал 76,125

– клеветање 32

– мерило 125

– преображај 53,144

– препустимо Божјој сили 32

– савршенство 10, 83,115,118, 13,149

КВАСАЦ 53

КИША – дар од Бога 75,97

КЛЕВЕТА 32

КЊИЖЕВНИЦИ – месијанска нада 5

– оптужили Христа 53

КОМПЛИМЕНТИ 68

КОРЕН ГОРЧИНЕ 59

КРИЗА У СВЕТУ 121

КРИВИЦА 116,128

КРИВОКЛЕТСТВО 66

КРИТИКА 68, 123,124,128

КРИТИКОВАЊЕ 129

– других 124

– грешке 68

КРИТИЧАРИ – на страни антихриста 126

КРИТИЧАРСКИ ДУХ 125,127

КРОТАК 17

КРОТОСТ 16

– научити се кроз невоље 14

– незнабошци нису ценили 14

– непроцењива врлина 14

– Христова 16

КУЋЕ ЗИДАНЕ НА КАМЕНУ И ПЕСКУ 147-152

КУШАЧ 118

Л

ЛАЖНО СВЕДОЧАНСТВО 59

ЛАСКАЊЕ 68,80

ЛИШЋЕ – појављује се Божјом речју 75

Љ

ЉУБАЗНОСТ – као чаша хладне воде 23

ЉУДСКА ЗАЈЕДНИЦА 134

ЉИЉАНИ 96,97

ЉУБАВ – Божја живи извор 58

– позитивно, активно начело 58

– дарови које примамо 75

– непроменљива 105,133

– обасипа обиљем љубави 21

– опраштање примамо и дајемо 115

– последица 75-77

– према човеку 76

– Божја порука љубави 98

– верско искуство без љубави 126

– златне везе 65

– начело пожртвовне љубави 25

– недокучива 43

– неосвојива за сотону 119

– пожудан поглед 60

– понизност 17

– последица љубави 35,38,58,77

– принуда 127

– пространа као свемир 38

– Свети Дух даје 75

– Служба 97

– тајне утеловљења 44

– у складу са анђеоским радницима 38

ЉУДИ – спасавају се као појединци 36

М

- МАКЕДОНСКИ ХРИШЋАНИ 80
МАМОН 93
МАНА 101
МАРИЈА, ИСУСОВА МАЈКА 111
МАРИЈА МАГДАЛЕНА 129
МАРДОХЕЈ 41
МЕСИЈА И ЊЕГОВО ДЕЛО – погрешна схватања 1,2
– царство 8
МЕСИЈАНСКА НАДА – фарисеја, рибара, сељака 5
МИЛОСРЂЕ 80,81
– цело, двоструки благослов 82
– да се не прави разлика 73
МИЛОСТ – дух 21,22
– молитва за њу 132
– срцем пуним милости 128
МИЛОСТИВИ 22
МИРОТВОРАЦ – прави 28
МИР – како стећи 15
– ко постаје учесник 27,28
– небески 27
– самољубље га уништава 16
– Христов 16
МИСЛИ – зле 60
– одвратност према непристојним 60
МИХЕЈ 54
МИШЉЕЊЕ, ПРЕДРАСУДА 68
МОЈСИЈЕ – Божја слава му је откривена 26,46
– најкроткији човек на Земљи 14
– његово тело 57
– Христос и дела 47
МОЛИТВА – Бог слуша сваку молитву 105
– време за молитву 115

- за вођство Светог Духа 132
 - за хлеб за данас 111,112
 - исповедање у молитви 58,59
 - јавне није потцењивао 84
 - молитва вере 86,87
 - незнабожачко схватање молитве 86
 - није ни вредност ни заслуга за испаштање за грех 86
 - освежен молитвом 102
 - победа усрдном молитвом 142
 - понављање уобичајених фраза 86
 - предмет молитве 133
 - пријемна дворана Највишега 106,131
 - резултати свакодневних молитава 85,112,113
 - снага од молитве 85
 - тајне 84,85
 - часови и усамљена места за молитву 84,102
 - у заједници са Христом путем молитве 113
 - усамљена у природи 84
 - фарисеја 83,84
 - Христос не открива нови облик 103
 - цариника 8
 - целе ноћи на молитви 4
- МОЛИТВЕНИ ДАР 58
- МОНЕТА, КРАЉЕВСКА 136
- МОРАЛНО ИЗОПАЧЕЊЕ 36
- МРЖЊА 17,28,56,75
- МУЖ 64
- МУКЕ – заједница Христових 13
- живот бола, шта га разведрава 12
 - напаћених 81
 - омаловажавајуће право 137
- МУЧЕНИК, АВЕЉ 33
- МУЧЕНИЦИ ЗА БОГА 30

Н

НАГРАДА – верних 34

– не треба мислити о њој 81

– посматрајући спасене душе 90,91

НАПОР – неопходан 99

НАРОДИ – судбина народа 121

НАСЛЕДСТВО 88

НАСЛЕЂЕ 110,111

НАСЛЕЂЕНЕ СКЛОНОСТИ 141

НАЦИОНАЛНОСТ – не чини човека Божјим дететом 75

– предрасуде 42

НЕВЕРСТВО – преображено у верност 77

– упорно 91,92

НЕВЕРНИЧКИ СВЕТ 37

– Бог се стара 105

НЕВОЉЕ – живота, Божји сарадници 10

– зашто их Бог допушта 10,34,44

– морају да окушају сваку душу 121

– не треба да нас обесхрабре 117

– савети онима који пате 32,84,88

– храбро преброђене 117

– Христово срце отворено за наше 12,30

– Христос није рекао да ће живот бити без њих 29,30

НЕВОЉНИ – помагати 82

НЕДАЂЕ 11

НЕЗАХВАЛНИ 75

НЕЗНАБОЖАЧКИ ОБИЧАЈИ – мислили су да молитвом

– могу заслужити

– опроштење греха 86

– обичаји 59,60

– обичаји развратни 59

НЕЗНАБОШТВО 74

- НЕИСТИНИТОСТ – опомена, против учитеља 145,146
– ствари од животне важности 68
- НЕЉУБАЗНОСТ 56
- НЕОПРОСТИВ ГРЕХ 92,93
- НЕПРИЈАТЕЉИ – штит 71
- НЕПРИЈАТЕЉСТВО – Христова милост сузбија 27
– злих 110
– промењено у љубав 77
- НЕСПРЕМНИ ДА ОПРОСТЕ 113
- НОЈЕ 33
- НОВАЦ – за ширење Јеванђеља 90
– љубав према новцу 88,89
- НОСИОЦИ ВИДЕЛА, СВЕТЛОСТИ 39,40
– људски род нема сопствену светлост 40
– они који тврде да је имају 145,146
– свети, Божји народ 38-44
– средишта светлости 77

О

- ОБЕЛЕЖЈА НЕБА 75
- ОБЕЋАЊЕ У ГОСПОДЊОЈ МОЛИТВИ 118
- ОБМАНА 119
- ОБРАЂЕЊЕ 101
- ОДВАЈАЊЕ – за еванђеоско дело 4
- ОДГОВОРНОСТ – припада Богу 100
- ОДЕЋА 95
- ОЖАЛОШЋЕНОСТ 10,12
- ОКО – САМИ ГА ОСЛЕПЉУЈЕМО 91
- ОНИ КОЈИ ПЛАЧУ – нарочита благодат за њих 13
- ОПРАВДАЊЕ ВЕРОМ 54
- ОПТУЖБА – боље да страдамо, него да се светимо 17
- ОСВЕТА 17,56

- шта Христос каже о духу освете 70
- ОСВЕТОЉУБИВА ПОМИСАО 56
- ОСЕЂАЊА 123
 - благодат очишћава 135
- ОСКРНАВЉЕЊЕ – страх Јевреја 24
- ОСУДА 57
- ОСУЂИВАЊЕ – упутства у вези са њим 123-152
- ОСУЂИВАЧКИ ДУХ – последице 126,127
- ОТКРИВЕЊА БОЖЈА 20
- ОФИР – златне полуге 81
- ОХОЛОСТ – промењена у понизност 77
 - Исус се одрекао ње 15

П

- ПАВЛЕ – писао Посланицу Филибљанима 34,35
 - после обраћења 129,130
 - приликом каменисања Стефана 33,34
 - противник Јеванђеља 129,130
 - Сила и Павле 35
 - утамничен 34
- ПАЖЊЕ – мале 82
- ПАЛЕСТИНА 59,60
 - већином подигнут на брежуљцима 138
 - градови 138
 - капије се затварају пре заласка сунца 138
- ПАРАБОЛА – о изгубљеном сину 9
 - о кућама на песку и стени 147-152
- ПАТЊА 61
 - Зашто Бог дозвољава да патимо 10,14,31
 - живот патње 12
- ПЕРСИЈА – Мардохеј 41

- ПЕСАК – покретан 150-152
ПЕСМА СОЛОМУНОВА – тема 64
ПЕСМЕ – Божјих анђела 140
 – Захвалност Богу 86
ПЕТАР 7
ПЕЋ НЕВОЉЕ 30
 – ужарена, Бог надгледа 121
ПЛАНЕТЕ 74,75
ПЛАЧ – из саучешћа према свету 12
 – који доноси утеху 10
 – права жалост због греха 9
ПОБЕДА НАД ГРЕХОМ 142
ПОБОЖНОСТ 85,91
ПОБУДЕ – других 125,126
 – у верској служби 79
ПОГРЕШКЕ – наше 115
ПОЖРТВОВНОСТ 82
ПОЗИВ – Божји, нарочити 131
ПОКАЈАЊЕ 7,87
ПОКОЈ ВЕРЕ 1
ПОКОРА 87
ПОЛОВИЧНА СЛУЖБА 94
ПОМИРЕЊЕ С БОГОМ 115
ПОНАШАЊЕ – непромишљено 24,25
ПОНИЖЕЊЕ – ослобођени од њега 57,130
ПОНИЗНОСТ 77
ПОНОР 94
ПОРОДИЦА 64
 – чланови смо једне породице 105
ПОРУГА 16
 – да се пробуде умови 33
 – Син Човечији 32

- ПОСВЕЋЕЊЕ 37
- ПОСЛОВИ 99
- у које се не смемо упуштати 99
- ПОСЛУШНОСТ – доказ да смо Христови ученици 146
- зар није терет, 109
 - права и лажна 46
- ПОСРЕДНИК – ниједан човек није потребан 84
- ПОСТ 87
- ПОТОЦИ – плитки 19
- ПОТРЕБЕ – људи 137
- ПОХЛЕПА 89
- ПРАВА ПРЕДСТАВА – смисао 135
- ПРАВЕДНОСТ И БОЖЈЕ ЦАРСТВО 18,54,55,77
- који чини 149
 - бити гладан и жедан 19
 - добија се примајући Христа 18
 - Божја утеловљена у Христу 18
 - биће извор благослова 50
 - начела 48
 - права 18
 - Христова 9,133
- ПРАЗНЕ РЕЧИ – подлежу осуди 69
- ПРАЗНИ РАЗГОВОРИ 69
- ПРАШТАЊЕ 21,22,113-115,7
- ПРВЕНСТВО – жеља за њим 15
- ПРЕДРАСУДЕ националне 42
- ПРЕЗИР – речи 57
- ПРЕКОР – никог не враћа од зла пута 129
- ПРЕПРЕКЕ 117
- ПРЕСТУПИ 115
- ПРЕТЕРИВАЊА 68
- ПРИЗОРИ – порочни 60

- ПРИНУДА – Бог је не примењује 77
- Јевреји прибегавали 126,127
 - Христова принуда љубављу 127
- ПРИРОДА – безгранично познавање природе 96
- деца треба да проучавају поуке из ње 97,98
 - закон и природа 48
 - лепота њена 96
 - много лепоте у природи 96
 - Христос користио поуке из ње 38
 - читати Божју поруку из ње 74,98
 - човек може упознати Бога из ње 74,96
- ПРИРОДА И ПРИРОДНИ ЗАКОНИ 48
- закони у духовном свету 92
- ПРИСТАНАК – Бог може да ради без нашег пристанка 142
- ПРОВИЂЕЊЕ 26
- строгост у Божјем провиђењу 22
- ПРОГОНСТВО 29
- зашто Бог дозвољава 117
 - зашто се радовати 30
 - његова начела 29,127
 - плата 34
 - савети онима који пате 30-32
 - шири истину свуда 33
- ПРОПИСИ ЗАКОНА – дух њихов 109
- ПРОРОЧАНСТВА – за последње дане 121
- ПРОРОЦИ – лажни 145,146
- ПРОРОШТВА 42
- ПРОРОШТВА ХРИСТОВА 121
- ПРОСВЕТЉЕЊЕ – божанско 91
- ПРОТИВЉЕЊЕ 29
- ПСАЛМИ 37,39,45,51,103,145,
- и Давид 43,44,49,111,114
- ПТИЦЕ 95,96,98

ПУТ – два 138-140

ПУТЕВИ 138-140

Р

РАБИНИ – дух и методе 79

– зид раздвајања 47

– лажно мудровање 102

– сматрали себе бољим од других 74

– традиција и захтеви 47

– Христова наука и они 47

РАБИНСКИ – обреди и обичаји 53

РЂАВЕ НАВИКЕ 142

РАЗБОЈНИК – на самрти 71

РАЗВОД 63-65

РАЗМЕТАЊЕ ФАРИСЕЈА 80

– не чинити приликом жалости због греха 87

РАЗЛИКОВАЊЕ – лажних учитеља 145

РАЈ – Божји 139

РАНЕ – Бог лечи 84,85

РЕЛИГИЈА – извршење Христове воље 149

– лажна 86,137

– препоручити деци 98

– формално спровођење 53

– Христова 88

РЕЧИ – Бог чује сваку реч 105

– других 59

– истините, чисте 69

– китњасте 86

– љубазне 23

РИМ – велико светско царство 5

– Јевреји се надали да ће Христос сломити његов понос 70

– Павле у тамници 34

РИМЉАНИ 56,59,69

РИМСКИ ВОЈНИЦИ 69

– јеврејски сељаци морали носити терете 69,70

– чиновници 59,60

РОДИТЕЉ – вољени 101

РОДИТЕЉИ – да поведу децу у природу и уче децу 97,98

С

САВЕСТ 115

– хришћанина 93

САВРШЕНСТВО – Јевреји нису достигли својим напорима 77

САМОЉУБЉЕ 42,91

САМОУВЕРЕНОСТ 143

САМОУЗВИШЕЊЕ 17,128

САМОХВАЛИСАЊЕ 83

САРАДЊА СА БОГОМ 142

САУЧЕШЋЕ 23

– може постати сотонин мамац 94,95

СВАЂЕ 16

СВЕТИ ДУХ 7,19,36,75,78,131,132,142,150

– добро дело учињено под утицајем Светог Духа 80

– дар Духа 110

– дат примаоцу 21,80

– врлине 97

– грех против Светог Духа 93

– највећи Божји дар 132

– открива нам Божју реч 6,20,26,112

– Христов Представник 132

СВЕТОВИ – безгрешни 107

– звездани 96

– радовали се Христовој победи над сотоном 104

– у висини 48

- СВЕТОВНОСТ – присвојила Божје место 89
- СВЕТОГРЂЕ 66
- бесмислене изреке које се граниче са просташтвом 68
- СВЕТО ПИСМО 6,20,26,112
- библијски стихови у новом значењу 20
 - истине сакривене 27
 - ризница блага Божје благодати 25
 - Види: Божја реч
- СВЕТОСТ 18,149
- СВЕЋА – незапаљена 40
- СЕБЕ СЕ ОДРЕЋИ 15,143
- покајање – окретање од себе 87
 - покоравање 141
 - понизност 142
 - самољубив човек 79
 - управља Свети Дух 15
- СЕБИЧНОСТ – Христос уздиже људе 42
- СЕДРАХ И ДРУГОВИ 30
- СЕМЕ 56
- СЕРАФИМ 104,106
- СЕТВА 75
- СИЛЕ 142
- СИМБОЛИ – систем 50
- СИНАЈ – гора 45,48
- СИНЕДРИОН 2,3,67
- СИНОВИ БОЖЈИ 109
- СИРОМАШНИ – духом 7
- милосрђе 82
 - Мојсијев закон и сиромашни 72
 - немарни према потребама 137
 - Христос учи да их се сећамо 111
- СИРОМАШТВО 99

- СИРОЧАД назовихришћани 88
– свечана обавеза, старање 136
- СИХЕМ долина 1
- СКЛОНОСТИ – зле 29
- СЛАБОСТ – поверимо Његовој снази 84,85,115
- СЛАВА БОГУ 80
- СЛАВА – земаљска 29
– Божја 31
– откривена Мојсију 26,46
– Христова 43
- СЛЕПИЛО ДУШЕ 93
- СЛОБОДА 56
– савети 33
- СЛУЖБА – у целом свету 42
- СЛУЖБА ХРИШЋАНИНА – права побуда 79-102
– привлачна 88
- СНАГА ЖИВОТНА 36
- СОПСТВЕНА СЛАВА – многи је траже 79
- СОПСТВЕНА ПРАВЕДНОСТ 127
- СОПСТВЕНО ДОСТОЈАНСТВО – одећа 123
- СОТОНА – владао светом као тиранин 104
– делује обманом од свога пада 31
– изазвао Христову смрт 56
– кнез зла 29
– организатор мржње и освете 17,56
– оптужитељ душа 9
– оружје злога 57
– препирао се за Мојсијево тело 57
– прогањао Божју децу 30
– служба њему 89
– његово тло 118
– Христос га победио 104
– шта није могао да такне 30

- СОТОНА – из Марије Магдалене Христос истерао
– седам ђавола 129
– војске зла 119
- СОТОНИНЕ ПРЕВАРЕ 31,68,115
- СОТОНИНО ТЛО 118
- СПАСЕЊЕ 149
- СПОСОБНОСТИ – људске 44,94
- СРЕЂА 16
- СРЦЕ 141
– Божја благодат га омекшава 135
– гордост затвара срце Христу 7
– срце је тамо где је човеково богатство 90
– људско срце хладно и без љубави 21
– не можемо читати срца 124
– неко покушава да сакрије или оправда злоћу срца 126
- СТАЗА – сувише узана за угледне и богате 139
- СТАНОВИШТЕ – неутрално 94
- СТЕНА 148-152
- СТЕФАН 33,34
- СТРАСТ – утиче на утисак 68
- СТРАХОПОШТОВАЊЕ – свето 106
- СУБОТА – установа 63
- СУБОТА И БРАК – две установе 63
- СУДБИНА – народа 121
– славна 61
- СУД – одлука 72
- СУДИЈСКА ЗАКЛЕТВА – Види: Заклетве
- СУЗЕ 12
- СУПРОТСТАВЉАЊЕ 57,58,129,130
- СУПРУГА – муж је глава 64
- СУНЦЕ – поуке 39,40,42,74,75,97
- СУНЧЕВА СВЕТЛОСТ 68

СУСЕДИ И СТРАНЦИ 42

– обухваћени Господњом молитвом 105

СУКОБ – да покрене умове 33

СУТРАШЊИ – терет 101

– ако немате довољно хлеба за сутра 111

– не брините се за сутра 100

Т

ТАЈНА – утеловљење љубави 44

ТАЛЕНАТ 94,95

ТЕМПЕРАМЕНТ – раздражени 16

ТЕРИТОРИЈАЛНЕ ГРАНИЦЕ – Христос уклања 42

ТРАДИЦИЈА – права побожност Израиља изгубљена 2

– рабина 47

ТРГОВИНА – обмане 68

ТРУН у оку 125

ТРУНКА у зраку подложна закону 48

ТУГА 119

– Бог позива да је изнесемо Њему 84,85

– људског рода 13

– свакодневна 12

– Христово срце отворено за тугу 12

У

УВРЕДЕ – слепи за њих 16

УВРЕДЉИВА ОСУДА – избегавати 57

УГЛЕДНИ И БОГАТИ 139

– земаљски положај 75

УДОВИЦЕ 111,136

УЖИВАЊЕ – они који га воле 139

УОБРАЖЕНОСТ 125

УОБРАЖЕЊЕ 146

УСЛУЖНОСТ 135

- УСПОСТАВЉАЊЕ ОДНОСА 59
УСРДНОСТ – лична 85
УТЕХА 10,13
УТИСАК – погрешан 68
УТИЦАЈ – лични 36
– на друге 59
УХОДЕ – саможиве 123
УЧЕНИЦИ ХРИСТОВИ 102,103
– да виде разорење Јерусалима 120
– дванаест, као чланови Његове породице 3
– први 131
– доказ да смо Христови ученици 146
– заведени учењем рабина 3
– одвајање за еванђеоско дело 4
– очекивали скори долазак царства 107
– спори да схвате Њега 25
УЧИТЕЉИ ЛАЖИ 145,146

Ф

- ФАРАОН 62
ФАРИСЕЈ – молитва 6
ФАРИСЕЈИ – вера 37
– деловање религије 37
– ласкања и дивљење народа 80
– месијанска нада 5
– молитве њихове 83, 84
– одбацили Христа 47,55
– одећа сопственог достојанства 123
– оптуживали Христа и ученике 53
– питали Исуса о разводу 63
– разметљивост делима милосрђа 79
– строга и крута праведност 53
– трудили се да задобију Божју наклоност 79

– усвојили паганске идеје за молитву 86

ФАРИСЕЈСТВО – дух 126

– својствен људској природи 79

– суштина 54

ФИЛИБА – Павле и Сила 35

ФИЛИБЉАНИ – посланица 34,35

ФИЛИБЉАНСКА ЦРКВА 35

Х

ХАЉИНЕ 123,135

– Види: Праведност Христова

ХАНАН – запоседање 149

ХВАЛОСПЕВ – певају херувими и серафими 104

ХЕРУВИМИ 121

– певају хвалоспеве 104

– страхопоштовање према Богу 106

ХЛЕБ 111,112

– живота, Христос 112

– молити се за њега 113

ХРАМ – други, Христово пророчанство 120

ХРАНА – ако немате довољно за сутра 95,111

– молитва за храну 111,133

ХРАНИТИ ГЛАДНЕ 112

ХРИСТОВА БЛАГОДАТ 27,135

– духовно царство 8,108

– Закон се може одржати само њоме 49

– преображава и развија карактер 82 118

ХРИСТОВ КРСТ 66

– вређање 30

– оставити терете у подножју крста 10,88

ХРИСТОВА КРУНА 130

ХРИСТОВО ЈЕВАНЂЕЉЕ О ЦАРСТВУ – пре Другог

– доласка 42-44,108

– дело, одговорност 121

ХРИСТОС – Види: Исус Христос
ХРИШЋАНИ – прави, шта значи бити 36,40
– тобожњи 94
ХРИШЋАНСТВО – мерило правог 136,137

Ц

ЦАРЕВИ 34
ЦАРИНИК – његова молитва 8
ЦАРИНИЦИ 129
ЦАРСТВО ИСУСОВО 99
– благодати, Христово духовно 8,108
– Божје 141
– учење Господње молитве 107,108
– праведности 110
– славе, приликом Другог доласка 107-109
– услови за улазак 14,24
ЦВЕЋЕ 82,96-98
ЦЕРЕМОНИЈАЛНА ПОСЛУШНОСТ – безвредна 24,46
– чистоћа, јеврејски прописи 24
ЦЕРЕМОНИЈЕ 2
ЦРКВА 121
– верници да носе истину у све земље 42
– да открију Бога људима 40
– пала 127
– Христос је глава 64

Ч

ЧАША БЛАГОСЛОВА 7
– хладне воде 23
ЧИСТОТА – лична 85
– срца 24,25
ЧУДЕСНЕ ПОЈАВЕ 146
ЧУДО, ХРИСТОВО 6,7